

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 78 / III Legislatura / Sisè període

Dijous, 22 de novembre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 60

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i quatre minuts.

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Conservació de la Fauna del Fons Marí que conforma les Illes Medes (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3835).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Medir (S) (p. 3837).*

Torn en contra: *I. Sr. Moliner (CiU) (p. 3839).*

Posició dels grups: *I. Sr. Casanovas (M) (p. 3840), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3841) i I. Sr. Saura (IC) (p. 3841).*

Votació de l'esmena a la totalitat: *rebutjada per 28 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions (p. 3842).*

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Medir (S), juntament amb les esmenes núms. 3 a 7, 10 a 12, 49 i 57 (p. 3842).*

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 3, 4 i 5 d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núms. 7 d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Torn en contra: *I. Sr. Moliner (CiU) (p. 3843).*

Votació esmena núm. 2: *rebutjada per 21 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions (p. 3843).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 3843).*

Votació esmenes núms. 3, 4 i 5: *rebutjades per 23 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions (p. 3844).*

L'H. Sr. President anuncia el decaïment de les esmenes núms. 6 i 7 (p. 3844).

Article 2

Apartat 2

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, de modificació)

L'I. Sr. Saura (IC) n'anuncia la retirada, juntament amb l'esmena núm. 15 (p. 3844).

Esmena del G. p. Popular (núm. 9, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3844).*

Torn en contra: *I. Sr. Moliner (CiU) (p. 3844).*

Votació de l'esmena núm. 9: *rebutjada per 26 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 3844).*

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 10, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

L'H. Sr. President anuncia el decaïment de l'esmena núm. 10 (p. 3844).

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 11 i 12, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 57 vots a favor, 19 en contra i 4 abstencions (p. 3845).*

Article 3

Lletra a)

Esmena del G. p. Popular (núm. 13, de modificació)

L'I. Sr. Vidal-Quadras (P) anuncia la transacció d'aquesta esmena i, alhora, retira l'esmena núm. 14 (p. 3845).

Lletra b)

Esmena del G. p. Popular (núm. 14, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 13).

Lletra c)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 15, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 8).

Torn en contra: *I. Sr. Moliner (CiU) (p. 3845).*

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 13: *aprovada per unanimitat (p. 3845).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions (p. 3845).*

L'H. Sr. President anuncia el decaïment de les esmenes núms. 11 i 12 (p. 3845).

Article 4

Lletra a)

Esmena del G. p. Popular (núm. 16, de modificació)

L'I. Sr. Vidal-Quadras (P) n'anuncia la retirada (p. 3845).

Lletra b)

Esmena del G. p. Popular (núm. 17, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3845).*

Addició de nous apartats

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 18, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC) (p. 3845).*

Torn en contra: *I. Sr. Moliner (CiU) (p. 3845).*

Votació de l'esmena núm. 17: *aprovada per unanimitat (p. 3845).*

Votació de l'esmena núm. 18: *rebutjada per 4 vots a favor, 50 en contra i 20 abstencions (p. 3845).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 3845).*

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Medir (S), juntament amb les esmenes núms. 21, 30, 52, 53, 54 i 55 (p. 3846).*

Addició de noves lletres

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 20, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 3846).

Torn en contra: *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 3846).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 21, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Votació de les esmenes núms. 19 i 21: *rebutjades per 23 vots a favor, 55 en contra i 2 abstencions* (p. 3846).

L'I. Sr. Saura (IC) intervé per retirar l'esmena núm. 20 (p. 3846).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions* (p. 3846).

Addició de nous capítols

Esmena del G. Socialista (núm. 22, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Medir (S), juntament amb les esmenes núms. 23, 26, 27, 28, 29, 45 i 56* (p. 3846).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 3847).

Votació de l'esmena núm. 22: *rebutjada per 23 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 3847).

Article 6

Esmena del G. Socialista (núm. 23, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 22).

Esmena del G. Mixt (núm. 24, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 3847).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC), juntament amb l'esmena núm. 44* (p. 3847).

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 26 a 29, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 22).

Esmena del G. Socialista (núm. 30, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Moliner (CiU). Tot seguit presenta una esmena transaccional a les esmenes núms. 24 i 25* (p. 3847).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a l'esmena transaccional (p. 3847).

L'H. Sr. President anuncia el decaïment de l'esmena núm. 23 (p. 3847).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 3847).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions* (p. 3848).

Addició de nous capítols

Esmena del G. Socialista (núm. 31, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Medir (S), juntament amb les esmenes núms. 32 a 35* (p. 3848).

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 32 a 35, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 31).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 3848).

Votació de les esmenes núms. 31 a 35: *rebutjades per 25 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 3848).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions* (p. 3848).

Article 8

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 36, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 37 i 40* (p. 3848).

L'I. Sr. Moliner demana d'acumular el torn en contra (p. 3848).

Article 9

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 37, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 38, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 39 i 41* (p. 3849).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Moliner (CiU). Tot seguit presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 36* (p. 3849).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a l'esmena transaccional a l'esmena núm. 36 (p. 3849).

L'I. Sr. Saura (IC) intervé per posicionar-se sobre l'esmena (p. 3849).

Article 10

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 39, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

L'I. Sr. Escudé (CiU) ofereix una esmena transaccional a l'esmena núm. 39 (p. 3849).

L'I. Sr. Latorre (CDS) intervé per posicionar-se sobre l'esmena (p. 3849).

Articles 11 i 12

esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 40, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

Article 13

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 41, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Esmena del G. Socialista (núm. 42, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Medir (S) (p. 3849).

Torn en contra: I. Sr. Moliner (CiU) (p. 3850).

L'I. Sr. Casanovas intervé per una qüestió d'ordre (p. 3850).

Votació de l'esmena núm. 36: rebutjada per 24 vots a favor, 57 en contra i 2 abstencions (p. 3850).

Text del Dictamen (art. 8)

Votació sense una frase: rebutjada per cap vot a favor, 57 en contra, i 27 abstencions (p. 3850).

Votació de tot l'article: aprovat per 59 vots a favor, cap en contra, i 24 abstencions (p. 3850).

Votació de l'esmena núm. 37: rebutjada per 27 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions (p. 3850).

Votació de l'esmena núm. 38: rebutjada per 28 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions (p. 3851).

Text del Dictamen (art. 9)

Votació: aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions (p. 3851).

Votació de l'esmena núm. 39: rebutjada per 27 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions (p. 3851).

Text del Dictamen (art. 10)

Votació: aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 3851).

Text del Dictamen (arts. 11 i 12)

Votació: aprovats per 68 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 3851).

Votació de l'esmena núm. 41: rebutjada per 3 vots a favor, 73 en contra i 8 abstencions (p. 3851).

Votació de l'esmena núm. 42: rebutjada per 26 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions (p. 3851).

Text del Dictamen (art. 13)

Votació: aprovat per 60 vots a favor, 20 en contra i 11 abstencions (p. 3851).

Article 14

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 3851).

Article 15

Apartat I

Esmena del G. Socialista (núm. 43, de supressió)

L'I. Sr. Medir (S) n'anuncia la retirada (p. 3851).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions (p. 3851).

Article 16

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 3851).

Disposició Addicional

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 44, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Esmena del G. Socialista (núm. 45, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 22).

L'H. Sr. President (p. 3851) anuncia el decaïment de l'esmena núm. 45 i l'I. Sr. Saura (IC) el de la núm. 44 (p. 3851).

Text del Dictamen

Votació: aprovada per 68 vots a favor, 18 en contra i 4 abstencions (p. 3851).

Addició de noves disposicions addicionals

Esmenes de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 46 a 48, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 3851).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Moliner (CiU) (p. 3852).

Esmena del G. Socialista (núm. 49, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

L'H. Sr. President anuncia el decaïment de l'esmena núm. 49 (p. 3852).

Votació de les esmenes núms. 46 a 48: rebutjades per 28 vots a favor, 58 en contra i 2 abstencions (p. 3852).

Disposició Final

Esmena del G. Socialista (núm. 50, de modificació)

L'I. Sr. Medir (S) n'anuncia la retirada (p. 3852).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 63 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 3852).*

Addició de noves disposicions finals

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 51, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb l'esmena núm. 53 (p. 3852).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Moliner (CiU). Tot seguit presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 51 (p. 3852).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura al text de l'esmena transaccional (p. 3852).

L'I. Sr. Latorre (CDS) accepta l'esmena transaccional (p. 3852).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per 73 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 3852).*

Esmena del G. Socialista (núm. 52, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 53, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Esmena del G. Socialista (núm. 54, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. Socialista (núm. 55, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. Socialista (núm. 56, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 22).

Addició d'un Annex

Esmena del G. Socialista (núm. 57, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Exposició de motius

Esmena del G. Socialista (núm. 58, de modificació)

L'I. Sr. Medir (S) n'anuncia la retirada, juntament amb la de l'esmena núm. 59. Tot seguit anuncia el decaïment de les esmenes núms. 52, 54, 55, 56 i 57 (p. 3853).

Títol de la Llei

Esmena del G. Socialista (núm. 59, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 58).

Text del Dictamen

Votació de l'exposició de motius i del títol: *aprovats per 70 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 3853).*

Explicació de vot: *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 3853), I. Sr. Medir (S) (p. 3853), I. Sr. Casanovas (M) (p. 3854) i I. Sr. Moliner (CiU) (p. 3854).*

Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/84, Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria (Punt segon de l'ordre del dia.)

Votació: *aprobat per 77 vots a favor, 18 en contra i 3 abstencions (p. 3854).*

Explicació de vot: *I. Sr. Padrós (CiU) (p. 3855), I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3856), I. Sr. Perea (P) (p. 3856), I. Sr. Colom (ERC) (p. 3857), I. Sr. Ródenas (M) (p. 3858), I. Sr. Nualart (IC) (p. 3859) i I. Sr. Abelló (S) (p. 3860)*

Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici del 1988 (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Explicació de vot: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3861), I. Sr. Colom (ERC) (p. 3862), I. Sr. Curto (P) (p. 3863), I. Sr. Saura (IC) (p. 3864), I. Sr. Carnicer (S) (p. 3865) i I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 3867).*

Votació del punt primer: *aprobat per 63 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció (p. 3869).*

Votació del punt segon: *aprobat per unanimitat (p. 3869).*

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i un minut i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts.

Preguntes (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la intervenció en uns actes en col·laboració amb l'exèrcit espanyol a Ceuta

Formulació: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3869).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 3869).*

Repregunta: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3869).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 3869).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el protocol durant les visites a Catalunya d'alts dignataris estrangers

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 3869).

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals s'ha concedit l'excedència a un professional de l'ensenyament

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 3869).

Pregunta al Consell Executiu sobre la millora de la carretera d'Oix a Beget (la Garrotxa)

Formulació: *I. Sr. Terradellas (S) (p. 3870).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3870).*

Repregunta: *I. Sr. Terradellas (S) (p. 3870).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 3870).

Pregunta al Consell Executiu sobre la publicitat institucional inserida en el primer número del diari El Observador de la Actualidad

Formulació: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 3870).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 3871).

Repregunta: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 3871).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 3871).

Preguntes al Consell Executiu sobre les tallades de fluid elèctric a la vila de Sentmenat (Vallès Occidental), i sobre les interrupcions en el subministrament d'energia elèctrica en el barri de Can Puiggener, de Sabadell (Vallès Occidental)

Formulació conjunta: *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 3871).

Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 3872).

Rèplica: *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 3872).

La I. Sra. Barenys (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3873).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'aparició de patrulles urbanes contra la distribució i el consum de drogues

Formulació: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 3873).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 3873).

Repregunta: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 3873).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 3873).

Pregunta al Consell Executiu sobre una campanya institucional per a promoure la participació dels treballadors a les eleccions sindicals

Formulació: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 3874).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 3874).

Repregunta: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 3874).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 3874).

L'I. Sr. Curto (P) (p. 3874) i l'I. Sr. Escudé (CiU) (p. 3875) intervenen per una qüestió d'ordre.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures actuals de control d'entrada d'èquids a Catalunya

L'I. Sr. Curto (P) n'anuncia el decaïment (p. 3875).

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció del CAP Cirera-Molins, de Mataró

La I. Sra. Fabian (IC) intervé per fer uns aclariments i el M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 3875).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la regressió dels deltes dels rius de Catalunya (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 3875).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 3876).

Rèplica: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 3878).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 3878).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del cinema català (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 3879).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'integració laboral de les persones disminuïdes (Punt sisè de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Rañé (S) intervé per fer uns aclariments (p. 3879).

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 3879).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'eliminació dels residus sòlids urbans (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 3879).

L'I. Sr. Clotas (S) i l'I. Sr. Escudé (CiU) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 3879).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 3881).

Rèplica: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 3882).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 3883).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de contractació d'obres i serveis (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 3884).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 3885).

Rèplica: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 3886).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 3887).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general del medi natural (Punt novè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 3887).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política pesquera de la Comunitat Europea (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 3887).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 3889).

Rèplica: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 3890).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 3891).

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 60.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Vintó.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Conservació de la Fauna del Fons Marí que conforma les Illes Medes.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/84, Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria.

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici del 1988.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la regressió dels deltes dels rius de Catalunya.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política del cinema català.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'integració laboral de les persones disminuïdes.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'eliminació dels residus sòlids urbans.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de contractació d'obres i serveis.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general del medi natural.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política pesquera de la Comunitat Europea en la Mediterrània.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de suport a la premsa escrita en català.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Accessos a Barcelona.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Situació de la Indústria Tèxtil a Catalunya.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Situació de la Indústria Tèxtil a Catalunya.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Seguretat dels Polígons Petroquímics.

17. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Abans d'entrar a l'ordre del dia, em plau dirigir una cordial salutació al nou Diputat del Grup parlamentari de Convergència i Unió, Il·lustre senyor Josep Maria Servitje i Roca, que substi-

tueix l'Il·lustre senyor Ferran Camps i Vallejo, el qual ha presentat —per raons que tots coneixem— la renúncia al seu càrrec. Desitjo al senyor Servitje els majors èxits en l'exercici de la seva funció de diputat.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la Presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades avui, dia 22, a dos quarts de cinc.

El primer punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Conservació de la Fauna del Fons Marí que conforma les Illes Medes, i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa? Doncs, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Vallvé.

Projecte de Llei de Conservació de la Fauna del Fons Marí que conforma les Illes Medes

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, un home que va estimar la Costa Brava deia, de les illes Medes: «Vistes des de l'Estartit, que és des d'on solen mirar-se peremptòriament, el grup de les Medes apareix com una successió d'illes que van de nord-oest a sud-est, formada per la Meda Gran, la Meda Petita, els Tascons i el Cavall Bernat.

»La Meda Gran domina totes les altres, tot i que Cavall Bernat, pel seu color i la seva forma, és la més puixant i present. La Meda Gran és una plataforma rectangular de color gris-verd, desproveïda de qualsevol silueta arbòria sobre el seu perfil, coberta de vegetació baixa i terriblement aspra, amb la cubicació de color de plom de l'antiga casa dels faroners, i avui amb la petita torre que aguanta el far automàtic.

»La Petita és una reducció de la Gran; els Tascons són uns illots informes que apareixen a flor d'aigua. Cavall Bernat és un roc de forma fàllica, alterós i superb, d'un granit blanc-rosat, que fa un gran efecte.

»Des de la panoràmica del castell de Begur, les illes tenen una impressionant presència. Des de l'Estartit us fan una companyia indiferent, però us causen una sensació d'empara.

»De l'arxipèlag, la peça de més respecte és la Meda Gran; tota la resta és pura geologia pràcticament inassequible.»

Amb aquestes paraules, l'escriptor Josep Pla ens descriu les Medes en el seu llibre *Illes mediterrànies*. També en el mateix capítol ens explica: «Amb el sensacional afegitó corroboratiu, a més assenyalat per tants de bussos corallers, segons els quals la Meda Gran s'aguanta sobre les columnes, com si la part exterior i superficial de l'illa fos el teulat d'una immensa catedral submergida. Aquests homes us parlen d'aquest fet amb una perfecta naturalitat i us descriuen la gran quantitat de corall que penja de la vola de sustentació de l'illa; us assenyalen la força

dels corrents del mar que passen entre les columnes de sustentació, corrents de vegades tan forts que impossibiliten tot treball submarí.

»Com que, personalment», segueix en Josep Pla, «no en conec els topants perquè no he fet mai de bus, no puc afegir el meu testimoni al d'aquests homes tan valents; però tampoc no puc contradir les seves informacions, que, pel fet de corroborar el que fàcilment pot constatar-se —vull dir la morfologia de la costa de Torroella—, no són pas tan fantàstiques com semblen aparentment.

»L'important, ara, és constatar la presència d'una constitució geològica fluixa, soscavada i destruïble, sotmesa durant dotzenes i dotzenes de segles als embats de tramuntanes, mestrals, provençades i llevants que hi baten de ple, i a una acció de corrosió de mil·lennis.»

La descripció que Josep Pla ens fa de les Medes i la transmissió de les opinions que els bussos submarins li havien donat, em sembla que són prou explicatives de la importància que té protegir aquest meravellós indret de la nostra costa; protecció doblement necessària si tenim en compte, com bé remarca el mateix Pla, la fragilitat de la seva constitució geològica, de roques calcàries, típica dels relleus càrstics, que tan sensibles són a l'erosió produïda per les aigües.

La fauna marina de les Medes és extraordinàriament abundant, i variada per la seva proximitat a la costa, als corrents marins, als vents que hi bufen i, a més, per l'especial orografia subterrània d'aquest indret.

Aquesta privilegiada situació i el fet de trobar-se en una de les zones més concorregudes pel turisme, fa que sigui necessari emprendre una acció per part de l'Administració, que, de manera definitiva, protegeixi aquest punt i permeti de gaudir-ne des del punt de vista científic, cultural, educatiu i socio-econòmic, per tal que no es malmeti el que és avui una riquesa natural de la nostra costa.

El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, l'any 1983, ja va prohibir, mitjançant una ordre, l'extracció de recursos marins vius del litoral de les illes Medes.

La present Llei de Conservació, senyores i senyors diputats, de la Fauna del Fons Marí de les Illes Medes, té per objectiu incidir en la conservació d'un àmbit d'indubtable riquesa ecològica, i s'inclou en la línia d'aquells països que duen a terme accions de protecció sobre les seves riqueses naturals.

Per tot això, sotmentem el Projecte de Llei de Conservació de la Fauna de les Illes Medes al Parlament. Aquest Projecte s'ha elaborat sobre la base de les competències de la Generalitat, atorgades per l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en matèria de pesca en aigües interiors, dels espais naturals protegits i de la protecció del medi ambient, i d'acord, evidentment, amb els reials decrets de traspassos de competències de l'Estat a la Generalitat de Catalunya.

Davant aquesta mateixa Cambra he parlat en alguna altra ocasió de les competències de la Generalitat en matèria de pesca marítima, i com aquestes, a causa d'una sentència del Tribunal Constitucional, s'han vist considerablement limitades; limitades, en aquest cas, a les aigües interiors. Resulta, però, en aquest cas, que les illes Medes es troben en aigües interiors de Catalunya.

Catalunya, el seu perímetre costaner, té poques zones d'aigües interiors, però potser una de les zones més àmplies

d'aquestes característiques és la que va del cap de Creus fins al cap de Begur, i dins de les badies de Roses i de Pals es troben el cap de Montgó, el cap de Torroella i la punta de les illes Medes.

D'altra banda, la Llei 12/85, d'Espais Naturals, té com a objectius protegir, conservar, gestionar i, si s'escau, restaurar i millorar la diversitat genètica i preservar la riquesa i la productivitat dels sistemes naturals de Catalunya, els quals han de ser compatibles amb el desenvolupament i l'explotació de recursos naturals i ambientals, en el marc de la protecció del medi i de l'ordenació racional i equilibrada del territori.

Aquestes competències van fonamentar les mesures de protecció que es van establir en l'Ordre del 25 de novembre del 83, per la qual ja es prohibia l'extracció de pesca i recursos naturals marins vius al litoral de les Medes, i la Resolució d'abril del 85, per la qual s'establien normes de compliment obligat a la zona vedada de les illes Medes.

En l'elaboració de l'Avantprojecte de Llei que avui presentem, el Departament ha consultat diverses entitats, entre elles el Consell Comarcal del Baix Empordà, la Federació Catalana d'Activitats Subaquàtiques, l'Associació de Centres Turístics Subaquàtics Costa Brava, el comitè espanyol del programa *Hombre y Dios*, de la UNESCO, la Lliga per a la Defensa del Patrimoni Natural, l'Institut d'Estudis Catalans, l'Institut de Ciències del Mar, la Confraria de Pescadors de l'Estartit, la Federació Territorial de Confraries de Pescadors, la Diputació de Girona, l'Ajuntament de Torroella de Montgrí, les universitats de Catalunya. Totes aquestes consultes ens han permès elaborar el Projecte de Llei, que esperem que pugui merèixer l'aprovació d'aquesta Cambra.

No seria just si, en presentar aquest Projecte, no remaqués la tasca que han dut a terme en aquest Parlament tots els grups de la Cambra, els quals han aportat, amb les seves esmenes, un enriquiment al text de la Llei; moltes de les esmenes aportades s'han acceptat i s'hi han incorporat.

La Llei estableix, en el seu primer capítol, la finalitat que té, la qual és la protecció de la fauna del medi marí que conforma les illes Medes, per evitar-ne la destrucció, el deteriorament o la desfiguració del seu àmbit.

En el capítol segon es determina quins són els àmbits territorials del que és l'àrea protegida i el que és l'àrea estrictament protegida.

El capítol tercer estableix la normativa que fa referència a la zona de protecció i a la zona estrictament protegida, alhora que es disposa la creació d'un consell assessor de l'àrea protegida de les Medes, al qual correspondrà d'emetre informes sobre els plans que afectin les àrees protegides i assessorar el Departament i la Direcció General de Pesca Marítima sobre les qüestions que aquest li sotmeti. En aquest consell assessor s'integraran representants del sector de la pesca, del turisme, coneixedors de ciències marítimes i, evidentment, els representants del poder local.

Finalment, el capítol sisè estableix les infraccions i sancions que es puguin produir per l'alteració en l'àrea protegida per aquesta Llei.

Amb la presentació d'aquest Projecte de Llei, crec que el Govern de Catalunya dona una prova més de la seva voluntat de protecció dels nostres ecosistemes i de les nostres riqueses naturals. Estic segur que vostès, senyores i senyors diputats, sa-

bran valorar adequadament aquest Projecte, que contribueix a mantenir una zona natural de la nostra costa per poder-la mostrar a tots els ciutadans de Catalunya, a tots els homes que ens visitin i a totes les generacions que vindran.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Si la Comissió hagués designat algun diputat per presentar el Dictamen, ara seria el moment de fer-ho. *(Pausa.)* No havent-n'hi cap, es pot passar al debat del Projecte de Llei.

Hi ha una esmena a la totalitat amb text alternatiu, presentada pel Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Lluís Medir.

El Sr. MEDIR: Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, efectivament, per defensar una esmena a la totalitat al Projecte presentat pel Govern en aquest Parlament, que al seu dia entrà amb el nom de «Llei de Conservació de la Fauna del Fons Marí de les Illes Medes» i que, amb tota probabilitat, avui sortirà una mica ampliat amb el nou títol de «Llei de Conservació de la Flora i la Fauna del Fons Marí de les Illes Medes». Llei que nosaltres proposem, a través d'aquesta esmena a la totalitat, de substituir per una altra que es digui «Llei del Paratge Natural d'Interès Nacional de les Illes Medes, del Massís del Montgrí i del seu Entorn». La intervenció que ens acaba de fer l'Honorable Conseller d'Agricultura ha fet una abundant referència a les illes Medes i ha fet la cita de l'escriptor empordanès Josep Pla, precisament, fent extensivament cita de la part que no es protegeix, de les illes Medes, en aquesta Llei, que és la part emergida. Precisament el que no entra en l'àmbit de la Llei i un dels motius de discrepància nostre és aquesta excessiva petita circumscripció al que és estrictament marítim i al que és estrictament pesca, en el text que al seu dia va presentar el Govern.

He volgut començar citant, doncs, els títols dels dos projectes que hi ha a debat sobre la taula, per veure que, realment, estem parlant de dues concepcions, de dos models i de dues iniciatives diferents. Anem a celebrar, doncs, en aquest sentit, un debat atípic, perquè no parlem exactament del mateix, i potser també, fins i tot —si m'ho permeten—, amb un cert punt d'irrealitat. Atípic perquè —ho repeteixo— no estem discutint una mateixa proposta, sinó de dues coses que, actuant, en certa manera, sobre un mateix espai —en un cas d'una manera més restringida, en l'altre, més ampliada— són diferents. No es tracta aquí entre una proposta que sigui més acceptable i una altra no acceptable, que sigui més o menys desitjable o indesitjable, que sigui una necessària i l'altra supèrflua; no és aquesta la qüestió. Estem —si em permeten— discutint potser entre el bo, el que ja tenim per la via del Decret i l'Ordre de la Generalitat i el millor que, al nostre parer, és el que nosaltres proposem. Perquè nosaltres estem un xic preocupats, en el sentit que si el que hem tingut fins ara és bo i ha estat bo, pensem que amb el temps i amb l'experiència adquirida pot esdevenir insuficient; insuficient en si mateix perquè creiem que hem de superar aquest concepte massa restrictiu de protecció, referit només a espècies, siguin vegetals, siguin animals, siguin totes dues —com sembla que serà al final en dir «fauna i flora»—, i com a expressió d'una política insuficient, com a expressió d'una política que nosaltres voldríem més àmplia, de volada més àmplia quant a la gestió dels recursos naturals i quant, concretament, a la protecció, als

règims de protecció que s'instal·lin al llarg del territori. I en realitat —ja ho he dit— perquè estem, en el fons, parlant, doncs, de dos projectes diferents.

No voldríem que aquest debat s'entengués —per part nostra, almenys— com una disputa simplement sobre el nombre d'hectàrees a protegir; sobre si aquestes han de ser a l'aigua o emergides; no voldríem que fos una discussió quantitativa exclusivament sobre el volum o sobre l'àrea de la zona de protecció. El que importa, per a nosaltres, és la concepció mateixa del que són espais protegits i que entenem que aquesta Llei presentada pel Govern ens dóna ocasió de debat.

Per a nosaltres cal un concepte més globalitzador, més integrador que el que surt a la llum, a través de la proposta del Govern. S'ha de definir un àmbit territorial que tingui una entitat, que tingui en si mateix una fesomia pròpia, que tingui una consistència i una coherència internes. S'hi ha de preveure una planificació adient; s'hi han de crear uns òrgans de gestió que donin participació tant en el medi..., en el món científic com una participació dels agents socials directament implicats i s'hi ha de preveure un règim econòmic per fer possible tota aquesta gestió i del que d'ella se'n deriva. Òbviament nosaltres entenem que en el Projecte presentat aquests aspectes o no es compleixen o es compleixen d'una manera molt insuficient; pensem que ens trobem davant un projecte presentat pel Govern excessivament sectoritzat en determinades espècies de fauna i flora, excessivament fragmentari. A la memòria, per exemple, se'n cita com una de les bases legals sobre les quals s'ha construït aquest text, l'article 9, de la Llei d'Espais Naturals. L'article 9, de la Llei d'Espais Naturals, ens parla de la protecció de les espècies i dels organismes per circumstàncies, podríem dir-ne, accidentals o circumstàncies no tan conjunturals però, en definitiva, només va a la protecció d'espècies concretes o de grups d'espècies. Nosaltres entenem que no és aquesta la filosofia d'un espai protegit, sinó que és una filosofia —ho repeteixo— molt més global.

Pensem també que aquesta Llei, tal com ha estat presentada, significa una nova dispersió de competències en el tema del medi ambient —i d'això ja en parlarem més endavant—, però aquesta és també una qüestió que ens preocupa. Hi ha..., o s'han esgrimit o s'han sentit dos arguments contra el nostre Projecte que jo vull, inicialment, rebatre. Primer s'ha parlat que el marc legal sobre el qual se sustenta la nostra proposició alternativa no seria el més idoni. Però, al nostre parer, l'Estatut d'Autonomia en els seus articles 9, 10 i 10.6, la Llei 12/85, dels Espais Naturals, concretament els articles 21, 23 i 24, que parlen de l'organització del territori, d'àmbits territorials a protegir, són els que serien d'aplicació en aquest cas. I això ens configuraria un marc tant competencial com d'objectius semblant a altres lleis que han estat aprovades en aquest Parlament com la de, per exemple, per citar-ne una geogràficament ben propera, la dels Aiguamolls de l'Empordà, de l'Alt Empordà.

Ho repeteixo: no entenem com a adequat l'article 9, que és el que cita la memòria, l'article 9 de la Llei 12/85, que és el que cita la memòria, per l'excessiva especificitat en ser el tema de regulacions sobre espècies. S'ha argumentat que la Llei de Costes o que altra legislació de l'Estat podria invalidar aquesta proposició nostra. No és aquesta la lectura que en fem; nosaltres volem fer sempre una lectura amb els sostres més alts possible de les nostres competències, i, en el cas que estem debatent, ens

sembla que aquesta és perfectament possible i que, en canvi, el Govern ha fet una lectura més restrictiva, més temorenca, del que són les nostres competències.

Pensem que, efectivament, es podria, tot i la Llei de Costes i el que diu en els seus articles que podrien afectar aquesta normativa, perfectament legislar —i no ho diem en el buit, sinó que ho diem amb precedents; es poden citar com a precedents les proteccions en el marc de la Comunitat Andalus de la zona del Cabo de Gata-Níjar o de la illa de Tabarca, a la Comunitat Valenciana. I, fins i tot, hi ha encara una altra via alternativa, que no és l'aplicació directa d'aquesta legislació nostra, sinó que podria buscar-se, si es tingués aquest dubte es podria buscar i hi seríem a temps sempre de fer-ho, una forma diferent de col·laboració amb l'Estat i el model, en aquest cas, a aplicar seria perfectament el que la Comunitat Valenciana va utilitzar per protegir les illes Columbrets. Òbviament, els casos són molt diferents; el Conseller s'hi ha referit, és exactament així, estem parlant d'unes illes situades en aigües interiors, mentre que, òbviament, les illes Columbrets són, en tot punt, aigües exteriors.

És, per tant, perfectament possible, des del nostre punt de vista, i té sostén jurídic suficient, marc legal suficient, aquesta Proposició que nosaltres els hem presentat.

L'altra qüestió que se'ns ha retret és que el massís del Montgrí, que nosaltres proposem de protegir conjuntament amb les illes Medes, i les illes Medes són dos ecosistemes diferents, són dos territoris disjunts i que no tenen relació. No podem compartir, en absolut, aquesta teoria; ni podem compartir, tampoc, la teoria que el Montgrí, per si mateix, ja està suficientment protegit, o que el Montgrí, per si mateix, no té prou entitat o prou valor com per entrar en un règim de protecció. Jo només els vull citar, ràpidament per no esgotar el temps, algunes de les..., dels treballs, o algunes de les publicacions que em semblen especialment adients i que tendeixen a demostrar l'asseveració nostra i no la contrària, la del Govern, que s'han de separar tots dos espais.

L'any 72, per començar per un cert ordre cronològic, el departament d'ecologia de la Universitat de Barcelona va iniciar ja un programa d'estudi sobre la plataforma continental mediterrània i espanyola, el qual posà aviat de relleu la importància de les illes Medes. A causa d'això, poc després, s'inicià un programa específic que es va anomenar *Estudio ecológico de las comunidades...* —ho remarco— *«terrestres y marinas de las Islas Medes, Girona»*. Noranta-dos autors van treballar al voltant d'aquest programa i, fruit d'aquests treballs, va sortir una primera publicació *Els sistemes naturals de les illes Medes*, editat per l'Institut d'Estudis Catalans, coordinat pel professor Joan Domènech Ros. L'any 76, Oriol de Bolòs i Ramon Folch, coneguts a bastament en aquest Parlament, en el llibre *Natura: ús o abus*, afirmen taxativament: «El Montgrí i la seva perllongació mar endins, les illes Medes...», aquesta és la seva afirmació i la qualifiquen, sens dubte, ells..., per a ells com a «zona mereixedora d'una protecció especial», són cites textuales. El mateix any 1976 es produeixen diverses comunicacions en aquest mateix sentit en el debat Costa Brava, a càrrec de persones com Joan Cals, Ramon Folch, etcètera. L'any 1981, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que potser fins ara ha estat el gran absent d'aquest debat, edita en la seva sèrie d'*Estudis urbans*, en el seu volum dos, dedicat a Torroella i l'Estartit, i inclou, clarament, les Medes en el massís del Montgrí i diu,

textualment —una altra cita textual—: «Aquests illots són part del mateix massís del Montgrí, que desapareix sota el mar, i la configuració del qual està en funció de les vicissituds que ha sofert». Una altra cita i aquesta vegada ja del mateix Govern de la Generalitat, o almenys editada en el marc del mateix Govern de la Generalitat, pel qual es veu que les dues parts del territori són, efectivament, una unitat funcional.

L'any 84, en el llibre *El Baix Empordà: recursos i estructura econòmica*, editat per la Caixa d'Estalvis de Catalunya, es llegeix: «El Montgrí es perllonga en el mar en les illes Medes, arxipèlag de gran interès geològic i biològic», i es reclama també un règim específic de protecció. L'any 89, l'Ajuntament de Torroella es pronuncia perquè les illes Medes i el Montgrí siguin objecte d'un tractament i una gestió unitàries, mitjançant la declaració de tot el conjunt com a paratge natural d'interès nacional. Per tant, l'estructura social en el territori, per tant, l'Administració present directament en el territori, es pronuncia d'una manera inequívoca l'any 89, quan aquesta Llei que avui estem debatent no s'havia ni presentat ni es preveia una presentació immediata per la fórmula que nosaltres avui estem defensant aquí.

Podríem encara afegir l'últim llibre presentat fa tres o quatre dies a Torroella, editat, aquesta vegada, amb el suport d'una altra entitat d'estalvis que ve a insistir en el mateix tema, és a dir, en la necessitat d'una gestió conjunta de tot aquest espai territorial.

En resum, aquí, per dilucidar el que es vota, penso que cal tenir en compte aquestes diferències entre els dos Projectes de Llei. Hem de triar, doncs, entre dues lleis diferents. Però ara voldria, en aquests moments del debat, recuperar una mica el que he dit al principi quan l'he qualificat d'«atípic» i d'un punt d'irrealitat. Podria afegir-hi —i vull afegir en aquests moments— el qualificatiu de «sorprenent», i, fins i tot —si m'ho permeten—, amb un xic d'una punta d'emoció. Per què l'emoció? Perquè no és normal que una esmena a la totalitat prosperi, però aquesta vegada podria, potser, en funció de les documentacions que obren en poder de tots els senyors diputats, haver-hi una petita llum en això.

En aquesta llista de cites que els he donat, en falta una: el Pla d'espais..., el nonat encara —el nonat encara— Pla d'espais d'interès natural del qual els vull llegir també uns fragments, l'objecte del qual potser caldrà recordar: la delimitació i l'establiment de les determinacions necessàries per a la protecció bàsica d'espais naturals, la conservació dels quals es considera necessària d'assegurar, o, dit d'una altra manera, el Pla d'espais d'interès natural és un instrument de planificació territorial. Per tant, aquí hi ha un punt de coincidència entre la nostra posició i la del Govern: estem parlant de planificació territorial, no estem parlant de protecció restrictiva d'unes determinades espècies quan parlem de protecció d'espais naturals. Reconeix que els règims jurídics que es derivin del PEIN seran molt diversos, i diu també, a la seva introducció al PEIN: «Tanmateix, en alguns espais, el PEIN proposa la futura aplicació d'alguna modalitat de protecció especial». Trobem, doncs, un altre punt de sintonia amb la nostra proposta.

Però, cenyim-nos ja a l'àmbit de la nostra proposició, quan aquest Pla es va tramitar en els ajuntaments de Catalunya, en el que afectava al de Torroella de Montgrí se li va enviar, lògicament, les documentacions que feien efecte al Montgrí i que

feien efecte a les Medes. La delimitació del Montgrí diu: «territori litoral comprès entre cala Montgó i la Punta de la Barra, i després el massís interior». Per tant, amb això ens dona la raó a la nostra demarcació també. Entre els impactes cita el d'«alteracions i espoliacions del medi aquàtic o subaquàtic» i diu: «Aquest espai podria contemplar la inclusió en una sola unitat amb les illes Medes.» Després es refereix a les illes Medes i, lògicament, també diu: «Aquest espai podria associar-se en una sola unitat amb el massís del Montgrí». Aquesta era la posició del Pla d'Espais d'Interès Natural que es va presentar per a Catalunya i del qual estem esperant encara la resolució definitiva.

Però —i acabo ja, senyor President—, hi ha més. El 4 de maig de l'any 1990, el Conseller de Política Territorial signava una carta, que vam trobar els diputats, en aquest Parlament, en les nostres bústies, i que es va distribuir per tots els ajuntaments de Catalunya i que va arribar a mans dels alcaldes —repeteix: 4 de maig del 1990—, en la qual ens donava tota una informació del que era el capteniment del seu Departament. Textualment, deia: «per trametre-li informació de primera mà sobre quina és la filosofia i quins els projectes concrets que el Govern de la Generalitat vol portar a terme en aquest camp. Cal ordenar, organitzar i netejar, endreçar el país, en definitiva.» Aquestes són les paraules del Conseller. Cada direcció general hi aportava, en aquesta tasca, el seu projecte i, curiosament, la Direcció General del Medi Ambient, quan ens fa les propostes de desenvolupament del PEIN —ho repeteixo: 4 de maig del 90—, diu textualment que les Illes Medes i el Montgrí han de ser contemplats com a paratge natural d'interès nacional, i ho diu en una primera fase d'aplicació d'aquest Pla. És a dir, paratge natural d'interès nacional és exactament la proposta que fem nosaltres, d'acord amb la Llei d'Espais Naturals del Parlament de Catalunya.

Per tant, quan el 4 de maig ens escrivia això el Conseller, hi havia una iniciativa del Consell Executiu en marxa, concretada, no una simple formulació genèrica, sinó concretada fins i tot amb una fórmula jurídica de protecció, i, simultàniament, d'una manera sorprenent, el 17 de maig del 90 —i, per tant, hem de suposar que la iniciativa surt pràcticament simultània del Consell Executiu— se'ns presenta, donen registre d'entrada d'aquesta Llei en el Parlament. Estem davant, doncs, d'una acció de Llei, d'una acció de Govern, perdó, divergent, tot i del Grup del qual ve. Són dues iniciatives lloables, però absolutament divergents: l'una, en un sentit, en el qual nosaltres tindríem molts punts en comú, i l'altra, no.

El que ens preocupa d'això és que sorgeixen d'un mateix govern i que, per tant, es demostra que aquest Govern no té pas gaire clara quina és la gestió a fer amb els espais naturals, com establir-hi règims de protecció, com actuar sobre espais naturals singulars. Es fan dues iniciatives i n'arriba una al Parlament d'una manera, a través d'una carta, s'escampa pels ajuntaments de Catalunya; arriba l'altra d'una manera, certament doncs, més eficaç des del punt de vista polític-administratiu, perquè es vehicula com una llei. Per això ja he dit que hi ha un punt d'emoció en aquest debat, no fos cas que, ara, el Grup parlamentari de Convergència, seguint aquesta línia marcada pel seu Consell Executiu i per no deixar en una situació incòmoda cap dels dos consellers, es dividís per meitats a l'hora de votar aquesta esmena a la totalitat, amb la qual cosa no faríem cap desdeny ni a l'Honorable Conseller de Política Territorial, ni a l'Honorable

Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. De totes maneres, a tots vostès els demano el vot afirmatiu per a la nostra proposició alternativa.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Medir; ara hi ha cap torn en contra? Té la paraula l'Ilustre Diputat senyor Josep Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'esmena a la totalitat que ens presenta el Grup Socialista va orientada a establir, com ha dit el senyor Medir, un règim específic de protecció i de conservació del que són les illes Medes i tota la perllongació formada pel massís del Montgrí i el seu litoral. Aquí hauríem de fer dues distincions, d'entrada, i és que hauríem de parlar del que és objecte del Projecte de Llei en si i, per tant, també, del que són els ecosistemes. Vostè mateix, senyor Medir, ha dit que es tractava de dues coses absolutament diferents, i ho són. Els ecosistemes en si són totalment diferents. En el cas de les illes Medes i del massís del Montgrí es pot parlar, pràcticament, d'una independència total entre un ecosistema i l'altre; no té res a veure l'ecosistema de la part emergida de les Medes i del Montgrí quant a l'objecte, exactament, del Projecte de Llei. Aquest Projecte de Llei està ben clar en la seva redacció; és un Projecte de Llei que va orientat a establir un règim específic de protecció de la fauna i, en aquest moment, com deia vostè, podria ser que, fins i tot, quedés aprovada la flora del fons marí que conforma les Medes, i aquest ecosistema és totalment independent del de les parts emergides. Això no m'ho podrà negar.

Fins al present i des de 1983 es van demostrar totalment encertades totes les prohibicions que es van posar en la fauna, prohibicions i restriccions sobre la fauna de les illes Medes. Hi hagut un increment claríssim de les poblacions marines; s'ha demostrat que aquestes prohibicions han estat encertadíssimes i no hi ha cap, de moment cap indici, ni hi ha cap fet, ni cap argument que pugui demostrar, o que pugui fer sospitar que evidentment, incideixi, la protecció de l'espai aeri, en el poblament, en aquests poblaments marins. O sigui que insistim que els ecosistemes són totalment diferents; que l'objecte d'aquest Projecte de Llei és protegir la fauna marina i que, per tant, amb aquesta independència, ja podem diferenciar totalment la proposta que fa sobre l'esmena a la totalitat.

Ara bé, l'autèntic problema, potser, per estendre aquesta protecció al massís del Montgrí, no rau, realment, en aquesta consideració tècnica quant als ecosistemes; l'autèntic problema, exactament el problema greu, resideix, sí, en el que són les nostres competències.

D'entrada, he de dir que vostè deia que si al que aspirem és al màxim de sostre per a les nostres competències, i nosaltres, evidentment, també. Vostè sap que la Llei 4/89, del 27 de març, de Conservación de los Espacios Naturales y de la Fauna y la Flora Silvestre, reservava a l'Estat, o reserva a l'Estat la declaració i la gestió dels espais protegits que vagin orientats a protegir, precisament, tot el que siguin els béns assenyalats en l'article tercer de la Llei 22/88, de Costes. Aquest article declara com a béns de domini públic marítimo-terrestres estatals la ribera del mar i les rieres, inclosa la zona marítimo-terrestre i les platges; hi declara també el marc territorial, les aigües interiors, els recursos naturals de la zona econòmica i de la plataforma

continental. Amb la redacció d'aquest article, amb aquesta redacció, es priva totalment la Generalitat de qualsevol facultat, no solament de declarar els espais naturals, sinó, fins i tot, de gestionar o executar qualsevol acció sobre aquestes zones, i s'atribueix absolutament la competència exclusiva a l'Estat.

Vostè ja ho ha dit, que sí, que la Generalitat ja ha fet..., ja hi ha algun precedent de declaració d'espais naturals en zona marítimo-terrestre; evidentment que sí, hi són, però amb anterioritat a l'aprovació de la Llei de Costes. La Generalitat, d'acord amb les competències que li atribueix l'Estatut en l'article 9.10 quant a espais naturals, sí que va declarar, per exemple, el Parc Natural del Delta de l'Ebre, les reserves naturals parcials de la Punta de la Banya i de l'illa de Sa Pinya, allò dels Aiguamolls de l'Empordà; però, com dic, anteriorment a l'aprovació de la Llei de Costes. O sigui que no vol dir el mateix.

Com tots vostès saben, l'any 89 la Generalitat va presentar un recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta Llei 4/89, i entre altres ha impugnat l'article 21.3: l'article 21.3. La seva impugnació es fomenta bàsicament en això que hem dit abans, que amb la redacció actual d'aquest article es priva la Generalitat absolutament de qualsevol facultat, no solament per declarar l'espai natural, sinó també per gestionar o executar qualsevol acció sobre aquests parcs.

En el recurs, per fer una mica de resum del que és la impugnació, en el recurs s'allega bàsicament també la distinció que s'ha de fer, d'acord amb la jurisprudència constitucional, amb el que és la titularitat del bé de domini públic i la titularitat de les competències que puguin tenir. La titularitat del domini públic marítimo-terrestre prevista en l'article 132 de la Constitució no predetermina, de cap manera, el que són les competències que pugui tenir l'Estat o les comunitats autònomes sobre aquests béns de domini públic i el que és la titularitat en si del domini públic. O sigui que tot això vol dir que en aquest moment, amb la Llei de Costes, tal com està redactat l'article 21.3 de la Llei 4/89, s'impossibilita totalment qualsevol facultat que declarem aquest espai natural.

Al marge d'aquests detalls de la impugnació, com deia, en què es basa la impugnació del recurs aquest, el que és real i el que és cert és que l'article 21, aquest famós article, és d'aplicació absoluta actualment a la nostra comunitat autònoma, perquè vostè sap que la Llei 4/89, precisament, en la disposició addicional cinquena, diu que aquest article tindrà caràcter de norma bàsica i, per tant, en ser d'aplicació, no podem, en aquest moment, fer cap declaració d'espai natural; més ben dit, fins que el Tribunal Constitucional es defineixi sobre la inconstitucionalitat d'aquest article, seria, diguem, inútil, a més d'incoherent políticament, que declaréssim uns espais naturals ubicats en zones marítimo-terrestres.

Ningú no dubta, senyor Medir, en absolut, del valor ecològic del Montgrí, que semblava que vostè insinuava que potser se li donava poca importància, quant al valor ecològic; ningú no dubta del valor ecològic, com ningú no dubta de la unitat en si que pugui tenir el que són les Medes i el massís del Montgrí. Ara bé, amb la diferència d'ecosistemes, com dic, i la coherència política que representa aquesta impugnació de la Llei de Costes, ens semblaria, ens sembla, vaja, que en aquest moment no seria coherent declarar aquest espai natural.

La voluntat de protegir el Montgrí segur que hi és; per part del Govern, la voluntat de la protecció del Montgrí és evident

pel sol fet que, com vostè ha dit, es contempla en el PEIN; es contempla en el PEIN, si bé –això sí que ho hem de dir– amb l'excepció de certes lògiques diferències amb els límits que proposen vostès en el seu annex, perquè la veritat és que mereixerien un estudi molt més acurat algunes de les proteccions que proposen, perquè no sé fins a quin punt seria prou justificable estendre aquesta protecció a zones totalment urbanitzades com es menciona en l'annex, el carrer de la Clota, l'avinguda de Riells i la urbanització de Montgó, això a la part de l'Escala, i fins i tot a la urbanització de l'antic estany de Belcaire.

Bé, les matisacions dels límits hi serien, però la voluntat de protegir el Montgrí hi és quan el PEIN, com dic, demostra clarament que es contempla. Ara bé, tampoc és imprescindible o forçós que haguem de declarar la protecció del Montgrí per llei; ho podem fer absolutament per decret, i podent-ho fer per decret, com està plantejat, tampoc ens porta cap problema pensar a fer un estudi molt més acurat, consensuar amb molts dels sectors que pugui afectar aquesta protecció, perquè, és clar, tampoc es pot anar amb una protecció així, alegrement, sense fer un estudi molt aprofundit; veure la possibilitat de consensuar amb tots els sectors afectats, com deia, i, a més, sense la necessitat imperiosa de haver-ho de fer per llei.

Bé, em semblaria que poca cosa més he d'afegir; finalment, potser sí una cosa, i molt cordialment, jo diria que fins i tot resulta potser ja un xic desconcertant que, per part del Grup Socialista, se'ns proposi o se'ns demani que fem una cosa que, precisament, si no la fem o no la podem fer, és perquè el partit de la seva coalició a Madrid no ens ho permet, amb una legislació que, una vegada més, nosaltres entenem, i estem segurs, que el que vol és retallar el nostre sostre competencial.

Per tot això, la veritat no és obvi que li digui que votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. Ara, els grups parlamentaris poden fixar llur posició amb intervencions que, com a màxim, seran de deu minuts. L'Agrupació del CDS no vol intervenir; l'Agrupació d'Esquerra Republicana?, tampoc; el Grup Mixt? L'Il·lustre senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, simplement per fixar la posició del Grup Mixt i molt especialment dels diputats d'Esquerra Catalana sobre aquesta esmena a la totalitat amb text alternatiu.

Nosaltres veiem bé que es faci una llei de protecció del fons marí de les illes Medes. Evidentment, ho veiem bé i l'abonarem; però també veiem amb molt bons ulls, i creiem que tenen tota la raó, quan es defineix, es diu, en el text alternatiu presentat pel Grup Socialista, que el massís del Montgrí i les illes Medes formen un tot, és un tot geològic, una biomassa compacta dintre d'aquest tot geològic, on tot està interrelacionat. Per tant, ens sembla lògic que ja que es procedeix a la protecció d'una part d'aquest sector, que es tractés d'ampliar aquesta protecció a la totalitat del massís del Montgrí, incloent en el massís del Montgrí, les illes Medes, com molt bé deia abans, que prestigiosos estudiosos –entre ells han citat en Bolòs, home que coneix perfectament aquelles terres–, doncs, no dubten a incloure en un tot plegat.

D'altra banda, nosaltres creiem que limitar la protecció al fons marí de les illes Medes és fer una protecció evidentment

benviguda —ho torno a dir—, però baixa de sostre, molt limitada. En el curs de les reunions de la Ponència que ha tractat la Llei, hem introduït, com molt bé s'ha citat una mica abans, que no solament sigui la fauna, sinó que també sigui la flora marina que es protegeixi; ja en parlarem després, de tot això. Però a nosaltres ens agradaria veure aquesta totalitat, aquesta globalitat, protegida.

No creiem, d'altra banda, que aquest Parlament, el Parlament de Catalunya, hagi d'autolimitar-se en la interpretació de la Llei de Costes. La Llei de Costes és evident que protegeix, determina unes certes condicions per a la costa, l'àrea limitada de l'espai costaner, que, d'altra banda, no comprèn pas tot el massís del Montgrí, ni de lluny!; és una petita zona de la franja costanera. Per tant, això no impediria protegir el massís del Montgrí i que, en el seu dia, doncs, el Tribunal Constitucional digués qui té raó. No passa res perquè les coses hagin d'anar al Tribunal Constitucional si és que alguna de les parts les hi porta; no és cap demèrit que hi vagi. I, en canvi, a Catalunya no ens autolimitàrem en les nostres competències, que crec que és un mal molt dolent que les nostres competències, no que ens vinguin limitades de fora, sinó que nosaltres mateixos ens les autolitem. S'ha parlat aquí de casos semblants en les comunitats andalusa i valenciana, que no han estat portats al Tribunal Constitucional.

D'altra banda, jo no crec que la protecció d'aquest espai que proposa el Grup Socialista pugui portar a una contrarietat en l'aplicació de la Llei de Costes, perquè precisament una de les finalitats de la Llei de Costes és protegir contra l'especulació, contra el mal ús de la costa. Altra cosa seria si nosaltres diguéssim que en l'espai aquest del Montgrí i les illes Medes hi volem fer unes urbanitzacions o hi volem instal·lar una fàbrica o..., què sé jo, coses d'aquest tipus; llavors evidentment que entraria en col·lisió amb la Llei de Costes, però l'esperit de la Llei de Costes és la protecció de la costa. Per tant, no crec que hi hagi ningú amb dos dits de front que pugui pretendre posar un interdicte a la Llei catalana, encara que en certa manera pugui arribar a haver-hi un conflicte de jurisdiccions. De tota manera, hi ha uns mecanismes en aquest Parlament, i nosaltres, si s'aprova la Llei, així ens rumiarem si n'hem de fer ús o no, de fer una proposta d'aquest Parlament, posar una proposta d'aquest Parlament al Govern de l'Estat perquè apliqui la Llei de Costes i protegeixi aquesta zona de les illes Medes i del fons marítim del massís del Montgrí.

És per tot això que nosaltres, tot i veient amb bons ulls la Llei que el Govern ha portat a la nostra consideració —que hi hem fet esmenes i que a continuació en parlarem, si això és refusat—, tot i que veiem amb bons ulls aquella Llei, veiem encara amb més bons ulls aquesta esmena a la totalitat, i per això anunciem que la votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup Popular, per fixar posició, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres hem estudiat amb molta cura i amb molt de detall aquesta proposta en forma de text alternatiu del Grup Socialista, i hem tingut ocasió, en Ponència, de debatre els detalls i la filosofia d'aquest text alternatiu. Hem de dir, tal com vam dir al seu moment en Comissió, que es tracta d'una pro-

posta més ambiciosa que la del Govern, on es fa un enfocament diferent, és a dir, es fa un abordatge diferent del del Govern, en incloure no solament el que són pròpiament les illes Medes, tal com en la història dels intents de protegir aquesta zona privilegiada de la nostra Costa Brava s'havia fet en el passat, sinó que s'hi afegeix, a més a més, el massís del Montgrí.

La proposta socialista té un abast més ambiciós, tècnicament als nostres ulls és molt completa, més completa que la del Govern, malgrat que nosaltres valorem positivament la Llei del Govern i el fet que s'hagi presentat aquesta Llei; és una llei que, sens dubte, representa un avenç positiu. En qualsevol cas, l'esforç important que ha fet el Grup Socialista per presentar aquest text alternatiu i la gran qualitat tècnica d'aquest ens impulsen també —tal com vam fer al seu moment en Comissió— a votar-la favorablement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el senyor Medir deia en la seva intervenció que s'estan debatent dues lleis o dos projectes de llei no contradictoris. I jo voldria començar per aquí.

Dir també que, pocs dies abans de la presentació d'aquesta Llei, jo vaig tenir el gust o l'obligació d'assistir a unes reunions a l'Ajuntament del Prat en relació amb temes semblants a aquest, on apareixia un problema de fons: si la Llei de Costes, després de la seva aplicació, permetria fer actuacions com aquesta, sí o no? I, en aquests moments, tot i que nosaltres vàrem manifestar clarament que la Llei de Costes no només limitava autonomia a la comunitat autònoma, sinó als ajuntaments, impossibilitava fer algun tipus d'actuació. En aquests moments, a l'Ajuntament del Prat hi ha determinades negociacions que s'han de fer amb el MOPU per aconseguir petites coses, perquè la interpretació de la Llei de Costes és que això no es pot fer.

Nosaltres no hem presentat esmena a la totalitat per això, perquè creiem..., no és que creiem, és que avui l'aplicació i l'orientació que el Govern central dona a aquests temes és clara: limitar les competències de la Generalitat, però dels ajuntaments, eh? En tot cas, davant d'aquestes possibles interpretacions, potser seria bo —i el nostre Grup ho farà— tenir alguna iniciativa parlamentària perquè tots estiguem d'acord en què interpreta el Govern en relació amb aquests temes. Però avui hi ha experiències concretes, en ajuntaments, que la interpretació del Govern en relació amb l'article de la Llei de Costes que citava abans és claríssima, després de l'aplicació de la Llei de Costes.

Dit això, que voldria dir el nostre suport polític a aquesta proposta, i que, en tot cas, ens la vam plantejar i l'hauríem fet, dir que el que no podem acceptar és que es digui que hi ha ecosistemes separats. És a dir, avui, si vostès m'ho permeten, tot el món és un mateix ecosistema, eh?, i d'alguna manera tot té relació, però evidentment —l'Il·lustre Diputat Lluís Medir ho ha citat— hi ha diversos i molts estudis que demostren que estem parlant del mateix ecosistema. El tipus de flora que hi ha a les illes Medes o al massís de Montgrí té relació amb el tipus de fauna que hi ha i també amb la fauna marina. Per tant, no es pot dir de forma tan taxativa, de cap de les maneres, que estem davant de dos ecosistemes totalment diferents.

Per tant, nosaltres ens abstindrem per aquesta raó. Plantejarem una iniciativa parlamentària on s'aclareixi el punt de discrepància avui: si la Llei de Costes permet o no permet això —jo insisteixo que avui hi ha experiències municipals que no ho permeten—, i, en tot cas, crec que en el tema del massís del Montgrí, tot i estant d'acord que seria bo eixamplar, dic que aquest tema possiblement, fins i tot, és dels menys greus que es dona a parts importants de la zona costanera. El senyor Il·lustre Diputat Lluís Medir ens llegia el llibre d'en Ramon Folch, i jo també vull llegir el llibre d'en Ramon Folch literalment, en la zona que fa referència a aquesta. Diu: «L'aplicació efectiva de la normativa existent, acompanyada d'un control estricte de l'accés terrestre i subaquàtic a les illes suposaria, en tot cas, un grau de protecció ja prou estimable. Immediat a les Medes, hi ha el massís del Montgrí, que no presenta problemes especialment remarcables, atesos l'estat de conservació, bo, en línies generals, i la protecció que ja li atorga el Pla General de Torroella de Montgrí, municipi al qual pertany quasi íntegrament, factors que s'afegeixen a la titularitat pública d'una bona part del massís.» Estic dient que cal protegir més, que és necessari solucionar, si és possible, el tema de les competències, però que aquest, possiblement, fins i tot, és dels casos menys greus que es donen en tota la zona costanera de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Acabat el debat, es passa a la votació d'aquesta esmena a la totalitat.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

L'esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions.

Rebutjada l'esmena a la totalitat, es passa ara al debat de la part dispositiva. La segona esmena és a l'article primer, presentada pel Grup Socialista; és de modificació. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Medir.

El Sr. MEDIR: Senyor President, si m'ho permetés, agruparia, per a la defensa, les esmenes número 2 ...

El Sr. PRESIDENT: Em dona els números del Dictamen, eh?

El Sr. MEDIR: Sí. La 2, la 3, 4, 5, 6, 7, 10, 11, 12, 49 i 57.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MEDIR: En aquest conjunt d'esmenes hi ha dues línies: una, la d'ampliar l'espai territorial, l'àmbit territorial, i una altra, la del règim d'utilització d'aquest sòl, d'aquest espai, que nosaltres desitjaríem.

L'àmbit territorial ja ha estat prou debatut en el decurs de l'esmena a la totalitat, i, per tant, seria potser ocios de referir-s'hi d'una manera genèrica, però sí que ara és el moment de precisar, sobre l'àmbit territorial, què és el que proposem nosaltres. El massís del Montgrí, el massís del Montgrí entès com un tot, des de la punta de la Barra, a l'Estartit, fins a la zona del Montgó, ja en terme municipal de l'Escala, i, per la part més a l'interior, més continental, nord i nord-oest, agafant-hi, incloent-hi, lògicament, des del nostre punt de vista i basat també en textos dels que he citat abans, l'antic estany de Belcaire. Per què la inclusió d'un espai que, efectivament, des del punt de vista geològic és diferent, però que, no obstant això, està íntimament relacionat i lligat amb el sistema càrstic del Montgrí?

Simplement perquè sobre aquest espai hi ha pressions urbanístiques que ens fan témer pel seu futur i, en conseqüència, convindria incloure'l en una àrea preservada o reservada. També les illes Medes: atenció a la part emergida, que és la gran absent, fins i tot del mateix Projecte de Llei del Govern!

Les illes Medes són una superfície relativament modesta, però un enclavament ecològic d'interès, d'importància, i que avui romanen en la indefinició més completa. No hi ha un seguiment, no hi ha una política, hi ha una colònia de gavians argentats que campa pels seus respectes i que, pràcticament, està monopolitzant, colonitzant d'una manera exclusiva tot aquest àmbit de les illes Medes; hi ha un règim de visites absolutament incontrolat; hi ha unes espècies animals i vegetals a considerar, remarcables, i, en conseqüència, pensem que la part emergida de les illes Medes hauria d'estar també protegida.

I, finalment, la part que contempla el mateix Projecte del Govern, a la qual nosaltres no vam presentar esmenes, la part aquàtica, la part marina, en la qual, repeteixo, no hi vam presentar esmenes en principi, però que podria ser que reconsideréssim alguna de les esmenes que hi ha presentades a aquest àmbit marí.

Bàsicament, hem valorat d'una manera positiva la delimitació marina que ha fet el Govern a aquesta Llei, perquè consolida, amplia, millora les que ja hi havia en les ordres i decrets que ja s'han citat aquí, i que han tingut un resultat final i un balanç positiu, i això, ho hem de dir, ho volem dir i ho diem amb satisfacció. A nosaltres ens ha semblat satisfactòria l'existència d'aquesta reserva; ens semblen, els resultats, prou encoratjadors per continuar, per millorar i per ampliar, i per això no vam presentar esmena a aquesta delimitació de l'àrea marina que presentava el Govern, tot i que, repeteixo, escoltarem amb interès el que puguin dir algunes de les esmenes presentades a aquesta qüestió concreta.

Estem pràcticament convençuts que seria possible legislar entorn d'aquests espais, fins i tot en el marc competencial actual, perquè la mateixa Llei de Costes, tan citada, i aquest Govern de Madrid, que sembla que només estigui pendent del que volem fer aquí a Catalunya per veure si ens impedeix de fer-ho, ens donen claríssimament la facultat de dictar o de posar normes de sobreprotecció, de més protecció. Aquesta claríssima possibilitat ens és reconeguda tant directament al nostre Estatut com a la mateixa Llei de Costes, en l'article que han citat, 21.3, quan es diu que, en tot cas, les comunitats autònomes poden dictar normes que signifiquin afegir protecció. En conseqüència, aquesta Llei, que afegeix protecció a les limitacions que ha dictat la Llei de Costes i la posterior, de Espacios Naturales, lògicament no sembla que hauria d'anar en contradicció amb tota aquesta tramitació.

I és obvi que, quan estem parlant d'aquests territoris, que potser no tenen —com ha dit el senyor Saura— una pressió directa en el cas del Montgrí, massís del Montgrí —no l'estany de Belcaire, que sí que la té—, o bé que és..., exactament, quan es diu que el 80%, aproximadament, és de titularitat pública, sembla que això l'ajuda a preservar... Però és que la nostra concepció no és només de preservar; és que la nostra concepció és de gestionar, és un esglaió més. És que ens sembla que hem de superar ja aquesta concepció de conservar, de mantenir..., sinó de gestionar, i per gestionar, òbviament, es necessiten espais al més homogenis possible, d'una certa entitat territorial, entrelligats amb

si i que tinguin coses en comú. Si no, sobre aquest espai, no hi haurà gestió; hi haurà simple conservació, que és el que s'està fent fins ara, i que ja és bo que s'hagi fet, i que gràcies que s'ha fet, ho tenim com ho tenim i ara podem aspirar a aquest salt qualitatiu, que és el que nosaltres estem intentant defensar o estem defensant i jo els estic intentant explicar, en tot cas.

Els règims d'usos; els règims d'usos són els generals d'un parc natural, d'una reserva natural..., perdó d'un parc natural, d'un paratge natural; són els règims que, respectuosos amb els tradicionals —amb la silvicultura, amb l'agricultura—, en la gran àrea, en la gran delimitació. Per bé que, com es va fer la Llei de l'Empordà i altres, després es delimiten àrees més restringides, més concretes, que tenen una especificitat per si mateixes de major interès, i a les quals es declara, com és el cas de les illes Medes, reserva integral —de la part emergida, vull dir—, i la part de les costes escarpades, reserva natural parcial.

Aquí sí que les restriccions d'usos són més intenses, com correspon a la filosofia d'una reserva integral, i aquí sí que s'hi limita..., s'hi exclou, perdó, la caça, s'hi exclou la pesca i l'extracció de qualsevol recurs; no és així en el paratge nacional d'interès natural, que —ho repeteixo— queda sotmès a un règim normal d'ús respecte a les activitats tradicionals; s'exclouen, lògicament, les urbanístiques, i s'exclou, d'una manera molt significada pel que afecta al massís del Montgrí, tota la qüestió d'extraccions, un perill constant al qual estan sotmesos aquests tipus de formacions geològiques: les extraccions de material de les pedreres a l'aire lliure, etcètera.

En conseqüència, no hi ha d'haver una temença, per part dels habitants del sector, que se'ls restringiran els usos lúdics, d'esplai, que són els que avui vénen utilitzant-se d'una manera tradicional, normal, habitual en aquests àmbits territorials. Ho concretam en els termes municipals d'Ullà, de Bellcaire, de Torroella de Montgrí i de l'Escala.

En general, doncs, el que nosaltres volíem, aquí, proposar és aquest concepte —al qual ja m'he referit— més alt que el de simple protecció: el de gestió, el d'integrar els propis habitants —després, d'això en parlarem més endavant— i el d'aconseguir que aquests espais no restin inerts, no restin morts, no restin esperant el que succeirà, sinó que s'incorporin, d'una manera activa, en una regulació territorial de Catalunya i que tinguin unes finalitats educatives, científiques, també lúdiques, naturalment, i, fins i tot, econòmiques —i, fins i tot, econòmiques—, que siguin compatibles amb el seu bon ús.

Aquí s'han de remarcar dues qüestions, que no podem deixar de banda: la qüestió de la pesca i la qüestió del submarinisme.

Per a nosaltres, la regulació que fa el Govern de la pesca és la correcta, és la satisfactòria, i aquí les esmenes que hi hem posat han estat de detall, i la majoria han estat acceptades. Per tant, res a dir sobre aquest règim general de pesca en els àmbits que s'han determinat.

I, pel que fa al submarinisme, res a dir, perquè s'ha incorporat alguna esmena prou interessant, sobretot el que limita..., o pretenem que s'incorpori —perdó— alguna esmena interessant, com és la que limita les capbussades per dia, i, en conseqüència, ens sembla que el marc que es dibuixa, d'utilització en aquest sentit, en principi, és suficient i és satisfactori.

No sabem si, exactament, les consultes que ha fet i que ha citat abans l'Honorable Conseller han donat com a fruit un con-

sens generalitzat. Ens temem que encara hi ha sectors que no veuen pas massa bé aquests règims de protecció, però nosaltres hem de dir aquí que sí, que són adients, que són correctes i que, en aquest sentit, el nostre acord és bàsic amb la Proposició presentada pel Govern, amb el Projecte del Govern, i que nosaltres, en definitiva, hi havíem aquí col·locat molt poques esmenes, que ens han estat, pràcticament, acceptades.

De totes maneres, insisteixo —per acabar, ja— en la necessitat que hi ha d'ampliar aquests espais, de donar aquest to homogeni en aquests territoris i de donar aquesta possibilitat —després ho veurem en els organismes de gestió i de participació— que això funcioni amb una entitat pròpia de parc natural, i no, simplement, el que ens proposa el text del Govern que és, purament i senzillament, una reserva de pesca —pensin que en la memòria del Projecte presentat se'ns cita, fins i tot, la Llei de Protecció dels Animals, que és una llei que no va, òbviament, dirigida a gestionar àrees, a gestionar espais, sinó, purament, a protegir espècies silvestres o animals domèstics, i no vull pas resistir la temptació de dir que no es pot comparar un nero amb un pequinès o una posidònia amb un gerani de balcó, amb tots els respectes pels pequinesos i pels geranis de balcó, però són temes diferents.

Nosaltres, el que volem remarcar, una vegada més, és aquesta diferència: estem fent una proposta de gestió de parc, estem fent una proposta global sobre el territori, d'ordenació territorial, davant una proposta, simplement, de reserva de pesca i, parcialment, de flora, però ni tan sols —atenció!— de gea, és a dir que les mateixes lleis que he citat —tant la d'Espais Naturals com les generals que hi ha d'aplicació aquí— podrien haver permès la restricció també en l'extracció de minerals o de materials geològics, que no s'ha fet, i que hi és absent també en aquesta Llei. I, en conseqüència, això queda a mercè de la possible predació d'algun desaprofiteu.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Medir. El torn en contra. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Des de l'escó, si m'ho permet, senyor President. Donem per fet el torn en contra sobre la base dels arguments donats ja en l'esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner.

Podem passar a la votació de l'esmena a l'article primer, que és aquesta esmena número 2.

Vots a favor de l'esmena?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions.

Es vota, a continuació, l'article primer segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article primer ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

A continuació, si no hi tenen inconvenient els senyors portaveus, votarem conjuntament les esmenes 3, 4 i 5, del Grup Socialista, que fan referència a nous articles en aquest Capítol I. *(Veus de fons.)* Conjuntament!

Vots a favor d'aquestes esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 23 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions.

Passem, a continuació, al Capítol II de la Llei en el qual s'ha defensat i mantingut l'esmena número 6, del Grup Socialista..., al títol del Capítol. Es pot votar... (*Veus de fons.*) Considera que decau. Molt bé. I el nou article, també? L'esmena número 7? (*Pausa.*) Decaiguda, doncs. Perfectament.

Passem, a continuació, a les esmenes a l'article segon. Esmena número 8, del Grup d'Iniciativa; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: La 8 i la 15 estan retirades, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queden retirades.

La 9, del Grup Popular. Senyor Vidal-Quadras, té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. L'objecte d'aquesta esmena és la protecció d'un ecosistema i un hàbitat interessantíssim i privilegiat d'aquest entorn natural, com són els herbeis d'una fanerògama marina, coneguda com *Posidonia oceanica*, que s'estenen d'una manera molt àmplia, ocupen al voltant d'uns dos-cents mil metres quadrats en aquesta zona, des de les illes Medes cap a la costa.

L'herbei de posidònia té un paper estructural important perquè proporciona refugi, suport i aliment a nombroses espècies animals. Serveix d'aliment a peixos fitòfags, com la salpa, a l'erició de mar...; proporciona refugi a moltes espècies de peixos, com els làbrids, els serrànids, els gòbids, el cavall de mar, i també fa de suport a moltes espècies animals, com els cnidaris o les esponges.

Citant el professor Margalef, textualment: «l'herbei de posidònia constitueix un ambient d'interès veritablement excepcional, ja que domina els substrats flonjos, i al seu entorn s'organitzen una sèrie de comunitats que depenen d'ella. S'ha de protegir, sobretot, perquè extenses racions antigament cobertes de posidònia, estan actualment nues com a conseqüència de la pràctica de la pesca a ròssec.»

Les algues superiors també juguen un paper similar al de la posidònia i, a més a més, serveixen de zona de reproducció a peixos com la xucla. Hi ha moltes espècies, també, de làbrids que fan en aquests herbeis els seus nius.

La pertorbació d'aquest hàbitat —per exemple, les àncores dels vaixells, el pas d'embarcacions esportives— fa que aquests feixos de posidònia es trenquin, i els corrents els arrosseguen i els dispersen. Tot això té aquestes conseqüències negatives que abans citava, i, tal com està configurada la superfície protegida per la Llei, aquests herbeis de posidònia, que se situen entre les illes Medes i la costa, no queden suficientment protegits.

Aquest és el sentit de la nostra esmena, i lamentem profundament que el Grup de la majoria no hi hagi estat sensible, malgrat els esforços encomiables del senyor Moliner, que agraïm, i la seva comprensió i els seus intents, perquè, realment, considerem que aquesta esmena és clau, és una de les nostres esmenes que consideràvem més significativa.

Per tant, insistim i li donem, a la majoria, una última oportunitat per reconsiderar la seva posició en aquest terreny.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Torn en contra, el senyor Moliner té la paraula.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. L'oportunitat, la veritat, no la podem agafar. Ara, jo voldria tranquil·litzar-lo, senyor Vidal-Quadras.

D'entrada, aquesta esmena que proposa, «dos-cents mil metres quadrats», com deia vostè, per protegir la posidònia, vostè sap que crea una falca importantíssima dins de la zona protegida, que això ha de comportar uns inconvenients grans; inconvenients als mateixos pescadors, velocitat d'embarcacions... O sigui que, realment, desfigura o trenca l'harmonia de tot el polígon que s'ha traçat.

Quant a la posidònia, estem totalment d'acord amb la importància que té, ecològica, gran importància: aliment per a moltes espècies, refugi per a molts dels peixos..., però, és clar, vostè sap que el deteriorament que ha tingut la posidònia, bàsicament, i d'una forma important, ha estat sempre per la pesca d'arrossegament. En aquesta zona protegida, precisament, vostè sap també que la Llei contempla que queda prohibida totalment la pesca a ròssec; sols es permet el palangre i el tresmall. El palangre i el tresmall no han de perjudicar ni la fulla ni el rizoma de la posidònia. I, per altra part, també, la part més tupida, vostè sap que és la que està arrambada a tota la costa de les illes en si, i, amb la zona de protecció de dos-cents metres que està prevista, doncs, queda totalment protegida.

Hi ha una altra cosa, que és també l'ancoratge d'embarcacions. Evidentment, l'ancoratge d'embarcacions pot portar problemes d'arrencada en el moment de retirar-la. Però en aquesta zona també hi ha un altre avantatge, en el sentit de protecció de la posidònia, i és que ja s'hi han instal·lat unes boies, i s'està fent i se seguirà fent, en el sentit que no s'hagi de tirar l'àncora, sinó que aquestes boies, suportades amb uns blocs de ciment enllaçats en cadena, permetran ja l'ancoratge a superfície. I, a part d'això, també, no és el millor lloc per ancorar les embarcacions allà; és un punt molt sensible. Vostè sap que les normes que té establertes, per exemple, Lloyd's, quant a l'ancoratge d'aquestes embarcacions, és un màxim de cinquanta metres de cadena; en la zona que vostè proposa s'hauria de parlar de seixanta, setanta, vuitanta metres de cadena.

Tampoc és bona —com dic, per la sensibilitat que té de vents—, aquesta zona, per a l'ancoratge, i per la insegurat que dona, fins i tot, ancorar sobre la mateixa posidònia. O sigui, que ja ho dic, el volia tranquil·litzar perquè està tot previst perquè es conservi aquesta vàlua important de la posidònia, però votarem en contra de l'esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. Li vull aclarir que del fet de tirar l'àncora se'n diu «ormejar», tècnicament, eh? (*Rialles.*)

Passem a la votació d'aquesta esmena número 9, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Es vota l'esmena socialista número 10? La considera decaiguda. Doncs, no la votem i, per consegüent, passem a votar l'article 2 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha quedat aprovat per 57 vots a favor, 19 en contra i 4 abstencions.

Passem al debat del capítol tercer de la Llei. Hi ha pendants de defensa les esmenes del Grup Popular, les números 13 i 14. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. L'esmena número 13 va ser transaccionada, si no ho recordo malament, i la 14 queda retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? Senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Evidentment, a l'esmena número 13 hi ha preparada una transaccional, que es limita senzillament a substituir la paraula «limitarà» per «regularà», i la faré arribar a la Mesa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Ple es dona per coneixedor d'aquesta esmena?, o el Secretari procedirà a la seva lectura? No és necessari. Doncs, per consegüent, passem a votar aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota l'article tercer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article tercer ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

El senyor Medir considera decaigudes les esmenes 11 i 12 que portarien un nou article. Perfectament, doncs. Passem ara al debat de l'article quart. El Grup Popular hi manté les esmenes 16 i 17. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Bé. L'esmena número 16 de fet ja està recollida en un altre punt del text, és a dir, per tant, la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Està retirada, doncs.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: I quant a l'esmena número 17, hi ha una acceptació parcial –si no ho recordo malament–, i per tant aquesta acceptació parcial arriba fins a la paraula «túnel» i la resta, doncs, la retirem, considerem que aquesta acceptació parcial és suficient per als nostres propòsits.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. El senyor Moliner es vol pronunciar? No es pronuncia. Molt bé. Doncs, ara correspondria al Grup d'Iniciativa per Catalunya defensar l'esmena número 18, que pretén incloure nous apartats en aquest article. El senyor Saura té la paraula per a la seva defensa.

El Sr. SAURA: Sí. La nostra esmena és un nou article, un nou apartat que parla de regular més les immersions. Textualment diu que «les immersions s'hauran de cenyir a itineraris balisats i reservats a submarinistes amb un mínim d'experiència». El Projecte de Llei que el Govern ens presentà inicialment només parlava de «fauna», posteriorment s'ha canviat el títol

per «flora i fauna» i en l'article primer també s'ha introduït la protecció a la flora, però posteriorment això està molt poc desenvolupat.

En el llibre *Natura, ús o abús?*, en Ramon Folch i el seu equip diuen textualment, diuen: «Són, sobretot, les formacions del sòcol subaquàtic les que més pateixen, especialment d'ençà que la freqüentació d'escafandristes –uns 300 diaris a l'estiu– i vaixells de plaer ha esdevingut multitudinària». Diu: «Finalment, la simple inexperiència de molts submarinistes inexperts que malmeten amb llurs moviments maldestres moltes estructures delicades, remonent el fons, etcètera...» La proposta que en Ramon Folch fa és la necessitat de regular les immersions; és cert que en el Projecte de Llei hi ha una regulació, que és que en un posterior reglament es regularà la capacitat diària d'immersió, però en aquest mateix llibre s'assenyala la necessitat de determinar els itineraris, és a dir, que no es pugui trepitjar per tot arreu, i la necessitat que els escafandristes tinguin un mínim d'experiència. Sé que és difícil dir..., què vol dir «un mínim d'experiència»? En tot cas, el que no pot ser és el que passa –aquest estiu ha passat– a finals del mes d'agost, que arriba la barca amb trenta persones que no han fet mai escafandisme i que es llancen allà i que veus trenta o quaranta persones trepitjant tot el sòcol subaquàtic. Per tant, crec que un nou apartat addicional que contemplés una més gran protecció del que avui és una riquesa fonamental, que és la flora de les illes Medes, seria important.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Moliner?

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Per anunciar el nostre vot en contra. En primer lloc, senyor Saura, perquè considerem que això seria més propi d'un reglament que no de la Llei en si, i per altra part perquè, com deia vostè, realment és molt difícil marcar el punt exacte del límit de l'experiència d'aquests pescadors, o d'aquests submarinistes. Per tant, com he dit, votarem en contra de l'esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner.

Passem a les votacions a aquest article quart.

En primer lloc, esmena 17, del Grup Popular.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'esmena número 18, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 50 en contra i 20 abstencions.

A continuació es vota l'article quart segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article quart ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Es passa a continuació al debat de l'article cinquè.

En primer lloc, hi ha l'esmena número 19, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Medir.

El Sr. MEDIR: Sí, senyor President. Si m'ho permet, faré conjuntament les números 19, 21, 30, 52, 53, 54 i 55.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto, senyor Medir.

El Sr. MEDIR: Gràcies. Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, aquest conjunt d'esmenes forma part d'un segon bloc que hem volgut agrupar, per proposar-los —fent excepció, lògicament, de la qualificació, que ja està decidida, de paratge natural sí o no, que ja ho hem decidit en sentit negatiu— tot un seguit de mesures de planejament a fi d'aconseguir una bona gestió de l'espai natural que, sigui quina sigui la seva demarcació, el seu àmbit territorial concret, pensem que necessita.

Nosaltres havíem esglaonat aquesta proposta en tres figures: el pla d'ordenació de recursos naturals d'aquest àmbit, que era com un pla director, com un pla bàsic de continguts efectivament bàsics, que marca les grans directrius. Al nostre parer —i aquí volem introduir en el debat un problema que ens preocupa—, l'organisme que hauria de ser responsable de la gestió, de la direcció o de la confecció d'aquest pla, és el departament responsable —el que sigui, el que fos al seu dia— del medi ambient. Repetim aquesta vella aspiració nostra que, com més es concentrin les competències de medi ambient, molt millor.

Naturalment, en aquesta petició d'aquest pla bàsic d'ordenació de recursos, afegim també en una altra esmena el tràmit d'informe d'afectats, de participació, i també el de fixar un termini de temps, des del dia de l'aprovació de la Llei, perquè això es dugués a terme.

Derivat d'aquest i directament relacionat, hi ha un pla rector d'ús i gestió que prevèiem nosaltres, que preveiem a través d'aquestes esmenes, que serviria per al quefer diari del parc natural; és a dir, per saber dia a dia el que s'ha d'anar produint, el que s'ha d'anar fent. De fet, seria desenvolupar sobre el territori i amb mesures concretes el que he dit anteriorment. Regularia i preveuria, per exemple, les actuacions de promoció de tot aquest espai; les visites, tant en terra com les activitats subaquàtiques o visites submergides en mar; la de pesca, amb el que té de pesca autoritzada, la part de pesca que està autoritzada..., tots els usos recreatius. Aquí, nosaltres pensem que seria una vigència de quatre anys la més idònia per poder treballar sobre la base d'aquest pla rector.

I, finalment, un tercer punt que pensem que té importància i que hem d'anar introduint en la gestió de tots aquests espais protegits, que és un pla que en diem «compensatori», de mesures socio-econòmiques per atenuar o, en fi, disminuir, si és que hi fos, un possible impacte socio-econòmic negatiu en els habitants permanents de la zona. Aquesta és una eina que s'ha de tenir sempre present, o que s'haurà de tenir, en el successiu, cada vegada més present, per evitar precisament que la instal·lació d'aquest tipus de preservacions, de reserves sobre el territori, indueixi alguns dels seus habitants a rebellar-s'hi en contra, pensant que s'atempta contra el seu estatus, contra la seva qualitat o contra la seva senzilla forma de guanyar-se la vida. I per això pensem que en el que pugués ésser —que en aquest cas reconeixem que seria mínim, però en el que pugués ésser— s'hauria de buscar un pla que permetés també atenuar aquests possibles efectes.

Aquests eren els objectius d'aquestes esmenes que —ho repetixo— són independents de l'àmbit territorial concret que finalment s'ha decidit de protegir.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Medir. Torn en contra? No hi ha torn en contra; molt bé.

Senyor Medir, l'esmena número 22, que pretén introduir nous capítols, vol defensar-la ara? (*Pausa.*) Votarem, doncs, només les esmenes que fan referència a l'article cinquè, però abans hem de donar lloc a la defensa de l'esmena número 20, del Grup d'Iniciativa; el senyor Saura?

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. L'article 5 preveu la redacció d'un pla pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que protegeixi la zona territorial afectada. Nosaltres afegim que a part dels cinc, de les cinc qüestions que planteja l'article cinquè que han de ser objecte de contingut del Pla, en aquest mateix Pla també existeixin les dotacions econòmiques pressupostàries, perquè sovint fem plans però sense cap dotació pressupostària. Per tant, seria l'addició d'un nou apartat, d'una nova lletra f), que contempli la dotació pressupostària adient.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra? El senyor Moliner té la paraula.

El Sr. MOLINER: Sí, per dir que aquesta esmena resulta innecessària perquè el senyor Saura pot comprovar que ja a l'apartat c) de l'article 5 figura contemplat exactament tal com ho redacta l'esmena. O sigui, per tant, hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Procedim, doncs, a les votacions a l'esmena socialista. La 19 i 21 es poden votar conjuntament? Doncs, conjuntament, es voten aquestes dues esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 23 vots a favor, 55 en contra i 2 abstencions.

Senyor Saura?

El Sr. SAURA: Retiro l'esmena número 20.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda retirada i es procedeix a la votació de l'article cinquè segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Passem ara a l'esmena número 22, que pretén introduir un nou capítol. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Medir.

El Sr. MEDIR: Sí, senyor President, i, si m'ho permet, agruparé aquesta vegada la 22, 23, 26, 27, 28, 29, 45 i 56.

El Sr. PRESIDENT: 45 i 56; molt bé.

El Sr. MEDIR: Gràcies, senyor President. Aquest conjunt d'esmenes és el bloc que podríem dir de gestió i participació en la direcció i en el quefer del futur parc. Aquí, nosaltres pensàvem estructurar la participació i la gestió a tres..., com a mínim, diguem-ne, tres nivells diferents: un, el de l'administració directament actuant; un altre, el de la relació d'aquesta administració amb les parts socials implicades i altres possibles administracions i, finalment, un que és importantíssim, que no es contempla i que pensem que s'hauria de contemplar, que és la presència d'un consell assessor científic.

Per integrar les dues primeres ens sembla que la forma més

idònia és, precisament, la del patronat, perquè té aquesta virtut de poder ajuntar en un mateix organisme i en un sol organisme tant l'administració mare, l'administració que impulsa bàsicament aquesta iniciativa –en tot cas, el Consell Executiu de la Generalitat–, amb les administracions locals, les que estan implantades en el territori que afecta, com també amb les forces socials més diverses que hi tenen una implicació directa, tant des del punt de vista purament de protecció de la natura –les forces que s'organitzen entorn a problemes d'ambient, la gestió correcta de la natura– com dels que són sectors econòmics implicats; en aquest cas seria, concretament, pesca i turisme. Tots aquests sectors pensem que haurien de poder confluir, de poder trobar i estructurar en un sol organisme de direcció dels parcs i que els regissin d'una manera descentralitzada i amb les seves pròpies competències.

Però, òbviament, en un territori que s'organitza bàsicament per protegir, però també per a recerca, per a investigació i en el qual es mereix, i es necessita sempre, una feina científica, hi ha d'haver un consell assessor de científics que s'ha de nodrir bàsicament de les universitats catalanes i d'altres institucions semblants que puguin furnir aquesta organització científica que supervisi, que assessori, que controli, que vigili la bona tasca i la bona marxa del parc.

En definitiva, aquesta era la proposta d'aquest conjunt d'esmenes: la conjunció tant de la iniciativa pública com la privada, fins i tot en el que és de participació de gent no econòmicament interessada, però sí interessada en el bon funcionament del territori com són els ambientalistes, les agrupacions ambientalistes i la presència dels científics.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Medir. Per al torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. És per anunciar el vot en contra a aquest conjunt d'esmenes, atès que l'estructura que proposa el Grup Socialista tindria sentit en el cas de la creació real de la reserva natural que es proposava, i atès també que el Consell Assessor que està previst ja en l'esmena transaccional que presentarem després, ja compleix part del que es demana; per tant, hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner.

Se sotmet a votació aquesta esmena número 22, d'un nou capítol, que proposa el Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Passem ara al debat de l'article número 6: l'esmena 23 del Grup Socialista ha estat ja defensada; esmena 24, del Grup Mixt; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President. Aquesta esmena no té altra finalitat que suplir el que nosaltres creiem que és una mancança d'aquesta Llei, perquè en el seu article 6 diu: «Es crea el Consell Assessor de l'Àrea protegida de les illes Medes, al qual corresponen les següents funcions...», i descriu les funcions d'aquest Consell i, en canvi, no en determina la composició; la composició, la deixa per a una disposició addicional al

final de la Llei, on diu: «El Govern de la Generalitat, a proposta del Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ha de determinar per reglament la composició del Consell Assessor a què es refereix l'article 6».

Creiem que és una anomalia que un organisme creat per una llei, se n'hagi de determinar la composició per un reglament del Govern. És amb aquesta finalitat que nosaltres proposem l'esmena en la qual indiquem la composició possible d'aquest Consell Assessor.

Res més que això, senyor President; gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Esmena 25, del Grup d'Iniciativa; senyor Saura, per defensar-la, té la paraula.

El Sr. SAURA: Sí, la 25 juntament amb la 44...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé...

El Sr. SAURA: És en el mateix sentit que el senyor Marçal Casanovas defensava la seva esmena; aquesta és una Llei que no preveu la composició del Consell Assessor i en l'esmena 25 fem una proposta de composició que fonamentalment és: cinc membres d'entitats científiques; cinc membres representants dels municipis; tres membres de les universitats i quatre representants de l'Administració de la Generalitat. I l'esmena 44, en definitiva, seria la supressió de l'addicional que faculta que posteriorment el Govern nomeni el Consell Assessor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Per al torn en contra, té la paraula el senyor l'Illustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Respecte a les esmenes 24 i 25, voldria fer arribar a la Mesa una transaccional que iria a recollir, més o menys, el que es proposa, i quant a l'esmena 44, hi votarem en contra atès que volem mantenir el text del Projecte de Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Prego que faci arribar a la Mesa aquesta transaccional a les 24 i... Suposo que els grups proposants de les esmenes 24 i 25 coneixen el text d'aquesta transaccional...

Es procedeix a la seva lectura.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Proposta d'esmena transaccional entre les esmenes números 31, del Grup Mixt, i 33, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

«Article 6. 1. Es crea el Consell Assessor de l'Àrea Protegida de les illes Medes en el qual s'han d'integrar representants de la Generalitat, representants dels municipis afectats per l'àrea protegida, representants del sector de la pesca, representants del sector turístic i experts en ciències marítimes.

2. Correspon al Consell Assessor les funcions següents...»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària. Els grups proposants de les esmenes accepten aquesta transaccional?

Sí; el senyor Saura, també? Perfectament.

Doncs, en primer lloc, se sotmet a votació l'esmena 23, Socialista, que és aquest article sisè, ja defensada anteriorment, o considera que... Està decaiguda; doncs no la votarem. I, per consegüent, votarem ara l'esmena transaccional que s'acaba de llegir.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara, acte seguit, es vota l'article 6, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article sisè ha quedat aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

A continuació, votarem les esmenes 26 a 30, del Grup Socialista, que proposen nous articles... El senyor Medir les considera decaigudes; per consegüent, no se sotmetran a votació. *(Pausa.)*

Un nou capítol. L'esmena 31, del Grup Socialista; no ha estat defensada. El senyor Medir té la paraula.

El Sr. MEDIR: Sí, senyor President, si m'ho permet, per defensar la 31, la 32, la 33, la 34 i la 35.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MEDIR: Aquestes afecten un part sense la qual no és possible res del que havíem anat explicant fins ara, que és la part econòmica del territori a protegir.

Nosaltres hem previst un sistema d'ingressos, lògicament, i un de despeses, com correspon, en el qual ens sembla que hem d'introduir un caràcter obert, en el capítol d'ingressos, que sempre és el més delicat. Hi ha d'haver una dotació de finançament del patró principal –si em permeten l'expressió– que impulsa la protecció –en aquest cas, el Consell Executiu, el Govern de la Generalitat–, però hi ha d'haver altres recursos; aquests altres recursos, des del nostre punt de vista, han de ser tant les mateixes sancions per infraccions a la Llei que surt d'aquest Parlament com les d'una imposició d'una taxa per activitats subaquàtiques. Sabem que aquest és un punt delicat, que potser mereix una explicació.

Òbviament, aquest espai que estem regulant avui, acabarà actuant, en la pràctica, com una espècie de museu; és a dir, no serà un espai natural extens; no serà un espai natural visitat amb una poca densitat, sinó que serà un espai natural visitat intensament. I, per tant, perquè això funcioni correctament s'han de fer uns esforços econòmics tant en protecció, en assessorament com en vigilància dels seus usuaris, perquè tampoc és una tècnica, la de visita subaquàtica, tan senzilla com anar a passejar en un parc, podríem dir, emergit, sinó que és un xic més complicat, en la línia del que deia abans el senyor Saura.

En conseqüència, nosaltres pensem que, sense que això hagi de significar un problema per al sector que explota directament aquest recurs, és prudent d'introduir-hi una taxa per a activitats subaquàtiques, a fi i efecte que contribueixin, els mateixos usuaris, al manteniment, al bon ús i a la gestió d'aquest espai a protegir. Pensem que també hem de preveure les possibles aportacions de particulars i, finalment, per què no?, donada la riquesa que, en definitiva, pot suposar per al territori, les mateixes administracions locals implicades podrien, donat que estarien presents en el Patronat que nosaltres havíem proposat, podrien participar en els ingressos i en la qüestió econòmica. Lògicament, les despeses han d'anar bàsicament dirigides tant al control com a la seguretat, com a la divulgació i, també, en mesura més modesta –perquè els pressupostos aquí són més importants–, als treballs d'investigació, però bàsicament seguretat, divulgació del parc, control que es compleixin efectivament les normatives de la Llei i les que es desenrotllin; han de tenir aquests ingressos bàsicament un caràcter finalista, i s'haurien de contemplar en el marc de respecte a l'autonomia que hauria de tenir el Patronat, o que hauria hagut de tenir el Patronat que

nosaltres proposàvem abans.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Medir. El senyor Moliner pot fer el torn en contra.

El Sr. MOLINER: Sí, gràcies, senyor President. Per anunciar el vot en contra de tot aquest conjunt d'esmenes, d'acord també amb les manifestacions fetes anteriorment. I, quant a la fixació de la taxa, considerem que hi ha una complexitat important, donat que tampoc sabríem exactament si es fixa una taxa suficient per mantenir totes les despeses d'aquell entorn, o excessiva, d'acord amb les necessitats del sector turístic o del sector pesquer.

Per tant, votarem en contra d'aquestes esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. Procedirem a la votació conjunta d'aquestes esmenes, si no es demana el contrari. Esmenes de la 31 a la 38, ambdues incloses. *(L'I. Sr. Medir demana per parlar.)* Sí, digui'm?

El Sr. MEDIR: La 38 em sembla que és del Centre Democràtic i Social.

El Sr. PRESIDENT: No, la 35, vull dir: 35. 31 a 35.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 25 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Ara, se sotmet a votació l'article 7, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article setè ha quedat aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació, passem al debat del capítol quart. A l'article vuitè hi ha l'esmena 36, del Grup d'Iniciativa; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Sí, defensaré conjuntament les esmenes 36, 37 i la 40, que totes elles fan referència al règim de sancions de les infraccions que determina l'article 7.

Les dues grans objeccions que fem a aquest article són: primera, que són sancions excessivament petites: abocar al mar qualsevol tipus de residu, com a màxim, com a màxim –segons el Projecte de Llei– té una sanció de 100.000 pessetes, cosa que no es correspon, d'altra banda, amb el Projecte de Llei de Residus, que en aquests moments s'està discutint al Parlament, o fer pesca professional amb embarcacions sense permís, com a màxim, també té una sanció de 100.000 pessetes. Per tant, la nostra proposta és una proposta d'incrementar les infraccions, hi insisteixo, dels articles 8, 9 i 10, i, al mateix temps, en el Projecte de Llei que se'ns presenta no hi ha cap mesura d'actualització progressiva de les sancions, és a dir que aquestes sancions, segons aquesta Llei, serveixen per a 1990, per a 1991 i per a 1992.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Moliner té la paraula.

El Sr. MOLINER: Si m'ho permet, senyor President, ho faria conjuntament amb les del Centre Democràtic i Social, que van en el mateix sentit, aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Sí, el que passa és que són a un altre ar-

ticle, però és igual. Posposarem la votació fins que s'hagin defensat aquestes esmenes de l'Agrupació del CDS. *(Pausa.)* El senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Si vostè m'ho permet, defensaria conjuntament les esmenes 38, 39 i 41. Les dues primeres van en la mateixa línia ja anunciada per l'Illustre Diputat senyor Saura, d'intentar incrementar la quantia de les sancions greus i molt greus que preveu la Llei, en el sentit que les greus passarien a ser sancionades amb multa de 25.000 a 250.000 pessetes, i les molt greus..., aquí hem comès un error, senyor President, del qual jo demano anticipadament disculpes, perquè hi ha hagut un error mecanogràfic, en el sentit que en la sanció que nosaltres volíem proposar el ventall aniria de 250.000 pessetes a 5 milions de pessetes, en comptes de 51 milions de pessetes, com equivocadament figura —per error nostre, ja dic— en el text de l'esmena.

Jo no sé si aquesta esmena es pot mantenir, i, si no fos així, naturalment l'hauríem de retirar.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha una diferència d'un milió, Déu n'hi do!

El Sr. LATORRE: No, no, d'un milió, no, de 46 milions, senyor President, que és una petita diferència.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem de veure quina és la posició del Grup que farà el torn en contra per prendre decisions sobre la seva votació.

El Sr. LATORRE: Molt bé, senyor President. I, finalment, pel que fa a l'esmena 41, parla de la competència, a qui correspon la competència per a aquestes sancions, i en la línia ja apuntada en la defensa de les esmenes anteriors, nosaltres proposem que les sancions greus corresponguin al Director General de Pesca Marina, aquelles que siguin fins a 250.000 pessetes, i al Conseller d'Agricultura Ramaderia i Pesca, totes aquelles que siguin a partir de 250.000 pessetes, és a dir, les molt greus.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre. Per fer el torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Respecte a aquestes esmenes que contempen l'augment de sancions, hem de dir que no hi estem d'acord, en el sentit que l'article 11 ja preveu els motius d'agreujament d'aquestes possibles sancions. I, quant al que proposava el senyor Saura, de la necessitat de possible revisió d'aquestes sancions, voldríem presentar una transaccional, que faríem arribar a la Mesa, en la qual ja s'estableix que la Generalitat podrà fer, per decret, la revisió d'aquestes multes, d'acord amb l'índex general ponderat de preus a l'engròs, publicat pel Centre d'Estadística.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta esmena transaccional és a la 36? O 45? Segons sigui el Dictamen o l'Informe. *(Pausa.)* La 36, eh? Molt bé, doncs si arriba a la Mesa aquesta transaccional... Prego al senyor Secretari que procedeixi a donar-li lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Disposició addicional: S'autoritza el Govern de la Generalitat per adaptar, per decret, la quantia de les multes establertes pels articles 8, 9 i 10 a l'evolució de les circumstàncies socio-econòmiques en funció de l'índex general ponderat de preus a l'engròs, publicat per l'Institut Català d'Estadística.»

El Sr. PRESIDENT: Bé, el senyor Saura, què hi diu?

El Sr. SAURA: Nosaltres votarem a favor d'aquesta transaccional, però no és una transaccional a les nostres esmenes. Nosaltres demanem, d'una banda, incrementar les sancions i, d'altra banda, que es reguli la continuïtat. Aquesta transaccional compleix un dels objectius, però, en tot cas, mantenim les nostres esmenes d'incrementar les sancions.

El Sr. PRESIDENT: Així s'entén que no és transaccional i, per tant, no procedeix la seva tramitació. Molt bé. Aquí hem estat defensant esmenes corresponents als articles 8, 9, 10 i 13, i llavors, potser per guardar un cert ordre, dintre del desordre que hem introduït, doncs, quedaria l'esmena 42, del Grup Socialista, que és a l'article 13. *(L'I. Sr. Escudé demana per parlar.)* Sí, digui.

(Remor de veus.)

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, sembla que aquesta transacció podria oferir-se també sobre l'esmena número 39 del Dictamen, de l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social, i aleshores, si aquesta Agrupació ens l'acceptés, es podria tramitar, si la resta dels grups de la Cambra no s'hi oposessin.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Latorre, ha sentit el que ha dit el Portaveu del Grup de Convergència i Unió?

El Sr. LATORRE: No gaire, President.

El Sr. PRESIDENT: No gaire. Doncs prego a... Ja m'ho semblava. Per consegüent, prego al senyor...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Deia, Illustre Diputat senyor Latorre, que com que vostès disposen de l'esmena 39, segons l'ordenació del Dictamen, que aquesta transacció que s'oferia, conjuntament, sobre les esmenes d'Iniciativa per Catalunya i la de vostè, el senyor Saura ha anunciat que no la podia acceptar, i aleshores voldríem preguntar si vostè l'acceptaria i retiraria la seva esmena en benefici de la transacció, i, si la resta dels grups de la Cambra no s'hi oposessin, es podria posar a votació.

El Sr. LATORRE: Doncs nosaltres no podem acceptar aquesta transacció, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, moltes gràcies. No hi ha lloc a transacció de cap mena. *(Remor de veus.)*

Jo li deia, al senyor Medir, si volia defensar l'esmena 42, per enllestir totes les esmenes fins a l'article 13. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Medir, per defensar l'esmena 42.

El Sr. MEDIR: Moltes gràcies, senyor President. Aquesta esmena és una esmena, podríem dir-ne, de recopilació de moltes de les coses que hem dit, i va tendent precisament a intentar unificar al màxim possible la gestió i les competències sobre la problemàtica del medi ambient en un Departament. Hem de, segurament, coexistir encara amb aquestes divisions del Departament de Política Territorial i el d'Agricultura, pel que fa a temes d'ambient, pel que fa a gestions de parc, fins i tot, però no és bo que això s'incrementi, i com que aquest article 13, precisament, ens parla de l'aparició d'una nova direcció general en aquest àmbit, això ens preocupa molt i hem proposat la seva substitució pel Director General del Medi Ambient, que, ara com ara, ens sembla la figura més idònia per començar a fer aquesta tasca de coordinació.

Lògicament, amb això no estem assenyalant ni posant en entredit la Direcció General de Pesca. Simplement pensem que és una direcció general que té una comesa, té una tasca molt i molt

important en el nostre país, en el Govern de la Generalitat, està molt bé que hi sigui, però òbviament no podem barrejar l'ordenació del sector pesquer, els estudis científics que s'han de fer des d'aquesta Direcció General, tendents a regular l'extracció de recursos, tendents a organitzar l'activitat del sector, amb la de protecció d'espais determinats. Pensem que són dues coses absolutament diferents, i que la gestió d'un parc natural, sigui submergit o sigui estrictament litoral o sigui del tipus que sigui, s'escapa totalment de la participació directa de la Direcció General de Pesca, que, repeteixo, té prou compromís i prou feina amb l'organització del sector pesquer, amb l'estudi de com utilitzar millor aquests recursos, cada dia més precaris i més escassos, com perquè, a més, li encarreguem la gestió i la vetlla d'espais naturals. En conseqüència, nosaltres proposem substituir una direcció general per una altra, per coordinar i per anar unificant aquestes qüestions de medi ambient.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Medir. Per fer el torn en contra a aquesta esmena número 42, té la paraula el senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. És per dir que considerem que la base del Projecte de Llei és més lògic que estigui sotmès a la Direcció General de Pesca Marítima, i, per tant, votarem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. Passem a les votacions.

(*L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.*) Sí, el senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, jo demanaria, si és possible, votar els articles 8, 9 i 10; però en dues parts.

El Sr. PRESIDENT: No, és que els votarem separatament.

El Sr. CASANOVAS: No, no, ja, però vull, dintre de cada article, fer una votació de la descripció de les infraccions i una altra votació separada de les quanties dineràries.

El Sr. PRESIDENT: Bé, quan arribem a cada un d'aquests articles, ja m'indicarà quins són els punts que desitja que siguin votats separatament. (*Remor de veus.*)

El Sr. CASANOVAS: Fent referència a l'article 8, la frase que diu: «...sancionades amb multes de 5.000 a 25.000 pessetes, les següents».

(*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: I la votació separada, la vol d'aquest..., solament d'aquest daixò. Molt bé.

Esmena 36, del Grup Socialista, a l'article 8. Se sotmet a votació.

El Sr. SAURA: Senyor...

El Sr. PRESIDENT: La considera decaiguda?

El Sr. SAURA: No, senyor President. La 36 és d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Ah, és d'Iniciativa, exacte. D'Iniciativa per Catalunya, la 36.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 57 en contra i 2 abstencions.

A continuació es vota el text del Dictamen, separatament el primer paràgraf, segons ha sol·licitat l'Illustre Diputat senyor

Marçal Casanovas. (*L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.*) Sí?

El Sr. CASANOVAS: Perdó, senyor President. No és exactament el primer paràgraf; si no, la resta quedaria sense sentit. Jo el que demanaria és que es votés separatament «sancionades amb multes de 5.000 a 25.000 pessetes» i la resta de l'article en una altra votació.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, es vota la inclusió d'aquest punt..., o l'exclusió, millor dit, que és el que demana el senyor Casanovas: «sancionades amb multes de 5.000 a 25.000 pessetes».

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'exclusió de l'expressió sotmesa a votació ha quedat rebutjada per cap vot a favor, 57 en contra i 27 abstencions.

A continuació es vota l'article vuitè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article vuitè ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Passem a l'article novè. Es vota l'esmena 37, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Senyor Soto, no vota? (*Pausa.*) Segui. Gràcies.

Aquesta esmena 37 ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 56 en contra i 2 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 38, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article novè, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

El Sr. CASANOVAS: Senyor...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, d'acord amb el que havíem quedat abans amb vostè, jo li voldria demanar votació separada, no exclusió, votació en dos temps; una, la part, la frase que diu: «sancionades amb multa de 25.000», una, fins a «100.000 pessetes», i una altra votació, la resta de l'article.

Dues votacions, no l'exclusió; dues votacions. Una votació per a la quantitat i una votació per a la resta de l'article. Gràcies. Perquè nosaltres, si vol que li ho expliqui, nosaltres votaríem, senyor President, favorablement el que són faltes menys greus...

El Sr. PRESIDENT: «Greus», sense fixar quantia.

El Sr. CASANOVAS: ...però sense quantia.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, es farà com demana el senyor Marçal Casanovas.

Es vota el text de l'article sense la inclusió de «sancionades amb multa de 25.000 a 100.000 pessetes».

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 9, amb la inclusió de «sancionades amb multa de 25.000 a 100.000 pessetes», ha quedat aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Per consegüent, no procedeix fer cap més votació.

Article 10. En primer lloc, es vota l'esmena número 39, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor? (*El M. H. Sr. President s'adreça a l'I. Sr. Casanoves.*) Vol fer la mateixa exclusió o no?

El Sr. CASANOVAS: Perdó, senyor... Estem votant l'esmena ara, em sembla, no?; després, a l'article, sí, senyor President. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Article 39... Esmena 39.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota l'article 10, segons el Dictamen... no!, segons el Dictamen, amb l'exclusió..., amb «sancionades amb multa de 101.000 pessetes a 500.000».

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 10, amb l'afegit de «sancionades amb multa de 101.000 a 500.000 pessetes», ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

A continuació se sotmet a votació..., se sotmeten a votació els articles 11 i 12, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles 11 i 12 han quedat aprovats per 68 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Passem a l'article 13. En primer lloc, l'esmena 41, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 73 en contra i 8 abstencions.

Es vota, a continuació, l'esmena 42, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions.

A continuació es vota l'article 13, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 13 ha quedat aprovat per 60 vots a favor, 20 en contra i 11 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 14, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 14 ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Passem ara al debat de l'article 15, que té una sola esmena i és de supressió: la número 43, del Grup Socialista.

El senyor Medir té la paraula.

El Sr. MEDIR: La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Per consegüent es vota l'article 15, que no té esmenes en aquest moment.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquest article 15 ha quedat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Es vota l'article 16, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 16 ha quedat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Passem a continuació al debat de la Disposició Addicional, a la qual hi ha vives dues esmenes, la 44 i la 45, una del Grup d'Iniciativa i una altra del Grup Socialista, que ja han estat defensades. Per consegüent, passem a la votació. El senyor Medir considera decaiguda la seva esmena, la 44. I la 45, el senyor Saura?

El Sr. SAURA: Bé, jo la 44 i el senyor Medir la 45, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. SAURA: Decaiguda la 44, d'Iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Decaiguda. Molt bé. I la 45, del Grup Socialista, decaiguda. Per consegüent, es vota la Disposició Addicional, segons Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional ha quedat aprovada per 68 vots a favor, 18 en contra i 4 abstencions.

A continuació hi ha algunes esmenes que proposen noves disposicions addicionals. Esquerra Republicana de Catalunya té tres esmenes, 46, 47 i 48. Per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Amb el seu permís, aquesta Agrupació agruparia la defensa d'aquestes esmenes, la 46, 47 i 48, que consisteixen en l'addició de tres disposicions addicionals, amb la qual cosa considerem que milloraria el conjunt de la Llei que estem debatent aquest matí.

La primera de les esmenes fa referència a la creació d'una oficina, d'un ens territorial, que concentrés les tasques de gestió, administració i inspecció, i que, dirigida per un director tècnic, fos ubicada a la vora mateix de les Medes; és a dir, en el municipi de Torroella de Montgrí.

Entenem que els avantatges d'acostar aquesta estructura a l'espai a protegir són evidents, no cal analitzar-los un per un, especialment si es té en compte el flux de persones que passen —i que és previsible que continuïn passant— per aquest paratge natural i la seva zona immediata situada, com tots sabem, en un entorn turístic de gran interès.

La segona de les esmenes fa referència a una realitat inqüestionable que ja ha aparegut o ja s'ha debatut al llarg del matí, i

és el fet que les Medes no constitueixen un nucli aïllat, ni han caigut del cel, sinó que formen part —com es reconeix en l'exposició de motius de la Llei— del massís del Montgrí. Concixem les raons —se'ns han explicat abans— per les quals la majoria no desitja incloure, o considera que no pot incloure en aquesta Llei la protecció del massís, malgrat les pressions, les amenaces que aquest massís comença a sofrir ja en aquests moments. I hem de dir que no les compartim. De tota manera, no veiem cap motiu raonable pel qual hagi de ser refusada una esmena com la que presentem que, simplement, mandata el Govern a trametre en un termini —en un generós termini— d'un any, al Parlament, un projecte de llei que estableixi un règim específic per a la conservació i la protecció del conjunt del massís del Montgrí, del qual constitueixen una continuació les illes Medes. Per tant, confiem relativament que aquesta segona esmena pugui ser acceptada.

I, finalment, pel que fa a la tercera, la darrera de les nostres esmenes inclou una previsió lògica, en forma de referència concreta a la necessària dotació humana i material per garantir, efectivament, la vigilància, la gestió del paratge i el seguiment de l'evolució del fons marí, per tal com aquesta és una condició, entenem, *sine qua non* per a l'acompliment i per a l'observació de la Llei. Probablement se'ns dirà que aquesta dotació ja la preveu, o ja la preveurà el DARP, però si la Llei recull detalladament aspectes, com els continguts del pla que el Departament ha d'aprovar, o consigna la tipologia de les infraccions, entenem que de la mateixa manera aquesta dotació a què fa referència la nostra esmena hauria de quedar inequívocament recollida en el text de la Llei, com a penyora i com a obligació expressa de compromís, amb una gestió efectiva, suficient i continuada de l'espai que es vol protegir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Torn en contra? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Respecte a la primera i tercera esmenes, sí, evidentment, com deia el senyor Pueyo, doncs, al·leguem que el pressupost ja preveu tant la instal·lació de l'oficina a l'Estartit, com les dotacions humanes i materials per al funcionament de la zona protegida i, per tant, les votarem en contra.

I, quant a la segona esmena, al marge ja de les manifestacions que ha fet respecte a aquest punt, insistim que no forçosament hem de fer aquesta protecció per llei, i ja s'està fent un estudi en aquest sentit i, per tant, també hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. El senyor Medir considera que l'esmena 49 es pot votar conjuntament amb aquestes, o la considera decaiguda, en realitat, perquè es refereix a activitats extractives; per consegüent, no hi ha lloc a votar-la.

De manera que votarem conjuntament les esmenes 46, 47 i 48, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 58 en contra i 2 abstencions.

A continuació es passa al debat de la Disposició Final, a la qual hi ha una esmena viva, la 50, del Grup Socialista.

El Sr. MEDIR: La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs no era viva, ja. Retirada.

Ara procedeix la votació de la Disposició Final segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Final ha quedat aprovada per 63 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Passem a debatre les esmenes que pretenen introduir noves disposicions finals.

Han estat defensades totes, menys la 51, de l'Agrupació del CDS. El senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: I 53, senyor President, que si vostè m'ho permet també defensaria conjuntament amb aquesta 51.

Doncs, bé, la primera d'aquestes dues esmenes pretén, senyor President, que el Consell Assessor de l'àrea protegida de les illes Medes, que preveu l'article sisè, es constitueixi dins un termini màxim de dos mesos des de la promulgació d'aquesta Llei. I, finalment, l'esmena número 53, té la pretensió que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca aprovi aquest pla per garantir l'equilibri ecològic de les àrees protegides que preveu l'article cinquè de la Llei, en un termini màxim de sis mesos, també, des de la promulgació d'aquesta Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Té la paraula el senyor Moliner per fer el torn en contra.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Respecte a l'esmena 51, voldríem fer arribar a la Mesa una esmena transaccional en el sentit que considerant el termini de dos mesos escàs per portar a cap el que es demana, que fos de sis mesos. I, quant a l'esmena 53, també una altra esmena transaccional, en el sentit que el pla a aprovar fos no a partir de l'aprovació de la Llei, sinó a partir de la constitució del consell assessor, que és qui, en definitiva, hauria d'informar d'aquest pla.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Secretari procedirà a la lectura de la transaccional proposada.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional a la Disposició Final Primera: «El consell assessor a què es refereix l'article sisè quedarà constituït en un termini màxim de sis mesos des de la promulgació d'aquesta Llei.» I esmena transaccional a la Disposició Final Segona: «El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca aprovarà el pla contemplat en l'article 5, en un termini màxim de sis mesos, des de la constitució del consell assessor.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Portaveu de l'Agrupació del CDS accepta aquestes transaccionals?

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs es procedeix a la votació d'aquestes transaccionals.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes transaccionals que s'han llegit anteriorment han quedat aprovades per 73 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

A continuació es voten les esmenes socialistes. Les considera decaigudes?

El Sr. MEDIR: Sí, senyor President. Considero decaiguda la resta, amb excepció de la 58 i la 59, que no havia defensat, però que em sembla que hem de considerar també decaigudes. En tot cas, si no ho foren, les retiro, perquè penso que ja han estat suficientment debatudes i que no val la pena... Seria reiteratiu.

El Sr. PRESIDENT: Eren les esmenes a l'exposició de motius i al títol de la Llei. Per consegüent, podem passar a la votació de l'exposició de motius i el títol, conjuntament?

Es voten conjuntament exposició de motius i títol.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'exposició de motius i el títol de la Llei han quedat aprovats per 70 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Acabat el debat, els grups poden participar per a explicació de vot. Algun Grup ho sol·licita? No hi ha explicació de vot i podem passar al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació...

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: El senyor Pueyo...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. VICE-PRESIDENT: El senyor Miquel Pueyo.

El Sr. PRESIDENT: Vol explicar el vot el senyor Pueyo? Sí, és per explicar el vot; doncs, té la paraula per espai de tres minuts i mig.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President; no el consumiré tot, aquest temps.

Naturalment no cal pas fer un elogi, un nou elogi de la transcendència que té aquest, com ha dit algú, aquest autèntic museu natural constituït per les Medes, ni que ens estenguem novament destacant els efectes positius que s'han derivat ja de la protecció iniciada per l'Ordre del novembre de 1983: increment notable del nombre d'espècies dins la reserva; probable funció d'aquesta mateixa reserva com a nucli enriquidor de les àrees veïnes; valors científics i, fins i tot, turístics en expansió, etcètera. Per tant, és amb satisfacció que veiem arribat el moment en què el Parlament aprova, legisla sobre les Medes i arrodoneix la seva protecció.

Al mateix temps, però, lamentem que el Grup de la majoria no ens hagi volgut fer costat a l'hora de donar una major embranzida política i ecològica a aquesta iniciativa. Entenem que es deixa passar l'oportunitat —i les oportunitats no sempre es poden recuperar— d'estendre la protecció de la Llei i dels mecanismes executius al conjunt de l'ecosistema i no únicament al fons marí. És innegable l'íntima relació que hi ha entre aquest fons, la superfície de les illes i esculls, i, fins i tot, el massís calcari del Montgrí.

La majoria s'ha referit a problemes competencials, però actuacions recents en altres comunitats de l'Estat permetrien de trobar precedents favorables a les nostres pretensions.

D'altra banda, si la majoria compartia en aquest cas amb nosaltres la voluntat política decidida de protegir integralment la zona, entenem que no hauria pas de tenir por a un hipotètic conflicte competencial. I al mateix temps, com vostès han pogut comprovar, amb major o menor atenció, Esquerra Republicana no ha deixat pas de votar a favor de tots aquells aspectes positius de la Llei, de tots aquells aspectes que considerem que incrementen i consoliden innegablement la protecció de les Medes, malgrat que ens hauria tranquil·litzat més de veure més ben reflectides determinades atribucions i més clarament vincu-

lada la protecció de l'espai a l'entorn immediat del municipi de Torroella de Montgrí i les seves institucions.

Com passa sempre, els diputats de la Ponència hem tingut ocasió d'intercanviar punts de vista sota la coordinació amable del Diputat senyor Moliner, així com d'ampliar determinats coneixements. En aquest cas, jo agraïexo al doctor Vidal-Quadras la vívida descripció i la defensa apassionada que va fer, i que ha fet avui en el Ple, per exemple, de la *Posidonia oceanica*, malgrat que no ha aconseguit de commoure la majoria i d'inclinar-la a posicions més favorables per a aquesta fanèrògama.

En síntesi, doncs, creiem que aquest és un primer pas, que és només un primer pas; el valorem en tot allò que té de bo, però ens manifestem rotundament favorables al compromís ineludible d'estendre aviat aquesta protecció al conjunt de l'ecosistema de les Medes i del massís del Montgrí.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Sí, el senyor Medir també té la paraula per explicar el vot, en representació del Grup Socialista.

El Sr. MEDIR: Gràcies, senyor President; amb tota brevetat. Els diputats, al llarg del debat, deuen haver vist com la nostra posició es mantenia en dos nivells: l'abstenció per a tot el que era el Projecte del Govern i els vots favorables a les nostres pròpies esmenes o a les dels grups que anaven en una direcció semblant i que reforçaven, d'alguna manera, la nostra posició.

Aquests vots d'abstenció han estat truncats només tres vegades amb tres «no» concrets, que hem volgut, amb aquests tres «no», subratllar, per dir-ho així, els aspectes que ens semblen deficientes del conjunt. No han estat tres «no» puntuals, sinó que s'han d'entendre tres «no» de subratllar, de posar de manifest que hi ha un aspecte global, que es materialitza potser amb més claredat en aquests tres punts, que no ens satisfà, i és l'insuficient tractament dels problemes de gestió del territori. Aquesta no és una crítica nova, no és la primera vegada que surt aquesta crítica en aquest Parlament; l'hauem, segurament, de repetir a la vista del que hem vist avui, perquè el Govern, la majoria que li dona suport, no està decidit a endegar a Catalunya una autèntica política de gestió territorial completa, de la qual una part importantíssima, però no l'única ni molt menys, no l'exclusiva, és la de conservació o la de restricció en les utilitzacions de determinats espais naturals.

Malauradament, hem perdut una ocasió; però no podíem, globalment, tampoc votar en contra d'una Llei que en definitiva fa una cosa que estem reclamant per a aquest indret de la costa, i que reclamem per a altres indrets de la costa també, que és la protecció de determinades espècies piscícoles i de fauna i de flora, en determinats àmbits que tenen uns valors paisatgístics evidents. I, a més, també —no cal oblidar-ho; hem de dir les coses pel seu nom— econòmics, perquè el subsector, per exemple, del submarinisme és un subsector importantíssim a la Costa Brava, i podria ser-ho en altres trams de la costa a condició que s'enduguin operacions de reserves submarines i de conservació de fauna, que són molt idònies i molt adequades per a aquestes finalitats.

Però, ho repetim, la nostra abstenció ve del convenciment que no hi ha una política global en el Consell Executiu i a la majoria que li dona suport, però no ens podíem tampoc oposar al Projecte en si. Els nostres vots afirmatius no han significat i no s'han d'entendre mai, per ningú, com uns vots que anessin a

la restricció de les activitats de pesca, de lleure, d'esplai o de turisme que hi ha en la zona, sinó simplement a regular-les; en alguns moments coincidint, fins i tot, amb les mateixes propostes del Govern, però mai a restringir-les i acabar-les; mai a vetar, mai a tancar, mai a treure fora d'ús aquesta zona que preteníem regular i reglamentar d'una altra manera.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Medir. El senyor Casanovas també vol explicar el vot. Té la paraula en representació del Grup Mixt.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres volíem aclarir una cosa que potser a algú pot haver semblat una paradoxa, que hem votat alhora certes esmenes i al mateix temps votàvem l'articulat de la Llei favorablement. Això ha tingut lloc en alguns articles i és que nosaltres, amb el conjunt de la Llei, hi estem d'acord, l'hem votat favorablement, però la considerem restringida, la considerem petita pel que fa referència a l'àrea del conjunt del massís del Montgrí i les illes Medes. Nosaltres hauríem volgut —com ja he explicat abans en la votació, en l'explicació de vot de la votació de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu—, nosaltres hauríem volgut veure la zona més àmpliament protegida, però, malgrat tot, si no hi ha aquesta... no volem ser maximalistes, si no hi ha aquesta protecció genèrica de tota la zona, almenys que hi hagi la protecció del fons marí de les illes Medes.

En aquest cas, nosaltres sí que ens hem abstingut en l'article 2 de la Llei, perquè realment no veiem quines causes fan que no es pugui admetre el perímetre proposat pel Grup Popular, en el qual s'incloïen, dintre d'aquest ecosistema molt singular, tots uns camps de posidònies que infesten aquesta zona, i que realment ajuden a alimentar la fauna d'aquest sector; això ha fet que no votéssim favorablement l'article 2 de la Llei.

Quant a..., globalment, nosaltres estem d'acord que la Llei ha millorat també en el conjunt del debat parlamentari, perquè hem vist incorporada —i aquí hi tenim una de les nostres esmenes, que han estat totes elles, pràcticament, o admeses o transaccionades—..., tenim la missió que solament no es faci la protecció de la flora... perdó!, que no es faci solament la protecció de la fauna, sinó que també s'incloguin, en la protecció d'aquest ecosistema, tots els éssers vivents, entre ells, la fauna.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. El senyor Moliner, també per a explicació de vot, en representació de Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Només per expressar, doncs, que crec que ens hem de felicitar tots per l'aprovació d'aquest Projecte de Llei en un moment que la Mediterrània, doncs, està evidentment sofrint alguna espoliació o algun excés tant en la pesca professional com esportiva, deteriorant les riqueses ictiològiques de tota la nostra Mediterrània; protegir les Medes ha estat un gran encert. La protecció de les Medes, que són un paradís en aquest sentit, quant a espècies molt determinades i molt vulnerables, fins i tot —podem parlar d'espècies que a la part de les Medes en aquest moment s'està comprovant un increment importantíssim en les seves poblacions. O sia que aquesta Llei va a augmentar el que, de fet, es va aconseguir, de protecció d'aquella zona, que ha donat uns resultats excel·lents; s'han comprovat uns augments de poblacions marines, com deia, molt importants, i, per exemple, una

de les coses que no ha estat mencionada en el debat i que també té una importància transcendental per a aquells indrets és el corall vermell; el corall vermell havia arribat, pràcticament, a exhaurir-se per l'extracció abusiva que hi ha hagut durant aquests darrers anys, i la zona de protecció que es va instaurar l'any 83 en aquelles indrets de les Medes, ha donat com a efecte, ja en aquest moment, poder comprovar que hi ha noves colònies de corall vermell, que la riquesa ecològica que representa per a aquell entorn i la bellesa pròpia d'allà, doncs, val la pena protegir.

No es veta de cap manera, com deia el senyor Medir —i li ho dic molt cordialment— cap instint de conservació de les nostres costes; ho demostra aquesta Llei. Hi ha una voluntat ferma i decidida de treballar en aquest món de l'ecologia i de la conservació del medi ambient. Aquesta Llei —ho diu també ja en el seu preàmbul, en la seva Exposició de Motius— entra dins de l'esperit conservacionista dels països més avançats d'Europa i de les directrius manades per la Comunitat Europea. I, com dic, crec que ens hem de felicitar perquè representa un avenç important en la protecció del nostre ambient i un avenç important, indiscutiblement, per a aquella preciositat d'entorn que són les illes Medes.

La voluntat de protecció del Montgrí persisteix; el Montgrí és un tema que ja el Departament de Política Territorial i Obres Públiques el contempla, com deia, en el PEIN, i veurem amb el temps que aquesta protecció s'estendrà i complaurà la voluntat dels altres grups parlamentaris.

Agraeixo a tots els ponents de la resta de grups les aportacions importantíssimes que han fet per millorar aquest text de Llei i he de dir que des d'un principi vam trobar en si un gran sentit de col·laboració i una voluntat de perfeccionar-la al màxim.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner.

Segon punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/84, Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria.

**Proposta de Resolució per la qual
s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés
dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la
Llei 48/84, Reguladora de l'Objecció de Consciència
i de la Prestació Social Substitutòria**

La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha estudiat el projecte de Resolució i ha emès Dictamen. Hi ha algun Diputat encarregat per la Comissió per presentar aquest Dictamen? No hi és, i com que no hi ha cap esmena a aquest Projecte de Resolució es procedeix a la votació.

D'acord amb l'article 140.2 del Reglament, l'aprovació d'aquest Projecte de Resolució requereix el vot favorable de la majoria absoluta sobre el conjunt del text.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es possin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest projecte de Resolució ha estat aprovat per 77 vots a favor, 18 vots en contra i 3 abstencions.

S'ha assolit per consegüent la majoria absoluta.

Ara, els Grups poden participar per a explicació de vot.

Senyor Padrós, té la paraula en representació del Grup de Convergència i Unió. *(Pausa.)*

El Sr. PADRÓS: Senyor President, senyores i senyors diputats, ens trobem davant de la votació de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/84, Reguladora de l'Objectió de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria. I aquest, penso jo, és un fet de gran transcendència i per diversos motius. No se m'escapa fer explícit que amb aquesta votació fem possible, un cop més, la capacitat sobirana reconeguda d'aquest Parlament per poder debatre aquells temes que realment preocupen la societat catalana, en aquest cas, i els joves catalans, en particular. I, a més, ho fa amb una proposta concreta articulada, per tal de ser remesa on, de fet, es produirà el gran debat d'Estat, és a dir, al Congrés dels Diputats.

Jo ja sé, com alguns grups ja van apuntar en la presa en consideració d'aquesta iniciativa parlamentària, que hi ha qui no voldria que el Parlament de Catalunya exercís totes les seves capacitats legislatives, que aquesta és una porta petita. I ja ho va contestar, aleshores, el meu company, Diputat i amic, Josep Coll, preguntant-se quina porta pot ser més gran per a tots nosaltres, com a catalans, si no ho és el Parlament de Catalunya. El nostre Grup parlamentari no pot compartir aquelles opinions que releguen la sobirania d'aquesta màxima institució del nostre país a un pur testimonialisme. I perquè creiem que l'aportació que fem és molt positiva i que, com s'ha pogut constatar, ha estat pràcticament sense precedents altament consensuada, hem de dir que ens presentem a una votació sense esmenes reservades a aquest Ple.

Pensem que, per tots aquests motius, aquest text és un text vàlid, que recull les aspiracions de la immensa majoria dels objectors de consciència del nostre país, i, creiem, de la majoria dels joves també del nostre país. És en aquest sentit que creiem també que aquest és un text important. Però aquest text es discuteix en una conjuntura en la qual algú podria titllar que fem electoralisme i demagògia; res més lluny, perquè la conjuntura el que està fent és donar-nos la raó, donar-nos la raó als que, des de fa molt de temps, des de fa molts anys, defensem un altre model de forces armades; ens dona raó als qui, des de fa molts anys, defensem l'objectió de consciència com un dret que cal reconèixer i no castigar, i això, senyores i senyors diputats, no s'improvisa, no és el fruit del fàcil oportunisme.

En moltíssimes ocasions, el Grup parlamentari català al Congrés dels Diputats, a través d'un altre diputat de la Joventut Nacionalista de Catalunya, Lluís Recoder, hem fet sentir la nostra posició respecte a això i tothom ho coneix. I, sense anar més lluny, tan sols fa vuit o nou mesos la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquest Parlament va aprovar, per àmplia majoria, una resolució del nostre Grup en la qual es feia ressò de les mancances de l'actual Llei d'Objectió, i en la qual es concretaren una sèrie de propostes alternatives, que ara veuen la llum a través d'aquesta proposta articulada. A finals d'abril d'enguany, el Grup d'Iniciativa per Catalunya presentava aquesta proposta, a la qual només s'han presentat vint-i-nou esmenes, del Grup de Convergència i Unió, tot i l'anunci d'al-

guns grups de participar en el debat, tant en Ponència com en Comissió. En qualsevol cas, esmenes que han estat assumides, en el seu conjunt, també pel Grup proponent, i, en aquest sentit, voldria agrair l'aportació i l'esforç de consens que ha manifestat el Portaveu del Grup d'Iniciativa en aquest cas, el senyor Jaume Nualart.

I aquest és el text resultant. D'aquest text vull, senyor President, si m'ho permet, destacar els punts que, per al nostre Grup, resulten més significatius. Primer: el reconeixement de l'objectió sobrevinguda, és a dir, de la possibilitat d'objectar sempre segons la pròpia consciència, tant abans del servei com durant el servei a files, com en la situació de reserva. Segon: transformació de l'actual Consejo Nacional de la Objeción de Conciencia en un òrgan purament administratiu, que no entri a jutjar ni a valorar, com passa ara, les consciències dels ciutadans; pensem que, en un Estat de dret, ningú no pot entrar a valorar les consciències dels individus. Tercer: reducció del temps de durada de la prestació social al mateix del servei militar; per tant, rectificar la situació actual de càstig als objectors, que fan una prestació social de divuit mesos, quan el servei militar és de dotze. Quart: ampliació de les entitats en les quals es pot fer la prestació social, és a dir, en organitzacions no governamentals, tals com serveis civils per la pau, ajuts a refugiats, col·laboració amb els països del Tercer Món, educació i cultura, serveis socials en el camp dels disminuïts i la tercera edat, educació en el lleure i entitats juvenils. Cinquè: reconeixement a les comunitats autònomes, i, en aquest cas, a la Generalitat de Catalunya, d'acord amb llurs estatuts d'autonomia, les competències de gestió i inspecció de la prestació social, així com el traspàs de la part corresponent del pressupost global proporcional al nombre d'objectors en període de disponibilitat en cada comunitat autònoma. I sisè: considerar la prestació social amb caràcter alternatiu, és a dir, amb entitat pròpia i no com a substitutòria del servei militar.

L'objectiu, per tant, no és la prestació social en si mateixa, sinó prendre-la com a instrument alternatiu per tal d'anar progressivament cap a la plena voluntarietat del servei militar, paral·lelament a la progressiva reforma de l'actual model de forces armades en un exèrcit de base voluntària. L'objectiu final potser és que no ens calgui cap llei d'objectió, perquè objectar esdevindrà un exercici de llibertat.

Amb tot, el Parlament de Catalunya esdevé la primera institució legislativa de l'Estat que aposta per un model clar d'objectió de consciència i de servei militar, i no devem estar massa desencertats quan són moltes les veus que s'alcen a favor d'aquesta tesi, fins i tot des de les mateixes files de les joventuts del partit del Govern de l'Estat, i, darrerament, explícitament a través dels diaris, d'un diari que vaig llegir fa dies: les joventuts socialistes de Granada manifestaven opinions en igual sentit.

Nosaltres hem recollit el que han estat propostes formulades per la gran immensa majoria dels objectors del nostre país. Creiem que amb aquesta formulació i amb la perspectiva d'un objectiu final ja anunciat, es poden obviar les insuficiències de l'actual llei, insuficiències que fan que, encara avui, hi puguin haver joves empresonats per no voler fer el servei militar, joves castigats pel fet de ser objectors a fer una prestació social de més durada que el servei militar, joves als quals s'obliga a declarar segons la pròpia consciència, etcètera. Insuficiències que

fan que el poder polític, en aquest cas, el Govern central, se'n desentengui, del problema, i forci els tribunals militars a aplicar la jurisdicció militar a joves objectors.

Aquest text és realista i possibilista: no pretén la transformació, de la nit al dia, dels models de gran tradició, encara que obsolets, de l'Estat espanyol. No compartim, per tant, la totalitat dels plantejaments basats en posicions col·lectives que advoquen per la insubmissió, però cal que es digui que, si aquesta existeix, en aquest cas, és perquè la formulació de l'actual llei és insuficient i injusta, i permet, per tant, que aquella es manifesti. Aquest text no defensa posicions col·lectives, sinó drets individuals: en aquest cas, el dret individual a objectar segons la pròpia consciència, i això, senyores i senyors diputats, és llibertat.

Senyor President, senyores i senyors diputats, acabo: podia haver-me referit al meu posicionament en el conflicte del golf Pèrsic, i als soldats que van tomar ahir i als que se n'acaben d'anar, però jo no ho he fet. Podia haver-me referit a la discussió del model d'exèrcit, i ho podia haver fet ara, encara més quan, precisament, fa quaranta-vuit hores, el Ministre de Defensa ha anunciat que ja disposa d'un text per regular el servei militar. I no ho he fet perquè no és objecte d'aquesta llei, i perquè, molt possiblement, no sigui el moment més adient; però podia haver esgrimit arguments en aquest sentit, com els costos que suposa per als joves i les seves famílies, o com el nivell d'eficàcia de l'actual model de forces armades, o sobre la sinistralitat del servei militar —xifres que tinc dels darrers vuit anys—, o sobre la incompleta regionalització del servei militar, etcètera... Perquè entenc que no és l'objecte d'aquest debat. Podia haver-me referit a altres aspectes col·laterals que reforçarien encara més els nostres arguments, però no ho he fet. I tampoc hem volgut caure en la facilitat, en el sensacionalisme ni en l'oportunisme barat; de fet, un debat com aquest obre la porta a la fàcil demagògia —jo no ho he fet.

Els que coneixen en profunditat el tema saben prou bé que el que hem defensat avui, en aquesta tribuna, ho hem fet sempre i en altres fòrums amb rigor i coherència. El que hem votat és com volem que es reconegui i s'exerceixi un dret tan fonamental com és l'objecció de consciència. Hem fet un gran pas, i, en aquest sentit, vull agrair al Grup proponent, Iniciativa per Catalunya, la seva proposta, i als altres grups que ens hi han donat suport, amb qui coincidim en el plantejament des d'aquest articulat.

Un destacat Il·lustre Diputat d'aquesta Cambra afirmà en una ocasió, en una Comissió d'aquest Parlament, que no hi havia més gran honor per a un jove espanyol que servir el seu país en armes. (*Remor de veus.*) Jo vull afirmar des d'aquí que, per a mi i per al nostre Grup parlamentari, no existeix més gran honor per a un jove català que voler servir segons la seva pròpia consciència el seu país i la seva col·lectivitat, defensant la seva llibertat i la dels individus que la componen, amb plena sobirania i sense imposicions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. L'Agrupació parlamentària del CDS té la paraula per a explicació de vot: l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, el reconeixement constitucional a l'article 32 de la carta magna del dret a l'objecció de consciència es va

veure frustrat en la seva aplicació a través de la Llei 48/84, reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria, i el reglament que la desenvolupa, aprovat per Decret 203/1988, de 15 de gener.

Aquesta legislació feia que l'assignatura pendent d'una àmplia legislació protectora i gran d'aquest dret quedés relegada, lluny de la realitat jurídica, a una reivindicació social àmpliament exigida per les associacions, institucions i el conjunt del moviment juvenil progressista i democràtic. Aquest Parlament s'ha pronunciat ja, a proposta de diversos grups parlamentaris, per la necessitat que s'adoptin les mesures legals necessàries per tal de garantir que la regulació i declaració del dret de l'objecció de consciència respongui amb l'amplitud amb la qual es considera dins de la Constitució.

Com saben les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats, aquesta Cambra va aprovar, entre d'altres propostes, una proposició no de llei de la nostra Agrupació parlamentària el novembre de 1989. Des del nostre partit, des del Centre Democràtic i Social, hem fet constant protesta contra la situació generada per aquesta restrictiva legislació. En particular, ens hem pronunciat a bastament per la igualació en el temps de duració de la prestació social al del servei militar, donat que aquesta major duració s'utilitza com a vehicle de desincentivació i càstig als que, en llibertat de les seves consciències, rebutgen el servei militar. Ens hem pronunciat també per la defensa de l'objecció de consciència sobrevinguda, donat que la consciència no s'adapta als termes temporals fixats, sinó que flueix lliurement i internament. Ens hem pronunciat a bastament per l'eliminació de l'actual quadre de penes i sancions, veritables armes desincentivadores i penalitzadores de l'objecció, i també ens hem pronunciat a bastament per la reconversió del Consell Nacional d'Objecció de Consciència en un organisme purament administratiu, donat que ningú pot alçar-se en jutge de les consciències dels altres, ni establir la veracitat i oportunitat d'aquestes.

En definitiva, senyores diputades i senyors diputats, ens hem oposat reiteradament a la regulació d'una prestació social, entesa com a una «mili» sense fusells, i apostem per la tendència cap a un exèrcit bàsicament professional, que, havent eliminat la concepció forçosa, deixa que la consciència sigui quelcom intern, sense necessitat d'expressar-ho i sol·licitar el seu reconeixement, per tal de no rebre obligatòriament una formació armada militar. Els incompliments actuals quant a període de disponibilitat dels objectors, que dura més d'un any, en contra d'allò establert, i els problemes del lloc on realitzar la prestació social hauran de regular-se en un nou reglament, que, ja des d'ara, continuem reclamant.

Per tot això, senyores diputades i senyors diputats, donem suport a aquesta encertada iniciativa presentada al Parlament, i entenem que aquesta era una necessitat coherent amb anteriors posicionaments d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup parlamentari Popular també ha sol·licitat explicació de vot: el senyor Perea té la paraula.

El Sr. PEREA: Sí, gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, molt breument, per explicar el vot negatiu del nostre Grup a la proposta de resolució, originàriament del Grup d'Iniciativa per Catalunya. I hem de dir que aquest vot negatiu

s'ha emès des del més profund sentit de la responsabilitat i des del més profund respecte del meu partit i del meu Grup per aquelles persones que, complint amb una obligació constitucional, fan el servei militar, tant com per als qui prefereixen contribuir a l'Estat mitjançant la prestació social substitutòria.

El nostre vot ha tingut en compte dues importants circumstàncies, gairebé més formals que de fons, però no per això menys importants. Primera: el dret d'objecció de consciència i prestació social substitutòria no pot entendre's com una qüestió aïllada i separada de l'organització i regulació del nostre sistema defensiu i del nostre model del servei militar. Per tant, qualsevol modificació s'ha de fer dins d'aquest marc global, i amb perfecta coordinació de tots els elements, i no de manera aïllada i separada, i s'ha de fer, a més, amb el consens de totes les forces polítiques, objectiu que en aquest cas no s'ha assolit, perquè ni tan sols s'ha intentat per part del Grup de la majoria, que ha estat qui, en definitiva, ha modelat de forma final aquesta proposta.

I la segona circumstància és que, com ja van advertir al seu moment, el Congrés dels Diputats està treballant aquesta matèria, i tenint en compte, com deia, que el dret a l'objecció de consciència no es pot deslligar del seu marc general, creiem que l'àmbit més pràctic i eficaç —que no el més digne, perquè és clar que el nostre Parlament, el Parlament de Catalunya pugui parlar i debatre sobre totes les qüestions que la Constitució i l'Estatut ens atribueixen—, però, com dic, l'àmbit més eficaç era, al nostre entendre, el Congrés dels Diputats, i en aquest sentit estan les paraules del President Pujol quan deia, a l'últim debat de política general, que el seu Grup a les Corts Generals propugnaria un debat sobre el model del nostre exèrcit, i ho va dir —repeteix— a les Corts Generals i no al Parlament.

És per totes aquestes raons, senyor President, que el nostre vot, des d'un profund sentit de responsabilitat, ha estat negatiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a explicació de vot, l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores i senyors diputats, en la presa en consideració de la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/84, Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria, ja varem preguntar-nos si aquest Parlament, si els diferents grups parlamentaris, no arribava tard amb les propostes de modificació o de reforma de la Llei 48/84, la qual —com reconeix la mateixa Exposició de Motius— diu que aquesta reforma ha estat sistemàticament refusada des de la societat —la llei mateixa i les reformes que se'n puguin derivar—, des de la societat, i s'ha donat la paradoxa que els primers presos per raons de consciència dins d'una situació d'estat de dret han estat els que s'oposen a aquesta Llei; ha estat aquest fet, bàsicament, la sensació que la Cambra catalana fa salat o que arriba tard amb una proposta de reforma de la Llei d'Objecció de Consciència, juntament o d'acord amb les converses mantingudes amb representants del moviment d'objectors de consciència i dels grups que impulsen la insubmissió, com a expressió democràtica de refús de la «conscripció» obligatòria, per raons de consciència, han estat aquestes dues raons —dic— les que han motivat, primera, que no presentéssim esmenes, tal com, de fet, havíem anunciat que

potser fariem en la Ponència, i, segon, que han motivat també la nostra abstenció en la proposta o en la resolució que s'ha pres avui.

No podíem votar-hi en contra, no podíem votar-hi en contra —em sembla que queda clar—, perquè, efectivament, aquesta Proposta de Reforma de la Llei representa un avenç objectiu en alguns aspectes en relació amb la Llei d'Objecció de Consciència, una llei que, des del primer dia, la majoria d'objectors de consciència l'han refusada, i que valoraven negativament. Per tant, evidentment, no podíem votar-hi en contra per aquest fet, menys encara pel fet de poder negar la iniciativa legislativa d'aquest Parlament, del Parlament de Catalunya; ni de bon tros. Semblava com, si des de la primera intervenció de la majoria, es volgués dir que els qui hem votat diferentment a la posició, doncs, que finalment ha estat majoritària, no volguéssim tenir en compte aquest fet.

Per tant, nosaltres ens hem abstingut, i em sembla que les posicions han quedat prou clares. Vull remarcar que, tot i que prosperés aquesta modificació, aquesta reforma de la Llei d'Objecció, tot i que prosperés en el Congrés dels Diputats, la llei resultant no seria la llei del nostre gust, no seria la llei que Esquerra Republicana de Catalunya trobaria correcta en aquest tema. I, a més a més, voldria dir que la insubmissió —contràriament al que l'Illustre Diputat de la majoria ha dit al començament—, la insubmissió continuaria, malgrat que s'aproves aquesta reforma de la Llei 48/84; la insubmissió continuaria per la raó senzilla que hi ha molts joves que es neguen rodonament a fer qualsevol prestació militar substitutòria i qualsevol prestació, i s'obliguen, en definitiva, a no acceptar la «conscripció» obligatòria.

Estem convençuts que molts diputats i diputades d'aquesta Cambra valoren com a negatives les conductes socials induïdes pels valors «típics» —si ho volem dir, entre cometes— del sistema militar: la jerarquia, la submissió, la mistificació de la violència, l'heroisme absurd, el masclisme, la pàtria entesa com a superioritat global d'un poble damunt d'altres pobles... Estem convençuts que bona part dels diputats també valoren negativament, i diputades, aquests valors típics i mífics de l'exèrcit.

La defensa pacífica, doncs, de les opinions personals o collectives —com és l'oposició al compliment del servei militar— no ha de ser contestat amb l'aplicació de mesures punitives, al nostre entendre, bé siguin directes o encobertes en forma de prestació substitutòria, que reproduïxen els esquemes bel·licistes.

Acabo ja dient que ens hem abstingut, amb la voluntat de fer avançar cap a la solució definitiva d'aquest problema, que és l'acabament de la «conscripció» obligatòria; aquesta és la solució, i no un altra, d'aquest problema. I fins que no sigui així —tal com ja ho vaig dir en l'últim debat de política general—, des d'Esquerra Republicana de Catalunya cridàvem, cridem i cridarem els joves catalans a l'objecció massiva a l'exèrcit espanyol, a la insubmissió massiva a l'exèrcit espanyol, i sàpiguen els joves insubmisos que, si continuen essent empresonats o perseguits per les seves conviccions democràtiques de consciència, allà on hi hagi càrrecs electes del nostre partit hi trobaran refugi i suport, els insubmisos; remarco que allà on hi hagi càrrecs electes del nostre partit hi trobaran refugi i suport, en contra de la persecució militar espanyola i en la línia del que, altres partits i personalitats d'altres països de l'Estat espanyol, han fet recentment.

I, finalment, llegir una breu nota, que fem nostra...

El Sr. PRESIDENT: Té relació amb l'explicació de vot?

El Sr. COLOM: Té, efectivament, relació.

El Sr. PRESIDENT: És que fins ara no n'hi havia.

El Sr. COLOM: Gràcies, President..., del Moviment d'Objecció de Consciència, que fem nostra, en relació amb aquesta Proposta aprovada pel Parlament de Catalunya: «El Moviment d'Objecció de Consciència (MOC) considera que aquesta Proposta de Millora de la Llei d'Objecció no ho és tal, sinó que té com a objectiu principal frenar una desobediència cada cop més en augment al servei militar i a l'actual Llei d'Objecció.

»Entenem que el que es pot pretendre és fer que tots els grups parlamentaris es comprometin d'aquesta manera en aquesta marxa enrere del rebuig social, en sectors cada cop més amplis, a la militarització de la societat i a la integració d'una dissidència que s'enfronta directament i no es sotmet a unes lleis injustes que fan possibles conflictes com ara el del golf Pèrsic.»

Hem volgut traslladar l'opinió d'un sector d'objectors de consciència, els qui advoquen, bàsicament, per la insubmissió, i que tindran el suport absolut d'Esquerra Republicana de Catalunya, i que, malgrat l'aprovació de la Proposta de Reforma de la Llei, això, en conjunt, explica a bastament l'abstenció de la nostra Agrupació parlamentària.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. El Grup Mixt també vol explicar el seu vot? *(Pausa.)* Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup Mixt, i per tant els partits que el componen, des d'Esquerra Catalana, el Partit dels Comunistes de Catalunya i el mateix Centre Radical de Catalunya, a l'igual que la majoria dels grups d'aquesta Cambra, no van presentar esmenes, en el seu moment, encara que per motius, que ja s'han anat expressant, molt diferents, perquè consideràvem que, si més no, la situació ara aprovada respecte a l'objecció de consciència no hauria de venir definitiva.

Realment, representa, en tot cas, una nova formulació, un pas endavant per poder fer activa, en un futur immediat —encara que jo penso que no serà tan immediat—, una fonamentada cultura de la llibertat, un plantejament molt més adient a la realitat que vivim cada dia en el nostre país i en la relació amb els nostres conciutadans.

Si el text de modificació presentat era correcte en general, ara, amb l'acceptació de les esmenes presentades pel Grup de la majoria, és evident que hem pogut millorar el text inicial, tant des d'un punt de vista formal com en el fons, que ha plantejat, aquí, qüestions concretes el ponent del Grup de Convergència.

Però no podem enganyar-nos nosaltres ni enganyar els ciutadans: aquesta Llei no resoldrà, almenys a curt i a mitjà termini, els greus problemes que estan plantejats ara amb la regulació de la prestació social, que ara és «prestació social» i no «substitutòria», perquè no arribarà ni significarà, de bon tros, que acontenti les persones que estan patint, en tot cas, pels efectes de la seva insubmissió; a les famílies que estan patint, en tot cas, perquè tenen fills o parents en situació de servei militar; perquè no ens posem, en qualsevol cas, en un estatut d'un soldat professional, perquè realment no solucionarem els greus accidents que motiven moltes morts en aquest servei militar obligatori.

Però, en tot cas, això significa un avenç important.

No obstant això, hem de dir, de manera expressa i explícita, que aquesta iniciativa catalana —que ha estat molt ben recollida per la Cambra, a pesar de l'oposició molt frontal dels grups, diguéssim, més estatutalitzats—, realment ha d'anar molt més enllà, en el supòsit que, realment, al Congrés dels Diputats —cosa que dubto molt—, es pugui aprovar pel Partit dels Socialistes; del PSOE, en definitiva.

Nosaltres pensem que és la cultura de la llibertat la que ha d'imperar —com deia abans l'Il·lustre Diputat senyor Colom—, en tot cas; o sigui, no es tracta de fer una prestació social —que ara no és substitutòria, segons diem—, sinó que es tracta que, cadascú de nosaltres, i en aquest cas, qui ha d'efectuar un servei a l'Estat, segons diu la Constitució —que això no seria cap obstacle per poder, en el seu moment, canviar-ho, si cal—, es tracta de poder tenir aquesta convicció personal, perquè això representa el més legítim exercici essencial i específic de la llibertat.

No és tan important, per a nosaltres, conquerir la llibertat com fer efectiu llur exercici, i és precisament en aquest àmbit consubstancial de la persona, on s'hauria d'exercir.

En aquest àmbit de la defensa de les forces armades, del servei militar, no sembla, doncs, en el moment actual, que pugui donar-se cap decisió personal per fer-ho o no fer-ho, i aquesta és la trista situació, la veritable realitat que s'hauria de plantejar per modificar profundament l'actual plantejament d'aquesta qüestió. I mentre no es plantegin actuacions tendents a la transformació de les actuals forces armades en un exèrcit de base voluntària, a l'igual que s'hauria de fer de les possibles prestacions socials, i tant pels homes com per les dones —això seria un motiu d'igualtat—, no avançarem per donar satisfaccions a gran part dels ciutadans, no només a Catalunya, sinó a la resta de l'Estat espanyol, ni aconseguirem una pràctica real de llibertat; només seguirem amb els formalismes que, de moment, presisteixen en aquest país.

I nosaltres, jo crec que tots plegats, com a polítics, com a representants dels ciutadans, del poble, hauríem de tenir en compte no només els plantejaments dels nostres partits o els mandats expressos o imperatius que tenim dels nostres partits, sinó tenir en compte aquest desig, aquest desig majoritari —per les enquestes que es fan—, i, en tot cas, podríem arbitrar mesures tendents a polsar quina és exactament l'opinió dels nostres conciutadans, a Catalunya i a la resta d'Espanya, i això és molt fàcil. I si tenim un resultat que diu que la gent no vol tenir servei militar obligatori, jo crec que els polítics estem obligats a fer qüestions en aquest sentit, i després ho arreglarem, però per això som nosaltres; el que no podem fer és oposar-nos-hi. I jo estic convençut que tots nosaltres, si no tinguéssim disciplina de vot —i això ho dic, lògicament, per dos partits concrets—, si no tinguéssim disciplina de vot, no en aquest moment, ni en la resta de moments, nosaltres signaríem de seguida qüestions que avancessin en aquest sentit; perquè tots... —això és una utopia—, però tots signaríem ara mateix un document en el qual es prohibissin els exèrcits, que no hi hagués exèrcits, que no hi hagués guerres, que tinguéssim una cultura de pau, de llibertat... Ja sabem que això és complicat, però si nosaltres no fem un esforç, ja sigui en aquesta Cambra catalana, ja sigui al Congrés dels Diputats, realment aquesta utopia possibilista que ens ha de guiar en el llarg camí per trobar realment una veritable llibertat, pot ser que no la trobem mai.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Passem al següent punt de l'ordre del dia... (*L'I. Sr. Nualart demana per parlar.*) Si? El senyor Nualart demana la paraula per explicar el vot en representació del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, he de manifestar la satisfacció, perquè el Parlament de Catalunya ha aprovat la nostra iniciativa de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/84, Reguladora de l'Objecció de Consciència i la Prestació Social Substitutòria, i també el nostre agraïment a aquells grups que hi han donat suport.

A més, Iniciativa per Catalunya espera i desitja que, quan aquesta Proposta de Llei es prengui en consideració al Congrés dels Diputats, tingui un ampli consens i que tingui el suport també dels grups que avui no li han donat suport.

Voldria destacar el fet que aquesta Proposta de Resolució hagi arribat en aquest Ple sense cap esmena ni vot reservat. No saltres en fem una valoració positiva, en el sentit que en els continguts bàsics, la majoria d'aquest Parlament hi estàvem d'acord, i que les esmenes que s'han incorporat al text el milloren.

Crec que s'ha fet un treball rigorós a la Ponència, i s'ha cercat el consens entre els grups que hi han presentat esmenes. Malauradament, només hi ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió, i ens ha sorprès —i amb tots els respectes— que el Grup d'Esquerra Republicana, que en el seu moment va dir que en el fons estava d'acord amb Iniciativa per Catalunya i que, aleshores, presentaria un paquet important d'esmenes, que aleshores no s'han presentat i no hem pogut discutir, i que hauria estat bo, crec, perquè hauria millorat —segur— aquest text; el fet que no s'hagin presentat...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Nualart, sap perfectament que vostè ha d'explicar el vot, no entri en debat amb altres grups de la Cambra.

El Sr. NUALART: Bé, ho deia per la qüestió de les esmenes. Les esmenes presentades, que varen ésser 29, 19 de les quals foren acceptades, 5 de retirades i 5 transaccionades, creiem —com hem dit abans— que no modifica substancialment el text.

Voldria referir-me ara a l'addició presentada per Convergència i Unió a l'exposició de motius, en la qual es parla de treballar per la transformació de l'actual model de forces armades, per un exèrcit de base voluntària. El nostre Grup, en la presa en consideració, ja va assenyalar que la millor llei que podria regular l'objecció de consciència seria la que establís el servei militar voluntari. I creiem que la reforma de l'actual model de forces armades sofrirà una transformació d'aquí a poc temps. No hi ha dubte que les diverses manifestacions de persones relacionades amb l'exèrcit i amb el partit de la majoria de l'Estat faran que en un futur es reguli el servei voluntari. Però el nostre Grup no ho va incloure en l'exposició de motius, perquè va entendre que s'està tractant de la modificació de la Llei d'Objecció de Consciència, i no d'un debat sobre el servei voluntari, sí o no. Però varem acceptar aquella inclusió, a petició del Grup de la majoria, perquè reforça la voluntat dels partits que avui hem votat a favor d'aquesta proposta, a cercar la reforma dels exèrcits.

El nostre Grup, tot i que havia presentat en el Congrés de Diputats una proposició de llei de reforma de l'objecció de

consciència, ha entès que calia de presentar-la també perquè es debatés i fos votada en el Parlament de Catalunya. Legalment no hi ha dubte que el Parlament de Catalunya pot dur a terme iniciatives legislatives al Congrés de Diputats, així està establert en la Constitució, en el seu article 87.2, quan afirma que «les assemblees de les comunitats autònomes podran demanar al govern l'adopció d'un projecte de llei o trametre a la Mesa del Congrés una proposició de llei.» I també l'article 34 de l'Estatut de Catalunya, en el seu punt 2, parla d'«elaborar proposicions de llei per presentar a la Mesa del Congrés de Diputats.»

Certament, si els textos constitucionals permeten aquestes iniciatives, en manifestar aquesta motivació en la llei, s'hauria de proposar directament al Congrés de Diputats que estaria deixant sense contingut —en el cas que es digués que no es pot o no és procedent, en aquests moments, presentar-ho el Parlament de Catalunya—, es deixaria sense contingut els preceptes de la Constitució. Perquè, aleshores, quines serien les proposicions que s'haurien de presentar a través del Parlament de Catalunya? És evident que, si s'entengués que la present proposta no ha de seguir aquest procés, difícilment en trobaríem cap que reunís tants requisits com aquesta per fer valer el mitjà que els dits preceptes estableixen.

La major part dels grups d'aquesta Cambra s'han manifestat en el sentit que el Senat ha de ser una cambra territorial, i això és un reconeixement que, avui com avui, aquesta és només una cambra de segona lectura. I, per tant, que no representa els diferents interessos i sensibilitats dels ciutadans de les diferents nacions i regions que formen l'Estat. Així doncs, mentre no es porti a terme una reforma al Senat, és lògic que les aspiracions siguin canalitzades a través d'iniciatives presentades en el Parlament de Catalunya i que estan avalades per la Llei. A més del que s'acaba de dir, no hi ha dubte que el contingut del Projecte que ens ocupa va dirigit a una part important de la societat catalana, perquè afecta no només els joves en edat militar, sinó, indirectament, les seves famílies; i, en segon lloc, tampoc hi ha dubte que la població de Catalunya és molt sensible en aquests temes. Cal recordar, per exemple, que mentre a la major part de les comunitats de l'Estat es votava «sí» al referèndum de l'OTAN, a Catalunya el vot va ser negatiu. Per tant, entenem que no és només una opció voluntària, iniciar la reforma a través d'aquesta Cambra, sinó una obligació. I aquesta és una de les raons que el nostre Grup ha tingut en compte en presentar en aquest Parlament, i que fa que avui hi hagi votat a favor.

Una altra qüestió és la de si és oportú presentar en aquest moment la modificació de la Llei d'objecció de consciència; en aquest punt voldria prèviament deixar molt clar que quan es va presentar aquesta proposta de resolució no s'havia iniciat encara el conflicte del golf Pèrsic, però creiem que aquests fets, més que obligar-nos a retirar-la, ens han d'obligar a fer el possible perquè se n'acceleri la tramitació.

Algun sector pot posar en qüestió, també, el fet que es plantegi aquesta reforma de l'objecció de consciència, per entendre que és un pedaç a l'actual regulació del servei militar obligatori, i que cal anar a aquesta reforma; o sigui, o tot o res. Però no saltres considerem que ara és el moment: mentre s'està iniciant el debat sobre la reforma de l'actual model de forces armades, per avançar cap a una objecció de consciència que sigui acceptada per un nombre més ampli dels nostres joves.

Evidentment, també som molts els que veiem que cal reformar la Constitució i l'Estatut, però és evident que mentre no es donin les circumstàncies que ho permetin, hem de continuar legislant per aprofundir l'autogovern.

Som conscients que la modificació que es proposa no resoldrà tota la problemàtica actual; és cert que continuaran existint insubmissos, joves que es negaran a fer el servei militar i la prestació social, però això no pot ser motiu perquè el nostre Grup no presenti una modificació de l'objecció de consciència de manera que disminueixi el nombre de joves que es queden al marge de la llei, amb el risc de ser empresonats.

És un fet que si el Congrés de Diputats aprova aquesta modificació de la Llei, hi haurà un nombre important de joves —que avui no es poden acollir a l'objecció de consciència— que s'hi acolliran. No hi ha dubte que la problemàtica sobre el servei militar va més enllà de l'objecció de consciència. Nosaltres, com abans hem dit, estem d'acord que s'ha d'examinar la problemàtica d'una manera globalitzada, com deia el Diputat senyor Abelló en la presa de consideració i avui el senyor Perea ho confirmava: que s'ha de tenir en compte la nova situació internacional, no solament a Europa, sinó en un context més general, i això ho dèiem nosaltres en presentar la proposta.

No dubtem que la Ponència que s'ha creat al si de la Comissió de Defensa del Congrés dels Diputats faci una tasca positiva, però això no treu que sigui necessària, i per això hem presentat la proposta de resolució, una nova regulació avui de l'objecció de consciència.

Si la Constitució...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, per favor.

El Sr. NUALART: Sí.

El Sr. PRESIDENT: No li molesta el llum vermell?

El Sr. NUALART: No, encara no. *(Rialles.)* Senyor President, ha estat una llei molt curta, la presentada al Parlament...

El Sr. PRESIDENT: Sí, però, és clar, és que ja porta vostè més del seixanta per cent del temps que té concedit. Acabi, per favor.

El Sr. NUALART: Bé, doncs...

El Sr. PRESIDENT: I expliqui el vot, eh?

El Sr. NUALART: No, el nostre... Tot ha estat una explicació de per què hem votat a favor d'aquesta Proposta de Resolució. Jo només voldria, per acabar, dir el contingut d'aquesta modificació, els punts que nosaltres creiem fonamentals: en primer lloc, és el que s'ha qualificat com a «objecció sobrevinguda», que evitaria que molts dels nostres joves, en aquests moments, fossin insubmissos. Un segon punt fonamental és la transformació del Consell Nacional d'Objecció de Consciència en un òrgan administratiu i no en un tribunal que valori les causes. És evident que amb la sola declaració, la simple declaració de l'objector serveixi per no fer el servei militar.

En tercer, és la igualtat de durada del servei militar i de la prestació social substitutòria; en quart, que la gestió de la inspecció del règim de prestació social correspongui a les comunitats autònomes i, finalment, el cinquè, que les administracions públiques garanteixin la informació i la publicitat referent al dret a objectar.

Aquests, per nosaltres, són els punts fonamentals d'aquesta Llei que nosaltres hem votat a favor; és per tot això, per tant. Nosaltres entenem que això sí que millorarà la situació de molts dels joves a Catalunya, i que avui, aquest vot que hem fet afir-

mativament esperem que en un període no gaire llunyà sigui aprovat en el Congrés dels Diputats, encara que celebrariem que abans que arribés aquesta proposta al Ple de l'esmentat Congrés, el Govern de l'Estat presentés una llei de reforma que fes que el servei militar fos voluntari.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Per fi, per explicació de vot, el Grup Socialista té la paraula per la boca de l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, fa uns mesos que en el Ple d'aquesta Cambra ja vam discutir la presa en consideració de la reforma, de la Llei Reguladora de l'Objecció de Consciència i la Prestació Social Substitòria.

En aquell debat es van donar els arguments, que difícilment han variat. Em sembla que avui la major part dels grups d'aquesta Cambra han donat els mateixos arguments que vam donar en la presa en consideració. De tota manera, seria una mica difícil donar arguments nous, en la mesura que han passat molt pocs mesos i, per tant, des d'aquest punt de vista, és, podríem dir, un debat repetit.

Nosaltres voldríem fer un breu recordatori dels principals arguments que vam proposar per oposar-nos a la presa en consideració i, per tant, els arguments que ens han portat a votar en contra d'aquesta reforma de la Llei Reguladora de l'Objecció de Consciència. Nosaltres dèiem en aquell moment que havíem de recordar que era la primera vegada que a nivell d'Estat una constitució regulava l'objecció de consciència, que era un pas molt important en la mesura que en aquests moments, fins i tot a nivell europeu, hi ha molt pocs països que la tinguin regulada constitucionalment.

Després, consideràvem que aquella Llei representava un avenç important en el context d'un Estat en el qual històricament mai havia estat regulada l'objecció de consciència.

I, finalment, dèiem que, tenint en compte la legislació comparada, la nostra Llei era una llei comparable a la de la major part de països europeus. Fins i tot els problemes de fons que sens dubte han portat els grups proposants d'aquesta modificació —tant l'objecció sobrevinguda com la durada, la diferent durada entre el servei militar i el servei civil substitutori— tenen una comparació en molts països europeus; la major part de països europeus incrementen el temps de durada del servei civil substitutori i en molts països europeus no està contemplada l'objecció sobrevinguda.

De tota manera, en aquell debat i en aquest, i em sembla que ja en la mateixa exposició de motius d'aquesta llei es planteja la qüestió: el debat actual va més enllà de la Llei d'Objecció de Consciència, en la mesura que en l'exposició de motius es parla clarament d'anar cap a un exèrcit de base voluntària, fins i tot en una esmena anterior —que després va ser retirada— es parlava específicament d'anar cap a un exèrcit professional.

Per tant, no hi ha dubte que el debat de fons és la reforma del servei militar i, per tant, nosaltres estem convençuts que qualsevol modificació de la Llei d'Objecció de Consciència s'ha de fer en aquest context més global. Més global per dues raons: perquè el que és una política de seguretat i defensa a nivell mundial i a nivell europeu en aquests moments està en revisió, en la mesura que la política de blocs està completament enterrada i, per tant, no hi ha dubte que aquesta és la primera qüestió.

La segona és quin tipus d'exèrcit adoptem per donar respos-

ta a la nova situació. Nosaltres voldríem dir, en primer lloc, que totes les reflexions que es puguin fer al voltant d'aquestes qüestions tenen un caràcter molt transitori i segurament provisional, perquè la situació és molt canviant. Nosaltres estem convençuts que la nova estratègia de política militar, a nivell internacional, està per definir, és a dir, estem convençuts que el model d'una sola potència, que és el model que intenten imposar els Estats Units, és un model que difícilment s'acabarà imposant en la mesura que la greu crisi financera que té aquest país fa difícil que porti a aquesta situació.

I en segon lloc, que des de la perspectiva del nou ordre internacional, no hi ha dubte que si ho vetéssim amb l'acord del que representen les Nacions Unides i amb els problemes que plantejen les forces multinacionals, seria una correcta sortida, però també la veiem llunyana.

I, per tant, des del punt de vista de política de defensa a nivell d'Estat, no hi ha dubte que aquestes són qüestions que també es plantegen; per què? Perquè una política estrictament aïllacionista a nivell d'Estat no es podrà plantejar mai més, i per tant, la nostra política de defensa durà en un context molt més global, un context que és marcat per la posició que tenim dins de la Comunitat Econòmica Europea i dintre de la defensa europea. Per tant, no hi ha dubte que en aquests moments el que ens plantejarem, dintre de molts pocs mesos, quan es discuteixi la Llei del Servei Militar a nivell d'Estat, del Congrés de Diputats, és quin tipus d'exèrcit tenim per a aquesta nova situació de defensa; si continuem amb un exèrcit de base voluntària, en una part, i en una base obligtòria l'altra, o un exèrcit estrictament professional, o amb un exèrcit en què continuem amb un reclutament estrictament obligatori.

Per tant, nosaltres conclouríem dient una qüestió elemental; és a dir, nosaltres estem convençuts que segurament aquesta llei d'objecció de consciència necessita algunes reformes, però que s'han de globalitzar i s'han de donar en un context més ampli, que és el de la reforma del servei militar i, per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que això solament es pot fer en un context on hi hagi el consens i l'acord de les principals forces polítiques, no només catalanes, sinó a nivell d'Estat,

Nosaltres creiem que l'oportunitat durant aquests mesos ha estat i continua estant en la comissió de defensa, la subcomissió de la Comissió d'Estudi del Congrés de Diputats, que té per al servei militar i, per tant, des d'aquest punt de vista volem dir una qüestió: nosaltres estem convençuts que aquest Parlament és sobirà per plantejar totes les qüestions que vulgui de reformes de llei a nivell d'Estat; nosaltres, l'únic que diem, per finalitzar, és que el marc global de la reforma, d'aquesta reforma del servei militar, és el millor camí, i, segurament, el millor servei per a una reforma de la Llei d'Objecció de Consciència.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló.

El tercer punt de l'ordre del dia és Debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici del 1988.

D'acord amb l'article 147.5 del Reglament, pot haver-hi un torn a favor i un torn en contra; i, posteriorment, la intervenció dels grups que no hi hagin intervingut, per fixar llur posició. No hi ha torn a favor? Per consegüent no hi ha torn en contra, i es pot passar a la fixació de posicions. Temps màxim, deu minuts;

per a les agrupacions parlamentàries, set minuts i mig.

Agrupació parlamentària del CDS? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

Compte General de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici del 1988

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, l'Informe de la Sindicatura de Comptes corresponent al Compte de la Generalitat de Catalunya de l'exercici de 1988 presenta molts elements de similitud respecte al mateix Informe de l'any passat, de l'any anterior. Des d'aquesta perspectiva, considerem, com ja consideràvem també l'any passat, que la tasca de la Sindicatura és encomiable, malgrat, també, la mancança de mitjans que té a la seva disposició. I constatem també, com ja ho fèiem l'any passat, la manca d'aplicació per part del Consell Executiu d'algunes de les recomanacions que es contenen en l'Informe que vam debatre l'any passat.

Certament, la disciplina i el rigor pressupostaris no són prioritats del Consell Executiu, com tampoc no ho és la transparència de la seva gestió. Per avalar aquesta afirmació a nosaltres ens agradaria parlar de mitja dotzena de qüestions. En particular, ens agradaria parlar de les modificacions pressupostàries; ens agradaria parlar dels crèdits ampliables per assegurances i prestacions socials; ens agradaria parlar del compte patrimonial de la Generalitat; hem de parlar, una altra vegada més, és clar, dels interessos bancaris i, finalment, ja és pràcticament obligatori, quan fem aquest debat, de parlar de l'estat de l'endeutament i del tema, sempre polèmic fins ara —esperem que algun dia acabi—, del tema dels avals de les operacions financeres de la Generalitat.

Doncs, bé, si parlem de les modificacions pressupostàries, constatem que hi havia una consignació inicial de 667.000 milions de pessetes. La liquidació final ha passat a 767.000 milions de pessetes; és a dir, es produeix una variació entre les previsions i la realitat de 100.000 milions de pessetes, la qual cosa representa un increment pressupostari real del 15,08%. És evident que la discrecionalitat que té el Govern és molt més important que la que té aquest mateix Parlament. Dintre d'unes poques setmanes veurem quina és la possibilitat real que té aquest Parlament de modificar el Projecte de Llei del Pressupost de la Generalitat.

D'altra banda, any rera any, observem que l'import reconegut per assegurances i prestacions socials després resulta fortament ultrapassat en el desenvolupament de l'exercici pressupostari. Exemples: l'any 86 es van pressupostar per aquest concepte 4.600 milions de pessetes; es van gastar 9.400 milions de pessetes, amb un increment del 103%, el doble; l'any 87, es varen pressupostar 4.991 milions de pessetes; es van gastar 9.197 milions de pessetes, amb un increment del 84,3%. I en el Compte que estem examinant, figuraven pressupostats 8.500 milions de pessetes i es van gastar 10.600 milions de pessetes, encara amb un increment del 24,7%. És cert que aquest increment va disminuint; del 103%, de doblar, hem passat a un increment del 84% i ara al 24%; però no és menys cert que si una administració té, any rera any, els imports que gasta en una determinada partida, li ha de costar ben poc esforç consignar, si més no, aquesta mateixa partida per a la despesa de

l'any següent; doncs, no! Fins ara això no s'ha produït en el Govern de la Generalitat.

Parlem breument de l'estat patrimonial. Les dades —i això és una afirmació de la Sindicatura de Comptes—, les dades que s'inclouen són absolutament parcials; no s'inclou l'immobilitzat material, que no ha estat totalment inventariat ni valorat. I pel que fa als immobles de la Generalitat, nou d'aquests, incorporats al patrimoni, procedeixen de donacions municipals; són donacions de terrenys per fer determinades instal·lacions: parcs de bombers o estacions d'autobusos; terrenys que, en definitiva, els ajuntaments posen a disposició del Govern de la Generalitat per «implementar» aquestes obres.

Per compra o adquisició d'immobles n'apareixen un total de dotze, amb un preu d'adquisició total de 435 milions de pessetes. I quan arribem a aquest punt no podem deixar de constatar que pel concepte d'expropiacions, és a dir, terrenys que s'expropien, que es compren, que s'adquireixen a tercers, per fer instal·lacions, obres, o serveis de la Generalitat, només apareixen incorporades al Compte de la Generalitat 5,5 milions de pessetes, dels quals 4,79 corresponen al polèmic embassament de Cànoves. La resta d'expropiacions que fa la Generalitat, que ben segur costen milers de milions de pessetes, no tenen reflex comptable.

Com he dit abans, ens agradaria parlar dels interessos bancaris. Doncs bé, també farem un recull històric de curta llargada.

L'any 1984 es varen pressupostar... la Generalitat pressupostava, pressupossava que recaptaria 600 milions de pessetes pels interessos dels comptes corrents; va liquidar 427 milions de pessetes; és a dir, va liquidar el 71% d'allò que pressupostava. L'any 1985 va pressupostar 900 milions de pessetes; és a dir, incrementava, després que recaptava només el 71%, l'increment pressupostari era del 50%; doncs va recaptar 357 milions de pessetes, el 39%. El 86, va pressupostar 1.000 milions de pessetes; va recaptar 471 milions de pessetes, el 47%. El 87, va pressupostar 1.300 milions de pessetes i va liquidar 373 milions de pessetes, el 28%. I, finalment, el 1988 va pressupostar 1.300 milions de pessetes, una altra vegada, i va liquidar 546 milions de pessetes, el 42%; però s'ha de dir, com diu l'Informe de la Sindicatura, que aquests tampoc no corresponen a l'exercici del 88; és a dir, dels 546 milions de pessetes liquidades el 88, només 180 milions de pessetes corresponen a interessos de l'any 88.

Hem de parlar necessàriament de l'endeutament que, sempre ho hem dit, no és encara molt preocupant, el nivell d'endeutament, però sí que ho és —encara que naturalment qualsevol endeutament ho és, de preocupant—, però el preocupant és el ritme de creixement d'aquest endeutament; un endeutament que al final del 85 era de 98.000 milions de pessetes; que al final del 86 és de 142.000 milions de pessetes; que al final del 87 és de 161.000 milions de pessetes. I que al final del 88 ja apareixen xifres de 174.000 milions de pessetes. És a dir, que del 31 de desembre del 85 al 31 de desembre del 88 el nivell d'endeutament total de la Generalitat ha crescut el 77%.

I, ja per acabar, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, parlarem molt breument dels avals de la Generalitat. El 31 de desembre del 87, és a dir, quan comença l'exercici que estem examinant, l'import total dels avals de la Generalitat eren, en xifres rodones, 40.000 milions de pessetes. Al llarg de l'any s'han donat de baixa d'aquests avals 1.400 mi-

lions de pessetes. Aquesta vegada, evidentment, és constatable que la pràctica totalitat ha estat a càrrec dels beneficiaris, dels que finalment, naturalment, havien de pagar —1.370 milions de pessetes—, i només aquesta vegada 28 milions de pessetes han hagut de ser pagades per la Generalitat. També al llarg del 88 s'han formalitzat 7.400 milions de pessetes, amb la qual cosa el total avalat net al final de l'exercici és de 46.000 milions de pessetes.

Certament, ja ho he dit, enguany s'ha produït una gran reducció de les quantitats pagades per la Generalitat per afrontar els seus compromisos. En canvi, no és gens satisfactori —i això no són paraules d'aquest Diputat que els parla, sinó del mateix Síndic de Comptes— el procés de recuperació de les quantitats satisfetes amb anterioritat per atendre obligacions no satisfetes per l'empresa avalada; és molt petit. L'import reconegut a l'origen per afrontar operacions que no han estat ateses pels beneficiaris, puja a 2.950 milions de pessetes.

En virtut d'aquestes consideracions, senyores diputades, senyors diputats, la nostra Agrupació parlamentària votarà afirmativament l'Informe de la Sindicatura i votarem en contra de la l'aprovació del Compte de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici de 1988.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Àngel Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix; de l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya es desprèn, d'una banda, una destacable tasca de la mateixa Sindicatura de Comptes, però al mateix temps una certa manca de rigorositat quant a la informació que els diferents departaments aporten a la Sindicatura.

Entenem que, ateses les atribucions de la Sindicatura i que són expressades en la Llei, en la seva Llei de creació, aquesta no tan sols ha d'informar de l'execució del Pressupost i la seva bona gestió, sinó que també pot proposar millores en el procediment; millores que no es podran portar a terme si per part dels diferents departaments no hi ha un esperit de col·laboració i de creativitat. No és nova la situació enguany; es repeteix any rere any.

Creiem que el Govern, després d'un període ja de més de deu anys, i atesos els mitjans de què disposa, hauria d'haver creat una sistematització que donés lloc a unes *ratio* que permetessin d'una manera clara poder valorar l'eficàcia, en termes monetaris, dels costos de gestió de la mateixa manera que avui ho té sistematitzat qualsevol gran empresa. I som conscients que el Pressupost de la Generalitat és una eina de govern i no un fi d'aquest, a diferència d'una empresa en què el pressupost i el seu compliment és el mateix objectiu. Però això no exclou el que no s'estableixi una manera eficaç de control del cost de cadascun dels serveis i, per tant, del rendiment que el Govern de la Generalitat treu dels seus recursos.

Coherentment amb el que hem dit, votarem a favor l'Informe de la Sindicatura, però no així l'aprovació del Compte de la Generalitat, que, en aquest cas, hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Mixt? Hi ha renúncia. Per consegüent, el

Grup parlamentari Popular pot fixar posició. Senyor Curto, té la paraula.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, és evident que el Conseller d'Economia i Finances hauria d'estar present en est posicionament i, si convé, agafar el paraigües i aguantar l'aiguat. Perquè des que la Sindicatura de Comptes fiscalitza les liquidacions del Pressupost, anys 84, 85, 86, 87 i 88, les observacions, les conclusions i les recomanacions han tingut com a fonament la desobediència als elements principals clàssics de la pressupostació, concretats en l'incompliment reiterat dels principis d'annualitat pressupostària, dels principis d'especialitat quantitativa, qualitativa i temporal, i la desobediència, també, i la vulneració de la Llei de Finances Públiques de Catalunya per part del Govern de la Generalitat en no haver facilitat a la Sindicatura de Comptes la memòria justificativa dels costos i dels rendiments dels serveis públics; l'informe sobre l'execució dels programes i la inexistència d'indicadors estàndards establerts; la indefinició dels centres de costos que vinguin a determinar l'eficàcia i l'eficiència de les unitats administratives de la Generalitat, i, per últim, no apareix una determinació prèvia dels objectius en funció de la seva prioritat; no apareix un plantejament de programes encaminats a la consecució d'estos objectius, i molt menys apareix la quantificació dels costos generats per estos programes que, en definitiva i des de la nostra opinió, haurien de constituir la línia bàsica que dona legitimitat a l'actuació de l'administració financera de la Generalitat.

Per consegüent, i a l'hora d'analitzar la liquidació del Pressupost des d'un punt de vista financer, resulta molt difícil esbrinar tots los perquè sobre les tendències de les modificacions pressupostàries i difícil resulta, també, esbrinar lo grau d'execució del Pressupost. Lo Pressupost en qüestió suporta un increment del 15,1%, equivalent a més de 100.000 milions de pessetes en xifres absolutes, respecte al Pressupost de 1988 aprovat per est Parlament. En estes condicions lo principi d'especialitat quantitativa, és a dir lo principi comptable del Pressupost brut, i el principi d'especialitat temporal, és a dir, principi comptable del pressupost tancat, no tenen lo més mínim rigor des del punt de vista de l'administració financera de la Generalitat. I és lamentable i desagradable que un posicionament que hauria de ser un posicionament fonamentat en criteris polítics, ens obligui, a l'oposició, a renunciar al debat purament polític per a reduir la discussió sobre la falta d'aplicació de principis comptables en lo comportament, per part d'un govern que tant l'importa gastar vint com quaranta, o, el que és pitjor, un govern que se sent més important perquè gasta més, un govern que, per obviar los seus propis programes, lluita només per mantenir los nivells de despesa d'exercicis anteriors, i un govern que, com a tota tècnica pressupostària, utilitza lo creixement vegetatiu no sobre pessetes liquidades, sinó sobre pessetes pressupostàries.

Los errors de quantificació i defectes de caràcter tècnic que públicament reprovem constitueixen l'essència pressupostària d'una administració mancada de tota consistència, que posa de manifest l'existència de criteris canviants i la falta de prioritats polítiques, i que, al damunt, demana al Parlament un vot favorable a l'execució del pressupost de 1988, sense meditar que est fet suposaria trencar la funció que les lleis atorguen al poder legislatiu en lo terreny financer. Lo grau d'execució correspon,

simplement, al volum de pessetes gastades sobre pessetes autoritzades; est cas significa la impossibilitat de conèixer lo grau de compliment dels objectius previstos, independentment de quan s'entra a l'examen dels departaments i s'observa com les despeses corrents s'executen a nivells d'entre el 99 i el 100% —les despeses corrents—, mentre que les inversions reals s'executen només entre el 85 i el 95%.

La distribució de les inversions reals corresponent a l'exercici que estem discutint no ofereix lo menor dubte sobre els indis de la reserva que constitueix la «gran pradera» de Girona, Lleida i Tarragona: lo 69% de les inversions, a la província de Barcelona; lo 7%, a Tarragona; lo 8%, a Lleida; lo 7%, a Girona. Per comarques, la distribució de les inversions reals, que van des del 0,01% del Pla d'Urgell, passant pel 0,69 al Montsià, o el 0,49 de l'Anoia, fins arribar al 25,53 del Barcelonès, és una distribució tan lamentable com injusta, on los principis i los criteris d'est repartiment no tenen cap consistència, per inexistents. (*Remor de veus.*) I, en tot cas, m'haig de dirigir a l'únic membre del Govern... (*Remor de veus.*) Als dos membres del Govern, perdó, per dir-los que, en tot cas, la reserva índia famosa la tenim a Lleida, Girona i Tarragona, i amb esta conducta del Govern respecte a la distribució dels recursos per a inversions reals, probablement haurem d'afirmar, des de la resta de províncies, que «*indios no fiarse de rostros pálidos de Barcelona, e indios no fiarse de gran jefe blanco de Cataluña*». (*Remor de veus.*)

I, en un altre ordre de comentaris, los Honorables Consellers o, si hi fos, l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, està en condicions d'explicar en quina situació es troben los 1.000 milions de pessetes en concepte d'aval, inclosos els interessos que, d'acord amb l'informe passat, de 1987, estan en procés de reclamació? Podem saber, després d'un any, l'origen de tots i cadascun d'estos avals? Podem saber les diputades i els diputats del Parlament de Catalunya la situació jurídica d'estos 1.000 milions de pessetes en procés de reclamació? Ens pot dir algun Honorable membre del Govern si a l'hora de documentar les operacions van exigir garantia formalitzada en forma de contraval intervingut per corredor de comerç? Saben —i segur que sí— els il·lustres membres de la Cambra que, si a l'expedient d'estos avals, apareix lo contraval, la Generalitat no té per què liquidar lo nominal d'estos 1.000 milions de pessetes, independentment de la fallida o suspensió de pagaments o la desaparició d'aquelles catorze empreses?

Resulta lamentable, per últim, lo tractament comptable de les quotes patronals de la Seguretat Social, quan utilitzen lo criteri de pagament efectiu en lloc d'utilitzar lo criteri de *devengo* com a forma correcta de respecte del principi d'annualitat pressupostària. La crítica a est desastre es concreta al Departament de Governació, en tretze mensualitats reconegudes de l'any 87 i onze mensualitats reconegudes de l'any 88. Lo Departament de Justícia, en catorze mensualitats de l'any 87, deu mensualitats el 88. I el Departament de Comerç, Consum i Turisme, quinze mensualitats del 87 i nou mensualitats el 1988. Amb estos antecedents desafortunats i lamentables, que la Sindicatura de Comptes ha tingut la valentia de posar al descobert, lo Grup parlamentari Popular expresseu la decisió de votar favorablement l'Informe de Fiscalització elaborat per la Sindicatura, i la decisió de votar en contra de la liquidació del pressupost del 1988, i vull afegir que després de cinc informes de fiscalització,

amb el 95% de les mateixes recomanacions, observacions i conclusions, ha acabat lo treball d'uns determinats síndics, per venciment de la seva elecció; és segur que sortiran amb la satisfacció del deure complert, condició i virtut que nosaltres els reconeixem, però és probable també que, en la tranquil·litat assossegada de la seva intimitat familiar, puguin arribar a comprendre allò que els desobedients habituals contesten a la meua terra: «mana gos, mana gat, fes-ho tu, que ho has manat».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, per expressar la nostra intenció de vot: votarem negativament el Compte General de la Generalitat de 1988, i votarem positivament l'Informe de la Sindicatura de Comptes, tot i que aquest no és l'informe que aquest Parlament necessita per discutir el Compte General de 1988, no pel treball de la Sindicatura de Comptes, sinó per la falta de material, que l'impedeix de fer aquesta tasca.

Aquest és un debat que, si algú té la paciència de llegir-se els anteriors debats, és un debat repetitiu, és un debat recurrent, és un debat amb les mateixes idees, i un debat que té el risc que, si hi posem molts números, no sapiguem què hi ha darrere d'aquests números. Jo he de dir que tinc la sensació que aquest és un debat «recurrentment» segrestat en aquest Parlament, perquè avui aquest Ple del Parlament no pot fer allò que les lleis diuen que ha de fer aquest Ple del Parlament avui. La pregunta seria: avui, què cal debatre?, el dèficit de la Generalitat?, quines inversions s'han fet?, anomalies comptables...? Quin sentit té debatre aquest punt en l'ordre del dia d'avui? Jo els vull llegir dos articles de dues lleis que emmarquen perfectament què hauria de ser aquest debat d'avui. L'article 11 de la Llei de la Sindicatura de Comptes diu que «L'informe sobre el Compte General de la Generalitat de la Sindicatura de Comptes, que ha de remetre al Parlament, ha d'atendre la racionalitat en l'execució de la despesa pública basada en criteris d'eficiència i d'economia», i continua en l'apartat següent que «L'execució dels programes d'actuació d'inversions i de finançament i altres plans o previsions que regeixin l'activitat de les empreses públiques i de les empreses vinculades de la Generalitat, l'ús o aplicació de les subvencions amb càrrec al pressupost de la Generalitat, i les exempcions fiscals concedides.» I l'article 85 de la Llei de Finances Públiques diu també que «El Compte General de la Generalitat constarà d'un estat demostratiu de l'evolució i situació de les inversions, amb especificació de la seva incidència comarcal, i també d'una memòria justificativa dels costos i els rendiments dels serveis públics, així com del grau de compliment dels objectius programats en aquest sentit.»

Fonamentalment, d'aquests dos articles, es desprenen tres grans idees. Primera idea: en relació amb la despesa pública, control sobre la seva eficàcia i eficiència. Segona idea: control sobre els programes d'actuació, vol dir l'existència de programes d'actuació i vol dir, fonamentalment, controlar el tema de les inversions i de les subvencions. I tercera gran idea: control dels costos i rendiments dels serveis públics. A la pàgina 9 de l'Informe de la Sindicatura de Comptes hi ha un paràgraf que es repeteix també any rere any, que és el mateix; el paràgraf diu: «Limitacions: no figuren entre els documents lliurats la memò-

ria justificativa dels costos ni els rendiments dels serveis públics, ni el grau de compliment dels objectius programats a què fa referència l'article 85 de la Llei de Finances Públiques, i això unit a la manca d'informació sobre l'execució de programes i la inexistència d'indicadors o estàndards establerts, així com la indefinició dels centres de costos no han permès assolir els objectius assenyalats en el punt anterior, relatiu al control d'eficàcia, eficiència i economia».

Possiblement, amb això n'hi hauria prou, no caldria continuar; hi podem posar molts números, però, en definitiva, l'Informe de la Sindicatura de Comptes el que ens està dient és que allò que, segons les lleis, hauria de ser el motiu central del debat d'aquest Ple és impossible de fer, perquè no ha pogut veure aquests documents, i perquè aquests documents, en molts casos, no existeixen. Els estic dient que en aquest pressupost, un pressupost importantíssim, no hi ha, no existeix memòria justificativa de costos, no existeix quin és el rendiment dels serveis públics, no existeix quin és el grau de compliment dels programes, no existeixen indicadors o estàndards per poder avaluar la bondat o maldat de la gestió, i hi ha una indefinició total en els centres de costos. I aquest tema és el tema que avui hauria de ser el central d'aquesta discussió. És a dir, aquest Ple està indefens per fer allò que les lleis diuen que ha de fer, que és controlar un pressupost importantíssim de Catalunya.

I hi ha una segona idea que també voldria donar, més enllà, possiblement, de la manca d'informació que no es trameta i que es podria trametre, jo crec que després de deu anys d'autogovern hi ha una constatació clara: estem davant d'una administració que no és capaç de gestionar amb rigorositat, amb seriositat, i una administració —i després m'hi referiré— que té símptomes clars de caos i de burocràcia. Perquè una de les coses que hauríem de fer aquí, que diu la llei, que s'està fent a Europa, que en alguna administració local, des de fa temps, es comença a fer, i en alguna comunitat autònoma també s'està fent, és el següent: bé, hem fet quaranta quilòmetres de carretera —suposem que n'hem fet quaranta, l'any 88—, la pregunta és: d'acord amb què s'ha fet? S'ha fet perquè hi havia programació? S'ha fet per una actuació clientelar del Govern en relació amb un ajuntament? Quant han costat aquests quaranta quilòmetres: 1.000 milions, 200 milions, 3.000...? Aquesta carretera que s'ha fet, un cop s'ha fet, quina utilització té? I si s'ha ensorrat, com ha passat, per què s'ha ensorrat? Això, un exemple molt petit, hauria de ser possible fer-ho amb el conjunt de la gestió i de la despesa pública d'aquest Govern, i això és el que no es pot fer, perquè això, poder fer això, implica dues qüestions: una administració moderna, que, en definitiva, gestiona, jo diria, competitivament —i després m'hi referiré— amb el que és la gestió de les principals administracions i empreses públiques, i una administració que té voluntat de ser controlada. I aquesta administració, ni és una administració moderna per la seva gestió ni té cap voluntat de ser controlada. Sovint, el President Pujol ens parla de la competitivitat; jo, aquests dies, quan llegia l'Informe, tinc la sensació que hi ha algunes empreses, bastants, que estan fent esforços per la competitivitat, que aquest país està fent esforços per poder-se incorporar a Europa. Ara, jo estic segur que, si aquesta administració hagués d'afrontar el repte europeu des de la competitivitat, potser faria suspensió de pagaments. Aquesta administració avui no és una administració homologable a la resta d'administracions, amb el

potencial econòmic semblant a la resta d'Europa; és una administració, insisteixo, que gestiona malament i que no utilitza allò que és el començament de qualsevol gestió d'una administració moderna.

Ja sé que posteriorment, m'imagino, es podrà dir que hi ha hagut petites millores o hi ha hagut millores de procediment. Jo no vull insistir aquí —no hi vull insistir molt—, però diversos oradors han dit que el 95% de les recomanacions —no sé si és el 95, el 98 o el 99— són recomanacions, primera, importantíssimes, i, segona, que any rere any es repeteixen, i no és que s'hagi fet res, sinó que no hi ha cap signe ni cap evolució en el sentit del compliment d'aquestes recomanacions. Les recomanacions estan plenes de «reiterem...» —la primera—, «reiterem la conveniència de reglamentar el procediment pel qual es regeixen les modificacions pressupostàries...»; una altra: «insistim, com en informes anteriors, en la importància que els llistats de manament...»; una altra, aquesta greu, que expressa ja un nivell de descontrol important, una recomanació que li diu al Govern el següent, diu: «El Departament d'Economia i Finances ha d'instar els altres departaments que el tinguin informat dels acords de les transferències per actuacions concretes, tan aviat com aquests esdevinguin». Aquesta és una recomanació que, per si sola, desqualifica qualsevol element de coordinació del Consell Executiu: la Sindicatura de Comptes diu a la Conselleria d'Economia i Finances que digui a les altres conselleries que la tinguin informada, perquè el que passa en molts moments és que no està informada.

Com en exercicis anteriors, la Sindicatura recomana mitjans per al patrimoni, demana la necessitat d'un pla de comptabilitat, demana la depuració de deutes, la recuperació d'aval, multitud de qüestions que hem dit abans.

Jo no em vull estendre amb molts més números, però sí que voldria deixar una segona gran idea: la constatació que el Govern té una actitud de no-transparència i, fins i tot, d'obstrucció a qualsevol mesura de control. Jo vaig dir l'any passat, i aquest any ho torno a dir aquí, que ara fa quatre anys, aprofitant una llei de pressupostos, la majoria votà, en contra de la resta de grups, una modificació de la Llei de Finances Públiques que impossibilita que la Sindicatura de Comptes informi sobre les empreses públiques, sobre les entitats autònomes financeres o industrials. Què estic dient, amb això? Estic dient que, des de l'INCASOL a TABASA, des de Ferrocarrils de la Generalitat a ADIGSA, des de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió..., aquests són elements, institucions, entitats, empreses que gestionen un volum importantíssim de despesa pública i que no tenen control parlamentari.

Per acabar, voldria dir que, de tots els números..., que, a manca d'aquest debat, el debat es converteix, a manca del debat de fons, el debat es converteix sobre set o vuit grans idees: el dèficit, el fet que s'hagi saldat per valor de més de 8.000 —8.400, si no ho recordo malament— un saldo deutor de la Generalitat, el retard en el pagament de les quotes a la patronal...; es converteix el debat en set o vuit elements. Jo vull cridar l'atenció que aquest no és el debat important, però vull dir —però vull dir— que aquests set o vuit elements són la punta de l'iceberg; darrere de tot això el que hi ha —hi insisteixo— és una gestió en molts moments caòtica i burocràtica. I vull dir que la principal preocupació del primer govern que entri després d'aquesta majoria serà saber aquella que van tenir els ajuntaments l'any 79:

quins diners es deuen? És a dir, en aquest país, a Catalunya, hi torna a haver aquell fantasma que teníem en els altres ajuntaments: què és el que es deu? Quan vam entrar als ajuntaments, el primer que vam haver de fer és veure, exactament, quina era la situació financera dels ajuntaments. Jo els dic que una primera cosa que haurà de fer el nou Govern que entri és saber què és el que es deu, perquè aquesta majoria, a hores d'ara, ja no pot dir públicament el que deu; si volgués, no ho podria dir, perquè seria tant com demostrar la seva ineficàcia en aquests deu anys.

Per acabar, dir que el funcionament de la Sindicatura de Comptes és clau en el funcionament de l'autogovern; que avui la Sindicatura de Comptes no pot funcionar correctament —hi insisteixo— per mancances i per dèficits del Consell Executiu, però que, any rere any, estem vulnerant l'esperit de la Llei de la Sindicatura de Comptes, de la Llei de Finances Públiques i l'esperit de l'Estatut, que mana que aquest Ple del Parlament exerceixi feines de control sobre la despesa pública.

En definitiva, continuar amb debats d'aquestes característiques és, d'una o altra manera, fer un procés d'autodevaluació del mateix Parlament.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. La proposta que se'ns sotmet a votació en el Ple, com ja s'ha dit per anteriors portaveus, té dues parts, té dos continguts. Una primera part, o una part que correspon a l'aprovació de l'Informe emès per la Sindicatura de Comptes, i, per tant, és parlar sobre la tasca que ha fet la mateixa Sindicatura. Amb aquesta part, el nostre Grup hi està d'acord i, per tant, la votarà favorablement.

I una segona part, que és l'aprovació del Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1988. Aprovar el Compte General és, d'alguna manera, aprovar la gestió que ha fet el Govern, i, per tant, vol dir aprovar l'execució que s'ha fet del Pressupost que, al seu moment, es va votar l'any 1988.

Si un pressupost vol dir l'expressió d'una voluntat política, d'uns desitjos, d'unes ganes de portar a terme unes determinades actuacions, el Compte General hauria de ser la revisió o la visió de si s'ha portat a terme allò que es va prometre.

Per tant, primera manifestació per part del nostre Grup: lamentar la poca importància que, per part del Govern i, sobretot, per part de la Conselleria d'Economia i Finances, es dona en aquest tràmit parlamentari, en tant que es tracta de verificar si, allò que es va prometre, s'està complint o es va complir. Després, podrem entrar a analitzar que, per nosaltres, des del nostre punt de vista, s'ha fet una gestió molt deficient, però, en qualsevol cas, inicialment, entenem que el Conseller d'Economia i Finances havia de ser aquí.

I segona manifestació, també a nivell d'aquests primers trets generals, seria, una mica en una línia semblant al que ha dit el senyor Saura, que, durant els cinc anys dels cinc informes que ens ha emès la Sindicatura de Comptes, hi ha diferents temes, hi ha molts temes que es repeteixen, però n'hi ha sobretot un, que des del primer dia es ve repetint, i que, des del primer dia, la Sindicatura hi ha insistit d'una manera molt forta, que és que no se li dona la documentació suficient per portar a terme el control de l'eficàcia, l'eficiència i l'economia, tal com se li va

demanar en la Llei de la Sindicatura de Comptes que va votar aquest Parlament.

Per tant, això vol dir que els mitjans que el Govern subministra —mitjans i documentació que el Govern subministra— a la Sindicatura de Comptes per tal de poder portar a terme la seva tasca són limitats, són deficientes, i, en qualsevol cas, no permeten una d'aquelles coses que, en tot control modern, està ben clar que és el control de l'eficàcia, de l'eficiència i de l'economia.

Aquesta és una limitació molt important de l'Informe de la Sindicatura, que la Sindicatura ve dient, des de fa cinc anys, i que, en cap cas, el Govern ha mostrat ni voluntat ni ganes de poder-ho arranjar; sens dubte, perquè potser no té cap voluntat que, per part d'aquest Parlament i per part de la societat catalana en general, es pugui controlar i saber què és el que realment es fa amb els diners, amb els cabals de Catalunya.

Aquests serien dos trets de caràcter general que em semblava important citar-los inicialment, però, en qualsevol cas, sí que hi ha algunes dades que ens permeten emetre alguns judicis, que, per si mateixos, també considero prou importants.

Per analitzar la gestió d'un govern, però també de qualsevulla, evidentment, entitat econòmica, una de les primeres qüestions que s'han d'analitzar, o que s'analitzen en qualsevol informe, són els resultats. Per tant, fent aquesta similitud, també entrarem analitzar els resultats dels que la Sindicatura ens informa que ha tingut el Consell Executiu de la Generalitat durant l'any 1988.

Els resultats són els següents: en el que és l'Administració de la Generalitat, un dèficit de 21.000 milions de pessetes; en el que són les entitats gestores de la Seguretat Social, un dèficit de quasi 5.000 milions de pessetes; en el que són les entitats autònomes administratives, un dèficit de 4.000 milions de pessetes; en el que són el conjunt d'entitats autònomes industrials, comercials i financeres i empreses vinculades a la Generalitat, unes pèrdues de 500 milions de pessetes. Total, globalment, l'any 1988 unes pèrdues, uns dèficits superiors als 30.000 milions de pessetes.

Això, suposo que els senyors i les senyores diputats saben, exactament, què vol dir; però, en qualsevol cas, permetin-me que això vol dir que la Generalitat ha gastat, l'any 1988, 30.000 milions de pessetes més dels que ha ingressat, dels que tenia. Per tant, això és el que realment vol dir.

I la pregunta que nosaltres hem fet, reiteradament, en aquest debat i en altres debats similars, és: com es pagarà això? D'on treurem els diners per pagar aquests 30.000 milions de pessetes que l'any 1988 s'han gastat de més? Perquè s'ha de dir que encara, per dir-ho d'alguna manera, es va estar de sort, que només van ser 30.000; perquè si els senyors i les senyores diputats repassen la documentació, podran veure que, en el conjunt de tributs, tant directes com indirectes, com les taxes, l'any 88 es van preveure 87.000 milions de pessetes i se'n van liquidar quasi 127.000 milions, és a dir, uns 40.000 milions més: es van ingressar 40.000 milions més, per aquests conceptes, dels que s'havien previst en el pressupost. És a dir, és a dir —i això és bastant fort—, que si s'hagués acomplert el pressupost d'ingressos, les pèrdues no haurien estat o els dèficits no haurien estat de 30.000 milions; haurien estat de 70.000 milions. Una xifra que, segurament, ja hauria arribat a ser relativament escandalosa.

Però el que encara és més preocupant —evidentment, les pèrdues, 30.000 milions en un any sol, és una xifra molt elevada—, però el que encara és més preocupant és quines són les pèrdues acumulades, què és el que en aquest període que hi ha analitzat per la Generalitat..., per la Sindicatura de Comptes fins a l'any 1988, quins són els dèficits acumulats? I així la Sindicatura ens parla de 120.000 milions a l'Administració de la Generalitat, de 27.000 milions a les entitats gestores de la Seguretat Social i un superàvit de 6.000 milions a les entitats autònomes administratives. Conjuntament, una xifra que s'apropa als 150.000 milions de dèficit, de pèrdues acumulades el 31 de desembre de 1988.

Aquesta xifra —i al Portaveu de Convergència li agrada fer-ho i per això ho dic— ens la poden matisar; hi pot haver..., es pot dir que hi ha alguna quantitat mal periodificada que es comptabilitzarà l'any que ve; potser, en lloc de 150, seran 140 o, fins i tot, 130, li dono aquí, fins i tot, aquest benefici de poder arribar a 130.000 milions. Però torno repetir la mateixa pregunta: com els pagarem? Com, l'Administració de la Generalitat, pagarà aquests 130.000 milions de pessetes que hi ha de dèficit acumulat l'any 1988? Pregunta que ha quedat sense resposta un any darrere l'altre, un debat darrere l'altre.

Fins al debat d'enguany, haig de dir que la majoria tenia, a favor seu, diríem, no una indefinició, però sí que, de vegades, les paraules..., es jugava amb les paraules, i per part de la Sindicatura de Comptes no s'acabava d'aclarir prou bé el dèficit acumulat. Enguany, aquest benefici, dissortadament per a la majoria, l'ha perdut, perquè, tant en el volum primer com en el volum de les entitats gestores de la Seguretat Social, es quantifica i es parla, exactament, del resultat acumulat, i es xifra en 121.019 milions per a l'Administració de la Generalitat i en 27.517 milions per a les entitats gestores de la Seguretat Social.

Per tant, senyors de la majoria, Govern, el que quedi, què és, com finançarem aquest dèficit, com afrontarem això? Perquè també és cert que aquest dèficit no és qualsevulla cosa, la quantitat és molt important, equival, pràcticament, a un 10% del Pressupost de la Generalitat per a l'any 1991, o sigui que, per a l'any 1988, del que estem parlant, és pràcticament un 20%. Continuaran, vostès, amb la política de fer creixement del dèficit? Com el finançaran?, sobretot; però sobretot, com el finançaran? Perquè això els està produint una sèrie de desequilibris que són prou importants, i que la societat catalana ha de saber que aquest dèficit està produint aquests desequilibris. Vostès estan havent de recórrer, insistentment, als crèdits de Tresoreria, la xifra cada any puja, són —crec— al voltant dels 40.000 milions de pessetes la xifra de crèdits de Tresoreria del 88 ja, i això els està costant uns interessos, si no ho recordo malament, perquè estic parlant de memòria, són 5.000 milions de pessetes els interessos que vostès pagaran per aquests crèdits de Tresoreria l'any 1988, estan retardant els pagaments als proveïdors, i això també és problema del dèficit que estan tenint, i, finalment, també estan fent servir quantitats que corresponen a retencions d'impost de la renda i de la Seguretat Social per finançar aquest dèficit.

Aquesta és una qüestió, que no entrarem en la seva legalitat, però, en qualsevol cas, no és massa coherent o no és massa correcta.

Per tant, aquests, els resultats són estrepitosament dolents, i només per això sol, evidentment, n'hi hauria suficient per no aprovar el Compte General; per tant, per no aprovar la gestió

econòmica del Consell Executiu, de Convergència i Unió, durant l'any 1988.

Però també hi ha altres elements. I a risc de passar-me —encara que molt poc—, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Ja s'està passant.

El Sr. CARNICER: No, estic amb llum groc; encara no... Ara. A risc de passar-me, senyor President, però, encara que només sigui anunciant-los. S'ha comentat l'abús, l'ús i l'abús que, per part del Consell Executiu, es fa dels crèdits ampliables. No hi insistiré gaire més, però que s'arribi a pressupostar, o sigui, s'arribi a ampliar el crèdit fins al 50% en el cas d'alguna quota patronal, com és la Seguretat Social, de la pròpia..., de les entitats de la Seguretat Social és, clarament, un abús; que arribin a modificar els pressupostos amb quantitats que, en termes absoluts, són el 15%, però que, en termes relatius, representen quasi el 20%; que no es faci el compte del patrimoni, i no tornaré repetir allò de «l'hereu escampa» de l'any passat, però els ho recordo. (*Remor de veus.*) No, vostès no fan patrimoni, no saben el que tenen.

La manca d'eficàcia de totes les empreses que corresponen a l'Administració de la Generalitat. Mirin, una dada: les subvencions que les entitats autònomes industrials, comercials i financeres i les empreses van rebre l'any 88, van ser 28.000 milions de pessetes. I el 87, 24.000. És a dir que, d'un any per altre, vostès van haver d'injectar un 15% més de subvencions a aquest tipus d'empreses per la manca d'eficàcia, per la manca de competitivitat, com els deia abans.

I un últim tema, també en relació amb algun d'aquests temes puntuals, que és els 8.443 milions de pessetes que vostès donen de baixa. És clar, això és una «fantasmada». (*Remor de veus.*) Mirin, en tancar l'any 1987 —i això per a il·lustració d'algú que no hagi tingut temps de llegir l'Informe—, en tancar l'any 1987 l'Informe de la Sindicatura declara que hi ha 12.000 milions de pessetes pendents de cobrar a finals del 1987: 12.000 milions de pessetes en nombres rodons. I ara ens trobem que quan ens porten l'Informe del 1988, diuen: «No, mirin, com que hem canviat de recaptador, com que hem tret un decret que ens ho deixa fer» —perquè en realitat és això: vostès s'inventen un decret que els ho deixa fer— «d'aquests 12.000 milions, en donem de baixa 8.000». Home, i per què? «Home, perquè segurament no els podrem cobrar». La informació és aquesta, i no tenim cap més informació que aquesta, i els senyors membres de la Comissió deuen recordar que el que essencialment nosaltres demanem, en aquest moment, en aquest moment, és informació. Aquests 8.000 milions, què són?, d'on vénen?, quins conceptes? I llavors, on hi havia la manca d'eficàcia? Que és que es van liquidar malament anteriorment i, per tant, haurem de buscar les persones que ho van liquidar anteriorment, les seves responsabilitats? O que van inflar els ingressos, van inflar els ingressos en aquell moment perquè els convenia? O és que ara els donem de baixa amb una manca total d'irresponsabilitat? O és que haurem de demanar la llista nominal de les persones a les quals es donen de baixa aquests 8.000 milions? L'haurem de demanar? Si no l'hem de demanar és perquè vostès ens la donaran abans. Espero que sigui així, però, en qualsevol cas, és molt greu que pràcticament el 60% del deute acumulat l'any anterior es doni de baixa en virtut d'un decret de la mateixa Administració i sense —diríem— encomanar-se a res.

Aquesta és una situació d'aquelles que no agraden, d'aque-

lles que nosaltres esperem que es pugui aclarir, perquè en qualsevol cas nosaltres estem disposats a saber-ne pèls i senyals.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carnicer. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, quan es fa l'anàlisi dels nombres de la liquidació d'un pressupost o de l'Informe, en aquest cas que ens ocupa, de l'exercici de l'any 1988, hi ha moltes maneres de fer les lectures dels nombres; això no s'escaparà a ningú de vostès. És allò que parlàvem en comissió, del got d'aigua mig ple o mig buit, segons com es mira, segons com es vol avaluar la possibilitat d'interpretar si una gestió, en funció d'aquests números, és positiva o és negativa, és en funció de la voluntat que s'ha volgut tenir en el moment de fer-ne la lectura. Això, en general. Però quan això ho traslладem a la pràctica, veiem que no és tan així, i en aquest sentit jo avui hauria pogut —i de fet n'he tingut ganes— fer aquesta posició, que era legítima per la meua part, de llegir tots aquells aspectes... Els podia haver llegit —i les tinc aquí— tres planes de tots aquells i cadascun dels aspectes que des de la Sindicatura donen un suport quant a l'acció del Govern de la Generalitat en positiu. I no ho faré per dos motius: primer, perquè això seria com allò que, quan érem nanos, llegíem aquells tebeos en què hi sortia el *Diálogo para besugos*, que un parlava d'una cosa i l'altre parlava de l'altra, i deien *Buenos días, buenas tardes*, i ningú sabia ben bé de què parlem. I a risc que baixo a un terreny que possiblement no sigui el més còmode per a mi, m'interessa moltíssim, avui, des d'aquí, amb la solemnitat que significa fer-ho des de la tribuna del Parlament, que arribin no només a coneixement de les senyores i els senyors diputats, sinó també dels mitjans de comunicació, perquè ha estat un tema, jo crec que maltractat. Al llarg dels dies que hi ha hagut des de l'Informe de la Sindicatura, el debat de les propostes de resolució i finalment fins a portes d'avui, que s'ha volgut transmetre a la informació pública una realitat que no és tal. I per aquesta raó baixaré, diríem, a utilitzar els mateixos arguments que vostès utilitzen per poder justificar finalment que nosaltres sí que donarem suport —òbviament— a la nostra proposta, en el sentit d'aprovar no només l'Informe de la Sindicatura, sinó també els comptes.

I parlem de temes, diríem, macroeconòmics, el que ha sortit com a coses grosses; només en parlaré de dues o tres. Crec que això serà prou important, que esmerci el meu temps només en això. Ens diuen que tenim 120.000 milions de dèficit acumulat. I és veritat. I és veritat... Quan es parla de 120.000 milions de pessetes en valors absoluts, són xifres molt grans. Una altra cosa és veure-ho en xifres relatives. O sigui, què passa en altres llocs, quin valor té...? Aquí, en aquesta sala, hi ha molta gent que ve del món municipal, o que en aquests moments té activitats en el món municipal. I parlem, en els ajuntaments, de les càrregues financeres, i sabem que la càrrega financera, per a l'ajuntament —i així ho reconeix la Llei de Finances de la Generalitat de Catalunya—, els ajuntaments i el mateix Govern de la Generalitat, podrien absorbir una càrrega financera fins al 25% del pressupost d'aquell any. Què és la càrrega financera, per si algú no ho coneix? La càrrega financera és la devolució del capital —és a dir, del principal— més els interessos. 25%. L'any 86 parlàvem d'un pressupost al voltant, sense Seguretat Social —i

em perdonaran si m'erro una mica—, dels 600.000 milions de pessetes. La capacitat d'endeutament que hauria tingut la Generalitat hauria estat una xifra molt important, el 25% d'aquesta quantitat. Es va arribar al 3,5. Al 3,5, d'aquesta capacitat d'endeutament. Però torno al dèficit, senyor Carnicer, no el defugiré: 125, 121, 122.000 milions de pessetes són molts diners en valors absoluts. En valors relatius, no tant. Això significa, l'any 88, un 22,9% —traduït ja al que podria ser deute— del pressupost de la Generalitat d'aquell mateix any. El Govern, l'Estat, el 188 —escolti'm bé, eh?—, el 188%, un pressupost, més d'un pressupost i mig d'un any, de l'any 88, de l'Estat, s'hauria hagut de dedicar, només, per rebaixar el deute. O sigui, per liquidar el dèficit. Per tant, no ens preguntin tant com liquidarem el dèficit! 22,9%, any 88, Generalitat; 188%, Govern de l'Estat.

I per què s'ha generat, aquest dèficit? En podríem parlar molta estona. Jo vull fer algunes petites aportacions. Una la vaig viure molt directament, l'any 83. L'ICSS encara no existia. Diríem que la part de Seguretat Social que des de Sanitat es gestionava necessita l'any 83, per una manca d'aportacions del Govern central, quantitats molt importants de diners. Amb diners Generalitat, es fa un traspàs de 3.000 milions; l'any 85, 3.500 milions —l'any 85, 3.500 milions més de Generalitat a poder apaivagar despeses de l'ICSS, perquè no s'havien produït les transferències corresponents—; endarreriments en les transferències anyals, any rere any, de l'Estat cap a la Generalitat; serrells encara avui per discutir.

No li defujo, senyor Martí Carnicer, no li defujo: 120.000 milions són molts diners, però insisteixo que en valors absoluts; en valors relatius no en són tants.

I voldria entrar en un tema que vostè ha guardat per a darra-hora hora i jo no voldria que se m'encengués el llum groc ni vermell sense comentar-lo. Els 8.500 milions de pessetes, o 8.400, és igual, que vostè diu que s'han donat de baixa d'una manera que no coneix. Jo li ho explicaré, i crec que vostè haurien de saber-ho. Diu: «Amb un decret que vostès es van inventar»... Un decret que és una fidel traducció del mateix decret que l'Estat va publicar justament un mes abans. El mateix, traducció; no els la faré per no cansar-los, els en faig mercè. Paraula per paraula, paraula per paraula, traducció literal del decret de l'Estat. I vostè em podria dir, doncs: «Home, doncs, si allò estava malament, per què ho feien vostès, malament». Senzillament, senzillament perquè l'única forma de poder afrontar aquest problema havia de ser d'aquesta manera. I els diré d'on ve, i alguns de vostès hauria de saber-ho. Ve que, dos anys abans, l'any 86, les oficines de recaptació que depenien de les diputacions, decideix l'Estat —decideix l'Estat— cessar en aquesta activitat recaptatòria, que cessin les oficines recaptatòries i, per tant, les diputacions, que cessessin, i que ho fes el mateix Estat.

A Catalunya hi havia 8.440 milions i escaig de paper per cobrar i ens els traspassen: paper per cobrar. Escolti, és un paquet molt important, 8.440 milions i escaig! Si estiguéssim en l'empresa privada —cosa que no estem—, això estaria en la partida de morosos. És a dir: vostè té una empresa, li deuen uns diners, ho aplica a la partida de morosos i els números li quadren. Com que a l'Administració això no es pot fer, es dona de baixa provisional. El capítol de morosos, en l'Administració pública, no existeix. Per tant, es dona de baixa provisional. Què és el que ha de fer el Govern en aquest moment? Intentar, d'aquests 8.400 milions i escaig de pessetes, veure què és el que és cobra-

ble i què és el que no és cobrable; d'allò que no sigui cobrable, es donarà, l'any que toqui, la baixa corresponent. Mentrestant no torni a l'Executiu i es vegi què és el que és cobrable, no podem parlar de quina quantitat. Sempre hi haurà una quantitat, sempre. En el moment que es produeixi, no aquest any, si no ha estat depurat, què ha fet la Conselleria d'Economia i Finances? Tornar altra vegada 2.500 milions de pessetes possiblement cobrables altra vegada a l'executiva, per veure si d'aquesta manera l'executiva, dependent de l'Estat, és capaç de fer el que havia d'haver fet l'anterior executiva i tornar als diners al tresor de la Generalitat.

En qualsevol cas, quan hi hagi... (*Remor de veus.*) Miri-s'ho, miri-s'ho. El paper és passat —per això hi ha la baixa— per cobrar. Són papers...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat no té la paraula. Per consegüent, li prego que no dialogui amb l'orador.

El Sr. CODINA: És que m'ha incitat, senyor President. Perdoni, perdoni. O sigui, es referia al diputat que és en l'ús de la paraula?

Per tant, no ens vulgui fer veure, no ens vulgui fer passar bou per bèstia grossa. I no n'hi ha prou amb això que, després, en la segona sessió que hem tingut en el debat en comissió, en el moment que es discutien les resolucions, sessió secreta, l'endemà apareix en la premsa, mitjançant una agència que no vull citar el nom que és, apareix en molts diaris del nostre país, la notícia que el Grup de Convergència i Unió no vol donar suport a la proposta socialista d'indagar què ha passat amb uns crèdits que s'han donat de baixa. Amb uns crèdits que s'han donat de baixa. Algú ho ha explicat, això. Nosaltres, no. Algú ho ha explicat. Si s'explica, potser que s'expliqui bé.

En qualsevol cas, si vostè el que volia era informació, jo m'he espavilat a buscar-la. No sé si el pot haver satisfet suficientment o no, però busqui-la, perquè aquests decrets són públics, i vostè els pot conèixer perfectament, no només el decret de la Generalitat, sinó el decret —hi insisteixo— d'un mes anterior, del Govern de l'Estat.

Per aquestes raons, i per altres que m'agradaria moltíssim poder-los explicar, senyores i senyors diputats, però la manca de temps no m'ho permet, penso que queda absolutament justificat que el nostre Grup doni suport no només a la gestió, a l'Informe de la Sindicatura, sinó al Compte de l'any 88.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltíssimes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Havent-se posicionat tots els grups, es procedeix a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord... (*L'Illustre senyor Curto s'aixeca per parlar.*) Sí?

El Sr. CURTO: Saber el que votem, senyor President. Saber què votem.

El Sr. PRESIDENT: Es vota l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici del 1988. És el que figura a l'Ordre del dia.

El Sr. CARNICER: Senyor President, per demanar votació separada del primer i el segon apartats.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, procedirem a votar separatament el primer punt, que és el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici del 1988.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

El Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici de 1988 ha quedat aprovat per 63 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació el segon punt: Informe elaborat i aprovat per la Sindicatura de Comptes.

Vots a favor?

Aquest segon punt ha quedat aprovat per unanimitat.

Fins a dos quarts de cinc de la tarda se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i un minut.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Tal com està anunciat, passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, que són les preguntes per ser respostes oralment, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament. La primera pregunta, la formula el Diputat Il·lustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira, d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la intervenció en uns actes en col·laboració amb l'exèrcit espanyol a Ceuta

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. De l'escó estant, des de l'última fila i en la intimitat de l'hemicicle a aquestes hores de la sessió, la pregunta consisteix en el següent: setmanes enrere, llegíem als mitjans de comunicació que s'havia produït una col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i l'exèrcit espanyol en el proper continent africà, i aleshores voldríem tenir coneixement de quines han estat les característiques d'aquesta col·laboració: en què ha consistit, quin cost ha tingut i si se'n preveuen d'altres de semblants.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Sí, Molt Honorable senyor President, senyor Diputat, la Generalitat de Catalunya va rebre, per part dels organitzadors del Segon Festival dels Soldats de Ceuta, la invitació per a participar-hi, i, després de considerar-ho, vàrem veure que hi havia, en aquell moment, 1.365 soldats catalans allà, que representava el 22% del contingent. Aleshores, vàrem acceptar

aquesta participació, que va consistir en el muntatge d'un stand, i que aquest stand va ser portat, al llarg de quatre dies de durada del Festival, pels soldats catalans d'arreu de Catalunya, els quals van improvisar diversos «encontres» de música catalana, essent, segons els organitzadors, l'stand que va ser més visitat.

El mateix comandant deia, el 24 d'octubre del 90, que «ha sido un stand modélico, que ha causado la admiración de todos los visitantes». I afegia que l'afluència de públic en ocasions va ser tal que va haver de recórrer al servei de seguretat per poder controlar les *avalanchas* de visitants que pretenien conèixer l'stand, i és que els productes catalans i la seva forma de distribució els van captivar a tots i ha estat l'stand més sol·licitat. I al periòdic *El Faro de Ceuta* hi ha un article molt elogiós per a la Generalitat i per a Catalunya, que aleshores no els llegiré, perquè em sembla que no és el cas, però que vostès coneixen.

En definitiva, crec que aquesta col·laboració va ser una col·laboració positiva, en el marc del que he assenyalat i pels motius que he assenyalat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Carod-Rovira pot repreguntar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, simplement per felicitar-nos per aquesta voluntat de la Generalitat per, més enllà del marc competencial que ens permet l'actual sostre de les autonomies, perllongar les seves activitats també més enllà del continent que ens és més immediatament propi. Estem convençuts que aquesta allau de visitants a l'stand no va haver de ser continguda per cap de les forces d'ordre públic, perquè, en tot cas, si haguessin hagut de ser els mossos d'esquadra, les seves dotacions ja sabem que tenen unes característiques numèriques més aviat minses, i, en tot cas, seria simplement repreguntar al Conseller si està previst, per exemple, en els contingents, que també són molt elevats, de soldats catalans que són enviats al Golf, si s'ha previst algun tipus, ja no diré de festival, sinó de suport, d'ajuda o de col·laboració.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. L'Honorable Conseller pot...

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, ja li he dit a l'Il·lustre Diputat que aquesta va ser una organització que no era nostra i que vam ser invitats, i, per tant, nosaltres considerem i fem les coses en funció de les invitacions que rebem, en aquests casos. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el protocol durant les visites a Catalunya d'alts dignataris estrangers

La següent pregunta, la formula l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé..., o Celestino Sánchez, que tampoc hi és, de manera que decau.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals s'ha concedit l'excedència a un professional de l'ensenyament

Passem a la següent, que també formulen els mateixos il·lustres diputats, i per iguals raons decau.

La següent, que és sobre la millora de la carretera d'Oix a

Beget (la Garrotxa), que formula l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Terradellas, que té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la millora de la carretera d'Oix a Beget (la Garrotxa)

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Del despoblament de l'alta Garrotxa n'hem parlat en diverses ocasions en aquest hemicicle, tot i que em sembla que coincidíem globalment, uns i altres, que aquesta és una zona recuperable, no només per l'interès ecològic que té, sinó per evidents interessos econòmics, tant forestals, agrícoles, ramaders, i, fins i tot, turístics. I també té un altre interès transfronterer que a ningú escapa. La carretera, millor dit, la pista entre Oix i Beget —jo crec que el Conseller em rectificarà, perquè la pregunta havia de ser sobre la pista d'Oix a Beget—, el Conseller sap prou bé, igual que les senyores i els senyors diputats, que és una reivindicació històrica, des de fa molt temps, d'intentar connectar aquestes dues poblacions per una pista en condicions de poder-hi circular correctament.

El Pla Comarcal de la Garrotxa contempla una col·laboració econòmica del departament de Medi Natural de vint milions de pessetes durant tres anualitats, que començaven en el mateix any present. Aquestes obres varen començar amb un acte que jo diria folklòric, que van sortir a la foto unes personalitats al costat d'una màquina, com si l'obra comencés; al cap de dos dies, la màquina ja era fora, les obres han quedat parades, com estem bastant acostumats. Nosaltres entenem que el pressupost és insuficient, que el calendari és excessivament llarg; per altra banda, tenim coneixement que el projecte no està acabat.

És per això, per aquestes raons, senyores i senyors diputats, que faig la pregunta al Conseller, al Consell Executiu de la Generalitat sobre..., saber quines són les previsions del Consell Executiu per a la millora d'aquesta pista forestal.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, evidentment, és un desig del Departament i del Govern de la Generalitat poder millorar les comunicacions a la comarca de l'alta Garrotxa, tot i que un dels nuclis que uneix aquesta pista forestal d'Oix a Beget, com vostè sap, actualment, és terme municipal de Camprodon per la darrera reagrupació municipal.

Evidentment, nosaltres no fem carreteres; el Departament, i la Direcció General del Medi Natural, el que fa són pistes forestals, i es pot dir que l'arranjament, el projecte d'arranjament d'aquesta pista forestal d'Oix a Beget es va adjudicar el mes d'abril d'aquest any, i la pista té uns quinze quilòmetres de llargada. Per tal de poder començar les obres al més aviat possible, es va fer el projecte en dues fases, i la primera fase és la que va des de Beget..., fa la circumvallació de Beget, passa pel pont Llobet, el pont de la Teuleria i arribarà fins a Bolacell.

Aquestes obres —com ha dit vostè— es van iniciar el 23 d'octubre. Jo no sé si era un acte folklòric o no; en tot cas, es van començar, i les obres continuen endavant.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Terradellas pot repreguntar.

El Sr. TERRADELLAS: Sí, senyor President. Jo no dubto del desig del Consell Executiu de la Generalitat de fer aquesta obra. El que passa és que una cosa són els desitjos i l'altra, segurament, són les possibilitats, i altra pot ser la voluntat.

Senyor Conseller, jo li puc assegurar que no sé com es pot dir d'obrir..., durant dos dies una màquina, que no va fer res, i que..., li ho dic, em consta, senyor Conseller, que ha parat fa un mes, aproximadament, o tres setmanes, que ja no hi ha tornat; no hi ha màquina ni hi ha res.

Per altra banda, és ben evident que el Consell Executiu, a l'hora de «prioritzar» les actuacions, ha «prioritzat» la carretera de la Vall del Bac —per altra banda, criticada— respecte, en canvi, a aquesta. Perquè és veritat, senyor Conseller, que..., miri la paradoxa: per manca d'aquesta carretera, Beget, que en diem alta Garrotxa, pertany a un municipi del Ripollès, i, per tant, interessa, fins i tot des del punt de vista d'allò que en diem tots «la unitat comarcal». Jo vaig, fins i tot, una mica més enllà, senyor Conseller: amb els seixanta milions no fem aquesta carretera, em fa la impressió a mi; si vostè ja té tot el projecte, ens ho digui i ens faci la valoració. Però si l'hem de contrastar amb carreteres similars, no surten els números. Però...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Terradellas. Ho sento.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes...

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Sí, gràcies, senyor President. Senyor Diputat, sí, jo tinc les notícies que, a l'inici de les obres, evidentment, la Caterpillar D-7, que és la que estava treballant allà, va ser insuficient, a causa de la complexitat d'algunes roques, i ha estat substituïda aquesta setmana per una Caterpillar D-9, de més potència, la qual permetrà, doncs, continuar les obres, repeteixo, fins al pont de Bolosell aquest any, i l'any que ve es farà fins al veïnat de Sant Miquel de Pera, la qual cosa permetrà ja un pas, almenys provisional, entre Oix i Beget, atès que Sant Miquel de Pera i Oix estan units també amb una..., ja estan units amb una pista forestal, però bé que en unes condicions precàries.

Nosaltres hem començat l'obra sense tenir acabat el projecte, precisament per poder fer l'obra; perquè l'altra temptació era: «Quan tinguem tot el projecte acabat i l'estudi d'impacte ambiental del nou tros de carretera començarem l'obra». Hem preferit començar l'obra i, precisament, no demorar el que han de ser els beneficis d'aquestes poblacions de la Garrotxa o del Ripollès —com ara acabo d'esmentar.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyor...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

La següent pregunta és sobre la publicitat institucional inserida en el primer número del diari *El Observador de la Actualidad*, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira, que té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la publicitat institucional inserida en el primer número del diari El Observador de la Actualidad

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. D'unes setmanes ençà, l'oferta periodística diària a Barce-

lona s'ha ampliat, i el procés de normalització lingüística del castellà a Catalunya ha fet un pas important endavant amb l'aparició d'un nou diari en aquesta llengua.

L'objecte de la nostra pregunta seria: atès que en el primer número d'aquest diari hi sortien dues pàgines i mitja de publicitat institucional d'organismes de la Generalitat, sigui autònom, sigui directament de la Generalitat, saber a quins motius obeïa l'aparició de dues pàgines i mitja de publicitat en aquest diari.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Diputat. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí M. Bassols): Sí, Molt Honorable senyor, senyores i senyors diputats, com a resposta a aquesta pregunta, jo puc assegurar, al Diputat preguntant i a la Cambra, que aquesta nova publicació, *El Observador*, té —té i tindrà—, per part del Govern de la Generalitat, el mateix tracte, exactament, que qualsevol altre mitjà de publicació de comunicació, que, com ja resulta de la mateixa pregunta, és únicament en el primer número on es nota que hi pugui haver hagut un tracte de favor.

I això respon, únicament i exclusivament, als avantatges econòmics que són oferts, normalment, a tothom en un primer número, i també, doncs, al fet de la major difusió, per raó de la curiositat i l'interès que suscita en el públic en general, en els lectors, l'aparició d'un nou diari; però, doncs, que té ja, després d'aquest primer número —i continuarà tenint—, un tracte igual que tots els altres mitjans de publicació pel que fa a la utilització publicitària d'aquest instrument de comunicació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Carod-Rovira pot repreguntar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Simplement, senyor President, per expressar la nostra satisfacció per aquesta voluntat de tracte igualitari pel que fa a tots els mitjans de comunicació i, alhora, per fer pública la nostra sorpresa, tenint en compte que, exactament, els mateixos dies apareixia un nou diari —en aquest cas, en llengua catalana— a Tarragona; es tractava també d'un número u, que, per tant, provoca —suposem— idèntica curiositat per als lectors, per als col·leccionistes i per a tots els investigadors i els historiadors d'aquests mitjans de comunicació, i, en aquest diari, les pàgines de publicitat institucional eren només una de sola.

Entenem que, atès el procés de normalització lingüística que es viu a casa nostra, motiu de més pel qual aquest tracte fos realment igualitari, cosa que, en aquest cas, podem constatar que no ha estat així i que ens agradaria que ho fos en el futur, i que, si en tot cas, hi ha d'haver desigualtat, sempre ha de ser a favor de la llengua que es troba en unes condicions pitjors de normalització.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod. L'Honorable Conseller, senyor Bassols, pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyores i senyors diputats, jo entenc que, en certa manera, aquesta observació final escapa de la pregunta en si mateixa. No obstant això, no tinc inconvenient a dir que, si a aquesta publicació s'hi va dedicar una sola pàgina, comparativament, és a dir, pel volum o l'extensió de les dues publicacions, en el fons, també significava un tracte igualitari, però és que, a més a més, en el

número zero, a la presentació del número zero d'aquesta publicació, hi van assistir dos consellers del Govern de la Generalitat de Catalunya, amb la presència dels quals, doncs, es donava, d'una manera molt significativa, el suport del nostre Govern a una publicació en català.

Gràcies, senyor President.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Prego silenci... El senyor Nadal, que moderi el seu entusiasme vers els mitjans de comunicació en llengua catalana. (*Remor de veus.*)

La següent pregunta és sobre les tallades de fluid elèctric a la vila de Sentmenat, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Santiago Riera.

*Preguntes al Consell Executiu sobre les tallades
de fluid elèctric a la vila de
Sentmenat (Vallès Occidental), i
sobre les interrupcions en el subministrament
d'energia elèctrica en el barri de Can
Puiggener, de Sabadell (Vallès Occidental)*

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President. Si em permet el senyor President i el Conseller no s'hi oposa i cap grup tampoc s'hi oposa, voldria ajuntar les preguntes número 6 i número 10, perquè totes dues són sobre un mateix tema, que és l'empresa FECSA i el seu servei de subministrament elèctric a Catalunya, per dir-ho així.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Acumularà els temps.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: D'acord. Gràcies.

Bé, aquestes dues preguntes fan referència a dos indrets de Catalunya que tenen greus mancances, per part de la companyia FECSA, en el subministrament d'energia elèctrica: es tracta de la vila de Sentmenat, un poble de la comarca del Vallès, i també es tracta d'un barri de Sabadell, al barri de Can Puiggener, de Sabadell.

Pel que fa a Sentmenat, vostès coneixen, perquè Catalunya va quedar a les fosques en un moment donat, quan l'estació receptora de Sentmenat va quedar blocada ja fa un parell d'anys —si no ho recordo malament—, que hi ha una important estació receptora, però el municipi no en gaudeix pas, d'aquesta situació propera, tota vegada que està tenint, ja fa molts anys, greus tallades de corrent en el municipi que van, periòdicament, deixant a les fosques la població. Concretament, i perquè vostès se'n facin el càrrec, l'última, la darrera setmana del mes d'octubre hi va haver, doncs, dues tallades, bastants hores, de corrent a tot el poble, i, concretament —que també se'n van fer ressò els mitjans de comunicació—, la nit del 31 d'octubre fins a l'endemà al vespre, l'1 de novembre, va estar vint-i-quatre hores, la població, sense energia elèctrica.

Certament, vostès comprendran que això provoca dificultats enormes als veïns i les veïnes de la població, als comerços, a les indústries...; lògicament, aquestes nombroses hores sense corrent... I, per tant, l'Ajuntament ha fet nombroses accions, tant pel que fa a la companyia FECSA com també davant la Conselleria d'Indústria, per la part que li pugui pertocar d'ajut a intentar resoldre aquests temes.

De llavors ençà, malauradament, això no s'ha acabat d'arreglar, i, per tant, doncs, preguntaria al senyor Conseller, en

concret, quines actuacions pensa dur a terme per tal de corregir aquests defectes tècnics que fan que sigui possible, encara, que això passi, i, al mateix temps també, si té previst fer alguna actuació per intentar rescabalar dels danys i dels perjudicis que això provoca als veïns, en concret, l'última tallada de vint-i-quatre hores, amb el que vostès poden entendre que és, avui dia, amb la situació de congeladors que hi ha, etcètera, a tota la població i, en especial, també als comerços de la vila, lògicament.

Pel que fa al barri de Can Puiggener, i acabo de seguida, passa quelcom semblant, potser no amb tantes hores, però també, periòdicament, hi ha uns talls de corrent, tant a l'enllumenat públic com també en el privat; per tant, és una qüestió que no és, simplement, podríem dir, de la instal·lació privada o de la instal·lació pública de l'Ajuntament, sinó que també rau, precisament, en les conduccions generals de subministrament de la companyia.

Estan passant qüestions semblants, els veïns i les veïnes també estan preocupats i, lògicament, molestos per aquesta situació, i, per tant, també preguntaria al senyor Conseller si coneix també aquest tema i si pensa fer alguna actuació per tal d'intentar, aquests temes, resoldre'ls de la forma més enèrgica possible.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Moltes gràcies, senyor President. Senyor Diputat, sí, efectivament, la situació..., vaja, la primera queixa que vam tenir de la vila de Sentmenat en el tema del subministrament elèctric va ser formulada per l'Ajuntament de Sentmenat el dia 29 de març d'enguany. Tinc, fins i tot, el registre de sortida del document que enviava l'Ajuntament en aquella data.

Llavors, efectivament, ens trobem amb el següent cas: Sentmenat, malgrat que té l'estació transformadora —però això no té res a veure amb el subministrament de la vila de Sentmenat perquè es fa en tensions diferents—, la línia de 25.000 volts que alimenta Sentmenat, és a dir, Sentmenat està alimentat per una línia de 25.000 volts única, única i aèria. Això té..., això, efectivament, és un problema; és un problema perquè, quan es produeix una desconexió en l'interruptor de capçalera perquè hi ha algun problema a la línia o a la vila de Sentmenat, llavors no es pot restablir el servei elèctric més que revisant tota la línia, i, mentrestant, no es pot tornar a donar el subministrament. La situació normal hauria de ser que, una vila de la importància de Sentmenat, estigués subministrada per dues línies en bucle, de tal manera que, quan es produeix una interrupció, llavors es desconnecta una de les línies, es procedeix a la seva revisió, i, mentrestant, es continua subministrant amb l'altra, havent restablert el subministrament.

Aquesta és una situació que, detectada en aquell moment, va provocar que s'obris un expedient a la companyia subministradora perquè el Govern de la Generalitat, el que és, de fet, és l'Administració que ha de vigilar aquest servei públic i, per tant, no es tracta que doni ajuts, es tracta que ha de vigilar que el servei es doni en les condicions que s'ha de donar. Es va obrir un expedient i es va comminar la companyia perquè immediatament comencés el projecte i les obres a continuació del

projecte, per subministrar Sentmenat amb dues línies; és a dir, doblar el subministrament actual.

Això està en l'estat que els explicaré, molt breument, perquè el temps sempre ens pressiona en les preguntes. S'està en el procés d'arribar a una entesa amb els propietaris per tal que facin la línia; això no és perdre el temps, perquè si es pot fer de comú acord amb els propietaris es guanya mesos en relació amb el procediment de declaració d'utilitat pública, expropiació i, després, ocupació que, com vostè sap, en aquest segon cas ha d'anar intercalat..., em sembla que són dos processos d'informació pública d'un mes de durada cada un. Per tant, si efectivament es pot arribar a una solució positiva, amb acord amb els propietaris d'allà per on ha de passar la línia, encara estem en una situació que és més ràpida que si haguéssim endegat el procediment d'expropiació, de declaració d'utilitat pública i expropiació, procediment que no descartem si, efectivament, s'arriba un moment que es veu que no es pot arribar a acord, que la companyia no pot arribar a acord amb determinats propietaris.

Bé, la situació del barri de Sabadell és diferent; de fet, la primera notícia que hem tingut en el Departament del tema aquest del barri de Sabadell ha estat aquesta pregunta que vostè fa. És a dir, ningú s'havia queixat abans, ni l'Ajuntament ni els veïns, però hem indagat la situació i, efectivament, hi ha algunes parts del subministrament en baixa tensió en aquest barri, que estan servides per línies sense aïllament; és a dir, són línies antigues, d'aquelles aèries que es veuen, sense aïllament i, efectivament, s'estan produint problemes darrerament.

Nosaltres procedirem immediatament a comminar la companyia que faci les reparacions oportunes i que ho faci amb cable trenat, aïllat, que és molt més segur, i suposem que això donarà solució en el cas del barri concret de Sabadell.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Al senyor Riera encara li queden dos minuts per fer la repregunta.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, gràcies. Molt breument. Primer, agrair la resposta del Conseller pel que fa a totes les accions que pensa dur a terme per tal d'intentar resoldre aquestes qüestions. Simplement, doncs, demanar-li, si pot ser, el màxim de rigor sancionador, també, d'exigència a FECSA. El senyor Conseller ha dit —i és veritat— que va obrir expedient a FECSA a partir d'aquella queixa, bàsicament centrada, a part de les tallades, perquè la tensió que reben els veïns no és de 220, que ho hauria de ser, que és pel que paguen, sinó de 180-190, etcètera. Tot això provoca també avaries en els electrodomèstics, i l'expedient obert aquest va tenir una sanció molt moderada, no sé si 200.000 pessetes.

Poden comprendre, senyores i senyors diputats, que una sanció d'aquesta naturalesa a una empresa com FECSA no la deu preocupar. Per tant, jo demanaria al senyor Conseller una mica més de disciplina en el sentit de major rigor sancionador, quan passen coses com aquestes.

Pel que fa a les queixes dels veïns del barri de Can Puiggener, jo li puc assegurar que això està passant i, per tant, doncs, espero que el que ha dit el senyor Conseller tiri per aquí... Pensi vostè, per exemple, que l'últim mes d'octubre —perquè vostès ho coneguin— hi ha hagut, per exemple, el dia 15 d'octubre, de 3 a 5 de la tarda, tallat el corrent; el dia 16, de les 6 a les 8,30; el dia 31, de les 6 a les 9,30; el dia 4 de novembre, de les 12 a quarts de 2; el dia 6 de novembre, de les 6 a les 9,30 hores de la

tarda... Bé, poden comprendre que això, ja ho veuen vostès, aquests dos mesos darrers, en fi, és una incomoditat que jo espero que es resolgui amb la intenció que ha dit el Conseller i, per tant, doncs, així ho expressaré també als veïns que m'han reclamat que formulés aquesta pregunta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller senyor Subirà no desitja recontestar.

Les preguntes que estaven numerades amb el 7, 8, 9, 11, 12 i 13 han estat posposades a petició del Govern. Passem, per tant... (*La I. Sra. Barenys s'aixeca per parlar.*) Sí?

La Sra. BARENYS: Jo, simplement, si m'ho permet, senyor President, és que lamento que una pregunta que fa més de quinze dies que està formulada no es pugui contestar el dia d'avui. Ho lamento de veritat... (*Remor de veus.*) No, no, no... Ho lamento de veritat perquè jo crec que la Conselleria de Benestar Social ha de demostrar el màxim de responsabilitat a donar compliment a les peticions dels diputats, i aquesta és la funció que havia de ser. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, de tota manera, la posposició ha estat sol·licitada, està en el dret reglamentari i, per consegüent... Jo comprenc molt bé el que exposa la senyora Diputada i estic segur que el Consell Executiu pren nota dels seus dissenys. (*Remor de veus.*)

La pregunta 14 és sobre l'aparició de patrulles urbanes contra la distribució i el consum de drogues, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera. Sí. Vostè el substitueix. Doncs, té la paraula el senyor Gimeno.

*Pregunta al Consell Executiu sobre l'aparició
de patrulles urbanes contra la distribució
i el consum de drogues*

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Bé, com diu la pregunta, Iniciativa per Catalunya estem interessats a saber quina és l'opinió de la Conselleria de Governació respecte a un fenomen no únic, sinó que s'ha repetit en aquests darrers temps en diversos llocs, que és el de l'aparició de «patrulles urbanes», constituïdes i denominades així per tal de controlar o d'evitar la distribució i el consum de drogues en determinats barris o en determinades zones de l'àrea metropolitana.

Llavors, davant aquest fenomen aparentment irregular, no normalitzat, ens interessaria una resposta clara del Conseller sobre si aquestes patrulles són legals i, en cas que siguin legals, quina és la normativa que les empara, i en cas que no ho fossin, quina és l'actuació que ha seguit la Conselleria i com pensa actuar el Consell Executiu davant aquest fenomen.

Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, l'opinió del Consell Executiu em sembla que és coincident amb la del senyor Diputat i amb la d'Iniciativa per Catalunya: entenem que les «patrulles urbanes», aquestes anomenades «patrulles urbanes» poden, en certs moments, constituir un perill, també, per a la mateixa seguretat; primer, perquè..., per una cosa molt important, i és que en certes actuacions poden arribar, fins i tot, a posar en perill la defensa dels drets dels ciutadans; per tant, aquesta és la posició del Consell

Executiu. Pensem... (*Remor de veus.*) Senyor Conseller, si em permet... Ara. Pensem que l'actitud positiva seria que aquest esforç de bona voluntat, la major part de les vegades, de la gent que constitueix o vol constituir aquesta mena d'organització, seria, primera, de cara a les institucions, doncs, demanar els equipaments necessaris o les campanyes necessàries contra la drogodependència, de cara als cossos policials, de denúncia dels fets que coneguin, i per tant, aquesta seria l'actitud positiva.

De tota manera, si hi ha alguna valoració que pogués ser positiva —que no hi és, perquè la valoració que jo n'haig de fer és molt minsa—, seria que l'únic que poden arribar a aconseguir, i de vegades diuen que és el que aconsegueixen o que pretenen, seria una major sensibilització de la població envers aquest problema. Però, de tota manera, la resposta rotunda i ferma és dir que entenem que aquesta actuació no és correcta ni és bona, ni condueix, normalment, als objectius que segurament d'antuvi es poden proposar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Gimeno pot repreguntar.

El Sr. GIMENO: Sí. Més que repreguntar, en tot cas seria que sembla que coincidim que, si les patrulles aquestes no són la millor solució per resoldre el problema que pretenen resoldre en el moment que es creen, el fet que no hi ha hagut una posició clara del Consell Executiu —en dir «clara» vull dir «pública»; potser és la primera manifestació que sentim que no es comparteix la filosofia de les patrulles—, avui, aquí, però atès que no s'ha manifestat cap posició de l'Executiu, s'ha pogut donar la sensació a la població, a la ciutadania, que hi ha manca d'autoritat de l'Executiu, que hi ha una inseguretat manifesta que cada un se les pot arreglar de la forma que millor cregui en absència d'aquest posicionament del Govern i, en definitiva, podrien introduir la gent a un confusionisme negatiu respecte a les maneres de com tractar aquests problemes de la droga o de la inseguretat ciutadana. En aquest sentit, el que voldríem és que des del Govern hi hagués un posicionament clar, un posicionament rotund respecte a aquest fenomen i la manera de canalitzar-lo en un sentit positiu, no mantenir-lo en aquesta sensació d'indefinició com fins ara s'havia fet.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyor Diputat, sento no coincidir en aquesta exposició final. Jo no sé si és la primera vegada que vostè sent de viva veu aquesta manifestació clara i rotunda; en tot cas sí que l'hauria pogut llegir, perquè el mateix Conseller que té l'honor de contestar-li ho va manifestar al seu dia, en el primer moment que es va produir aquest fet, i va ser tan clar com ha intentat ser-ho ara. Per tant, hi ha hagut un posicionament claríssim.

D'altra banda, no sols ha estat un posicionament verbal, sinó que hem intentat, en la mesura de les nostres possibilitats —vostè sap que els temes de seguretat en aquesta qüestió són compartits i coordinats—, hem intentat reconduir-ho de la millor manera que hem sabut, però en tot cas el posicionament del Conseller va ser clar i posat de manifest el mateix dia.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem a la següent pregunta, sobre una campanya institucional per promoure la participació dels treballadors a les elec-

cions sindicals, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Fabian, que té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre una campanya institucional per a promoure la participació dels treballadors a les eleccions sindicals

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, com tots saben, en aquests moments s'estan celebrant arreu de l'Estat les eleccions sindicals.

Des del Consell de Treball es va arribar a acords per endegar una campanya institucional per tal de contribuir a incentivar la participació dels treballadors en aquestes eleccions, en aquest procés electoral. A hores d'ara, i en un moment que ja està molt avançada la celebració d'aquestes eleccions, no s'ha endegat aquesta campanya. D'aquí que vulguem saber quins són els propòsits del Consell Executiu pel que fa al retard d'aquesta campanya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, il·lustre senyora Diputada, les seves paraules em sorprenen, el fet que em digui que la campanya no s'ha endegat. Això em fa sospitar, però em costa de creure que vostè no s'ha assabentat de l'existència de la campanya. Jo li parlaré de realitats, no de propòsits. Li diré, a més, que hem procurat actuar diligentment i hem procurat fer-ho intel·ligentment.

La normativa estatal reguladora del procés de les eleccions sindicals ha vingut amb un considerable retard, i això no és imputable a nosaltres; dir-li, en una breu cronologia, que fins al 24 de juliol no apareix al BOE el Decret que estableix la normativa reguladora de les eleccions. Sis dies més tard, ja, el Consell Executiu de la Generalitat, el dia 30 de juliol exactament, aprova el Decret de constitució de la Comissió Nacional d'Eleccions de Catalunya. Fins al dia 7 de setembre, la Comissió Nacional d'Eleccions de l'Estat no aprova el període de còmput, o sigui que encara no està determinat quin és el període de còmput; per tant, no es podia editar cap imprès ni documentació per donar-ho a conèixer.

El dia 17 del IX es constitueix a Catalunya la Comissió Nacional d'Eleccions després que les parts components, sindicats i patronals, hi envien els seus representants. I el dia 28 del IX el Consell de Treball aprova la crida institucional. Li ho dic per demostrar la meua primera asseveració, que hi ha un gran retard.

Després, nosaltres, la campanya l'hem feta —per això em sorprenen les seves paraules—, i l'hem feta a cinc nivells. Hem fet campanya de cartells, la publicació d'una sèrie de cartells, una sèrie de tríptics, un fulletó d'instruccions de com han de funcionar les eleccions; hem fet una presència sistemàtica informativa als mitjans, i hem fet publicitat. El que passa que vostè em fa la impressió, les seves paraules, que deu confondre el concepte de campanya de promoció de les eleccions amb «publicitat en mitjans de comunicació». Mitjans de comunicació és un aspecte, però no és la totalitat. Les tres primeres parts de la campanya que li he dit jo, és a dir, l'edició dels fullets, els tríptics i els cartells —aquí en porto els exemplars, ja que vostè diu que no s'ha

endegat, permeti'm l'eventualitat, li puc ensenyar els altres documents—; això s'ha repartit a totes les delegacions territorials, pel nombre de milers que aquí tinc i que, en tot cas, en la rèplica, si fos del seu interès, se li podria explicar.

Quant a la campanya pròpiament de mitjans de comunicació, que s'ha fet en mitjans de premsa i ràdio —aquí tinc les falques posades, les emissions, etcètera—, s'ha posat centrada fonamentalment en el moment central de la campanya; pensi que és una campanya de tres mesos, no d'un dia. A les campanyes municipals o polítiques la votació té lloc un dia; les eleccions sindicals tenen lloc durant un període de tres mesos i, per tant, la dilució en el temps és un factor important.

Bé, s'ha centrat en el període central, precisament, perquè segons els experts és el moment de major eficàcia, i això s'ha determinat en funció del nombre de pre-avisos i del nombre de treballadors afectats. O sigui, en principi, per tant, em sap greu no compartir el seu criteri que no s'ha fet campanya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Té la paraula la senyora Rosa Fabian per fer la rèplica.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Realment, aquest cartell tan maco que ens ha ensenyat, senyor Conseller, no l'havia vist; segurament els que posen les centrals sindicals són molt més macos i criden molt més l'atenció, i m'ha passat desapercebut.

El que jo assenyalava és que les campanyes institucionals de televisió, per exemple de TV3, Canal 33, no s'han endegat; quan hi ha eleccions representatives a altres mitjans hi ha una crida des de les institucions perquè els ciutadans es corresponsabilitzin i votin, i des del Govern de la Generalitat no hi ha hagut aquest interès que la televisió, que és un mitjà que tothom sabem quina és la seva difusió, a cap hora ha emès cap missatge per incentivar els treballadors a votar en les eleccions sindicals.

Llavors, li canviaria la pregunta dient-li si és que el Consell Executiu té algun interès, vol fer campanya, pels mitjans de comunicació públics de Catalunya, amb àudio-visuals en aquest tema. Vostè diu que és per tres mesos, és cert, però ja fa un mes d'eleccions sindicals i potser aquests cartells són molt macos a la seva Conselleria.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. Al Conseller, li queden trenta segons.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Contestant específicament la pregunta, s'ha promogut, davant de la TV3 —i per a no donar-hi més voltes—, la realització d'un debat sobre les eleccions sindicals, que segurament serà realitzat dintre de pocs dies, amb la participació, en principi, dels secretaris generals dels sindicats majoritaris, les patronals i l'Administració.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller.

La següent pregunta és sobre la data de l'inici de les obres de reforma de la infermeria de la presó Model, de Barcelona, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Aleix Vidal-Quadras, substituït, sembla en aquesta acta...

El Sr. CURTO: Queda retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada.

Les preguntes 17...

El Sr. CURTO: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CURTO: ...m'està indicant el Portaveu del Grup majoritari que s'ha atès la nostra sol·licitud de posposar esta pregunta per part de l'Honorable Conseller.

Com est diputat no sabia segur si havien atès esta petició, per això he dit que estava retirada.

El Sr. PRESIDENT: Bé, la Presidència en aquest moment no té notícia de si s'ha entrat l'escrit sol·licitant la posposició... Així es farà.

El Sr. ESCUDÉ: President, si em permet, aquest matí, al Secretari Primer, li he lliurat un escrit, que les quatre preguntes que havia formulat el senyor Vidal-Quadras les posposava el Govern, ateses la circumstàncies que havia exposat el senyor Vidal-Quadras. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, no hi ha problema, perquè si està entrada la petició, doncs, la pregunta no decaurà, sinó que quedarà posposada.

Pregunta al Consell Executiu —la 17, 18 i 19, posposades, com he dit abans; passem a la 20— sobre les mesures actuals de control d'entrada d'èquids a Catalunya, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Manuel Bauzá.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les mesures actuals de control
d'entrada d'èquids a Catalunya*

El Sr. CURTO: Senyor President, esta sí que decau.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta decau. No hi ha èquids, així.

La 21 està posposada, i passem a la 22, pregunta sobre la construcció del Centre d'Assistència Primària (CAP) Cirera-Molins, de Mataró, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Fabian, que ocuparà immediatament l'escó a l'hemicicle. (*Pausa.*)

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la construcció del CAP Cirera-Molins,
de Mataró*

La Sra. FABIAN: Disculpi, senyor President, però és que pensava que no em tocaria avui. Si de cas, que decaigui, perquè tinc els papers aquí, però no els trobo ara. (*Rialles.*)

La pregunta era per la construcció d'un CAP... Jo és que tinc els papers aquí..., prefereixo que decaigui.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda decaiguda.

Molt bé, passem al punt quart de l'ordre del dia, que és Interpel·lació al Consell Executiu sobre la regressió dels deltes dels rius de Catalunya, presentada pels Diputats Il·lustres senyors Joan Antoni Mur i Borràs i Joan Martí i Ferré, del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'Il·lustre senyor Mur.

*Interpel·lació al Consell Executiu sobre la regressió
dels deltes dels rius de Catalunya*

El Sr. MUR: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, és summament important l'existència dels deltes dels rius arreu del món. És de tots conegut que al llarg dels rius es produeixen fenòmens de creixement.

Tot model de creixement econòmic racional que es produeix als països desenvolupats es dona al llarg de vies importants de

comunicació i, en tot cas i sempre, aquest desenvolupament s'ha donat al llarg dels rius, i més pròpiament a la seva desembocadura. Exemples a l'Estat espanyol són la desembocadura del Guadalquivir i Nervión; a casa nostra, la del Llobregat i la de la Tordera, i a d'altres indrets, Tàmesis i Mississipí.

En aquests punts de desembocadura dels rius, i en tot cas per l'existència dels deltes, es produeixen, en els casos vistos més amunt, fortes implantacions de nuclis urbans amb tot el que això comporta: indústria, serveis, creixement i, naturalment, desequilibris que procuren traslladar a d'altres llocs.

A vegades, això que es descriu anteriorment no és així. A d'altres indrets el que s'ha donat ha estat una forta implantació agrària amb la qual els conreus han estat lligats a l'economia del delta.

Tant a uns llocs com als altres, l'economia de l'hàbitat del riu ha marcat els mateixos habitants del delta i els del seu entorn. Això ha estat especialment significatiu per a la gent de l'Ebre i per a la seva desembocadura, la del delta del mateix riu.

Ecològicament, el delta de l'Ebre és un dels ecosistemes humits més importants de l'Europa mediterrània, tant per la dimensió dels seus aiguamolls com per la quantitat i varietat d'espècies animals que el poblen permanentment o durant les seves migracions estacionals.

És, per altra banda, la zona de via més important d'alguns ocells marins de l'àrea mediterrània. Malgrat això, la coexistència dels hàbitats naturals amb zones de conreus comporta problemes importants per la dependència de diverses llacunes i aiguamolls de l'aigua procedents dels conreus, sovint contaminada pels herbicides i pesticides.

Compaginar els interessos ecològics amb els interessos de les explotacions agràries, turístiques i les activitats cada cop més importants de la piscicultura dona lloc a conflictes diversos: la riquesa en plàncton de les llacunes i badies és molt important, però per aquesta riquesa competeixen les cries de molts dels peixos i crustacis que després es capturen a mar oberta, el marisc, motiu de les mateixes badies i dels cultius de cloïsses, musclos, òstres, etcètera, que en els darrers anys estan proliferant a fort ritme.

Podrà el medi natural suportar aquest ritme de creixement dels aprofitaments? Quin és el límit de productivitat del medi? Llacunes com l'Encanyissada han perdut en els darrers anys el seu tradicional fons d'algues i han reduït la seva productivitat de peix; aïllar-les de les aigües contaminades procedents dels conreus i condemnar-les a l'estancament ha de ser la solució?, o serà el remei pitjor que la malaltia?

D'altra banda, cal tenir present la significació ecològica i econòmica del cabal de l'Ebre i les seves aportacions en fòsfats i nitrats, els quals fan que la riquesa pesquera de l'entorn marí del delta sigui, si més no, de les més importants d'Espanya i de tota la Mediterrània, segons diversos estudis de diferents centres oceanogràfics.

Més endavant, la construcció «massiva» d'embassaments a la conca de l'Ebre ha regularitzat el cabal del riu, però ha privat de manera pràcticament total el delta de les aportacions de sorres i llims que anaven conformant les seves costes. La manca d'aquestes aportacions no tan sols impedeix al delta de seguir creixent, sinó que ha donat lloc a una sèrie de desequilibris que comporten zones concretes de forta regressió, les quals en mo-

dificar el contorn del delta generen encadenament nous desequilibris sobre tot el seu perímetre, que esdevé absolutament governat pel mar, el qual tendeix a arrodonir-lo.

Els efectes del que acabem de dir queden palesos si es compara una successió de plànols topogràfics del delta corresponents a les darreres dècades.

El darrer mes d'octubre, els dies 9 i 10, s'ha produït el trencament de la barra del Trabucador, al terme de Sant Carles de la Ràpita, que configura la badia dels Alfacs, atesa la confluència d'una pujada del nivell del mar —poc usual— amb un fort temporal de llevant.

Trencades semblants del Trabucador s'han produït també a les darreries dels anys quaranta i a començament de segle, que s'han reparat, naturalment, poc després, sense majors conseqüències. Però l'ampli ressò que actualment donen els mitjans de comunicació als esdeveniments i la consciència col·lectiva de la inestabilitat del delta han sensibilitzat especialment la població d'aquelles terres que demana urgentment que es prenguin les mesures oportunes per tal de salvaguardar aquell medi natural.

La progressiva reducció del cabal de l'Ebre i la seva forta retenció als embassaments en períodes de relativa sequera de la conca augmenten la durada i intensitat dels estiatges del tram inferior, i augmenten la freqüència i durada de les penetracions d'aigua de mar riu amunt, fins i tot a l'entorn de Tortosa.

La presència durant llargs períodes de temps d'aigua salada riu amunt, combinada amb períodes de sequera dels aqüífers comarcals i amb l'augment de les explotacions d'aigua subterrània prop del riu, ha produït ja casos concrets de salinització dels aqüífers entre Amposta i Tortosa, amb greus pèrdues econòmiques en determinades propietats concretes.

Si continua augmentant el consum d'aigües subterrànies prop del riu, les salinitzacions seran cada cop més freqüents si la llera del riu és ocupada per aigua salada. També els drenatges o sanejaments superficials de les aigües del delta, quan no tenen en compte el marc hidrogeològic, agreugen la natural penetració salina sobre els aqüífers profunds i acaben produïnt la pujada de les aigües salades fins a la superfície, arruïnen els conreus d'horta i fan obligat el retorn a l'arròs per tal de rentar la salabror de la terra.

Cal preveure les afectacions que qualsevol obra pot tenir sobre el conjunt de l'ecosistema del delta. No hi cap buscar solucions per a uns determinats problemes, sense tenir en compte que el delta és una suma d'elements absolutament interdependents. Cal fer un estudi global interdisciplinari sobre el delta de l'Ebre i buscar solucions harmòniques, pactades, si cal, de les realitats geològiques, biològiques i socio-econòmiques de l'entorn per marcar unes línies clares d'actuació amb vista al futur.

Basats en tota aquesta argumentació, a causa dels darrers fets de la segona setmana d'octubre en un dels deltes més importants de la Mediterrània, preocupacions com la salinització i la regressió ens permeten i ens faculden a fer la següent interpellació: Honorable senyor Conseller, quins són els motius i els propòsits de capteniment del Govern respecte a la regressió dels deltes dels rius de Catalunya?

Moltes gràcies, Honorable President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur. Pel Con-

sell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

EL Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Senyor President, senyores i senyors diputats, Il·lustre senyor Diputat interpellant, la interpellació que em formula respecte a l'existència dels deltes i a l'equilibri d'aquests deltes i a la conservació d'aquests deltes a Catalunya, em permet fer unes consideracions a l'inici de la intervenció que crec que són necessàries per poder, després, entrar-hi amb conclusions o amb accions concretes possibles a fer per al manteniment d'aquests deltes i, en concret, per al delta de l'Ebre, pel qual ha mostrat una particular preocupació l'Il·lustre senyor Diputat.

En primer lloc, cal dir que un delta és sempre l'equilibri entre l'acció del mar i l'acció del riu. Durant el temps de constitució dels deltes, aquest delta es constitueix perquè, en aquesta lluita entre l'acció del mar i l'acció del riu, guanya, per dir-ho així, l'acció del riu; és a dir, les aportacions sòlides d'aquest riu són superiors a l'acció erosionant del mar, i de mica en mica, les aportacions sòlides es van dipositant sobre el fons del mar i el sòl va guanyant espai a l'aigua.

Òbviament, en aquesta acció d'equilibri o d'enfrontament entre l'acció del mar i l'acció del riu, no tots els deltes es comporten de la mateixa manera. I aquesta evolució diferent d'aquest equilibri entre una acció d'un mar i l'acció d'un riu, depèn, en primer lloc, òbviament, de les característiques físiques i morfològiques de la costa: no és el mateix aquest equilibri que s'estableix en una zona d'una determinada categoria geològica, que en una altra; però també, i en el decurs del temps, cada cop més important, depèn també de l'acció de l'home, perquè l'acció del riu, el que aporta el riu, s'està demostrant que no és independent del que l'home fa amb aquell riu. Per exemple, l'aprofitament de les aigües d'un riu amb la construcció d'embassaments condiciona extraordinàriament —com veurem més endavant— les aportacions sòlides que el riu fa a aquest delta.

En qualsevol cas, el Govern de la Generalitat s'ha trobat en una època en la qual els deltes que existeixen a Catalunya no només no avancen, sinó que —com ara veurem el perquè— retrocedeixen: retrocedeixen les platges en la zona de la Tordera, retrocedeixen les platges en la zona del delta del Llobregat, i també retrocedeix el delta de l'Ebre. Fruit d'aquesta realitat, el Govern de la Generalitat, des de l'any 85, va iniciar els estudis de les tres realitats deltaïques fonamentals de Catalunya, que són la Tordera, el Llobregat i el delta de l'Ebre.

Tant l'estudi de la Tordera com la del Llobregat es van finalitzar els anys 85 i 86, respectivament, i en el de l'Ebre s'hi està treballant. Tots ells, com dic, buscaven estudiar els dos punts fonamentals de problema en els nostres deltes, que són la regressió i la salinització; aquests dos són els problemes fonamentals de les nostres formacions deltaïques.

Mirem, primer, un dels problemes: el de la regressió. Com deia abans, els deltes es creen quan, en la lluita entre el mar, és a dir, entre l'erosió que provoquen els corrents i les onades, i el riu, és a dir, les aportacions sòlides que porta, conjuntament amb l'aigua, el riu..., en aquesta lluita entre l'erosió dels corrents i les onades i les aportacions sòlides, guanya el riu, per dir-ho així. És a dir, el riu aporta més del que el mar s'emporta amb la seva activitat erosionadora.

Fixem-nos en el delta de l'Ebre: després de molts segles, en aquesta lluita, de guanyar el riu respecte al mar; és a dir, després de molts segles en els quals les aportacions sòlides del riu eren superiors a l'acció erosionadora del mar, des de fa uns anys, des de fa uns anys, i per l'activitat d'embassaments al llarg de tota la conca, de tota la conca, avui les aportacions sòlides del riu han disminuït d'un 90% respecte a les que hi havia hagut històricament. És a dir, es creu, perquè tampoc hi ha dades massa concretes de quant aportava el riu —que també, per altra banda, depèn no només de les aportacions del..., també depèn del règim de pluges; per tant, depèn cada any del règim de pluges de l'any—; però es pot calcular que, aproximadament, el que al llarg de molts anys havien estat les aportacions sòlides, avui han estat disminuïdes d'un 90%, perquè això, perquè al llarg de la conca s'han fet, doncs, multitud d'embassaments que conformen una paret, un fre a aquestes aportacions sòlides.

És a dir, queda, del conjunt de la conca, de més vuit-cents quilòmetres de conca de l'Ebre, queda només, com a aportadora de residus sòlids, aquella que està per sota del darrer embassament; és a dir, pràcticament els darrers cent cinquanta, amb molt, quilòmetres de conca.

Per tant, com dic, un 90% de les aportacions sòlides que feia l'Ebre, que havia fet històricament l'Ebre, avui ja no les tindrem, i molt probablement ja no es pot comptar amb elles, perquè queden frenades per aquests embassaments. De tal manera que, amb els estudis que es porten fets d'aquest estudi del delta de l'Ebre, que avui està ja en la seva quarta fase, que finalitzarà en els segon trimestre de l'any 92, en aquest estudi ja es veu que, en aquests darrers anys, per exemple, les aportacions del riu, depenent del règim de pluges de cada un d'aquests anys, han estat entre 40.000 i 100.000 metres cúbics l'any d'aportacions sòlides del riu; mentre que el mar ha erosionat —això, amb una pràctica regularitat cada any— un volum al voltant de 830.000 metres cúbics/any.

És a dir, mentre les aportacions sòlides es situen entre 40.000 i 100.000 metres cúbics/any, el mar erosiona al voltant de 830.000 metres cúbics/any. Ja es veu, doncs, que, en aquests anys, en aquesta lluita, és el mar qui guanya, i que, en cap cas, quedem facultats, o queda a l'abast de l'home, poder aportar artificialment allò que ha deixat d'aportar el riu, per compensar aquesta acció erosionadora del mar.

En aquesta tercera fase dels estudis en què ens trobem en aquest moment, es comencen a donar idees respecte a com es poden fer aquestes aportacions de sorra, que ja veiem que, pels volums, en cap cas poden fer-se des de zones allunyades, sinó que s'haurien de fer entre zones del mateix delta; aquesta acció erosionadora del mar no és necessàriament respecte al conjunt del delta, sinó que moltes vegades es produeix d'una zona del delta cap a una altra zona del delta, sobre la base de la direcció dels corrents i de les onades. Per tant, es pot fer una aportació de sorres del mateix delta, de les zones en què hi ha escreix d'aportacions respecte de les que hi ha disminució, i, per tant, regressió. I també la defensa, amb obres marines de formigó —submarines, moltes vegades—, de determinats punts estratègics per aconseguir que les onades i els corrents, que avui incideixen sobre la costa en una determinada direcció i amb uns determinats efectes, hi incideixin d'una altra manera. És a dir, amb obres submarines es pot aconseguir dirigir, que no eliminar, però, si més no, sí dirigir l'acció erosionadora del mar. Fonamen-

talment, les accions correctores que avui es produeixen sobre els deltes que hi ha en el món, van en aquesta direcció, atès que es veu que és impossible incrementar les aportacions sòlides dels rius quan aquestes estan disminuïdes, com és el cas del delta de l'Ebre i, pràcticament, de tots els rius, per l'existència d'embassaments, que no deixen passar aquestes aportacions sòlides.

Feia esment, l'Illustre senyor Diputat, de l'incident de la barra del Trabucador. La barra del Trabucador, que ha estat sempre, en tots els estudis, avaluada com un dels punts més febles del delta de l'Ebre i, per altra banda, com un dels punts més importants per a la funció ecològica que el delta de l'Ebre desenvolupa, certament, en un temporal del 7 d'octubre, va ser trencat per l'acció d'aquest temporal —temporal molt fort, per altra banda, amb onades de més de quatre metres i mig—, i que va provocar el trencament d'aquesta barra, amb l'existència i l'aparició de dos canals, trencant aquesta barra, de dos canals d'aigua, d'uns cinquanta centímetres de profunditat i d'unes amplades de dos-cents metres dels dos forats grossos, dos-cents metres, més o menys, d'ample en la zona nord del delta i tres-cents metres la de la zona sud, i de cinquanta centímetres de fondària, aproximadament. En qualsevol cas, el mar passa per sobre aquesta barra del Trabucador, amb tot el que això comporta de trencament de l'equilibri ecològic del delta.

Fruit d'aquest accident, producte d'aquesta tempesta, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, la Direcció General de Ports i Costes, va encarregar al Laboratori d'Enginyeria Marítima de la Politècnica un estudi en profunditat. Va ser lliurat aquest informe, ja, un primer informe, el dia 17 d'octubre; és a dir, deu dies, només, després del trencament, i es va enviar al Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme per demanar-li, doncs, intervencions.

Un segon informe, amb conclusions provisionals, ha estat lliurat el 12 de novembre, i continuarà amb més aprofundiment. Però en aquest informe del 12 de novembre ja hi ha unes conclusions provisionals, que ens indiquen la importància que tindria poder reconstituir, si més no provisionalment, aquesta barra del Trabucador amb l'aportació del quaranta mil metres cúbics de sorra, amb la creació d'unes dunes provisionals que tanquessin i que tornessin a restituir l'existència de la barra.

Aquest informe, com dic, ha estat lliurat al Ministeri d'Obres Públiques i se li ha demanat que endegui una obra que ja tenia, per altra banda, projectada i fins i tot programada, d'uns dos-cents milions de pessetes d'inversió, i el Ministeri ens ha respost que no tenen, en aquest moment, disponibilitats pressupostàries per poder-la endegar i a veure si nosaltres, el Govern de la Generalitat, voldria, doncs, col·laborar en aquesta obra. Nosaltres els hem dit que creiem, doncs, que els que defensen aferrissadament, moltes vegades, a més a més, doncs, les seves competències, han d'afrontar aquestes responsabilitats, i ells, que són tan defensors de les seves competències, ens sembla que haurien de tenir i disposar de diners, també, per fer les obres necessàries; però, tot i així, atès que aquesta és una situació extraordinària i d'extraordinària importància per al Delta, ens hem posat a la seva disposició per tal de col·laborar en el finançament d'aquesta obra d'emergència, de reconstitució, si més no, de la barra del Trabucador, d'aquesta aportació de quaranta mil metres cúbics de sorra per restituir, dic, provisionalment la barra.

Esperem que ens contestin, però entenc que seria de moltíssima importància que es tirés endavant, com més aviat millor, la restitució provisional de la barra.

Voldria, m'agradaria entrar en el tema de la salinització; és un tema que ens preocupa igualment i que aprofundeixen aquests estudis, però, probablement tindrà oportunitat de fer-ho en la rèplica, atès que, doncs, en aquest moment se m'ha esgotat el temps.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Mur pot fer ús del dret de rèplica.

El Sr. MUR: Honorable President, senyores i senyors diputats, agraïm sentir tot el que l'Honorable Conseller ens ha exposat sobre els deltes.

A mi m'ha fet especial preocupació la descripció dels processos, que ha dit, del riu sobre el mar, pel que fa a l'erosió del mar, que comporta uns 830.000 metres cúbics/any i les aportacions dels últims, jo diria que dels últims noranta quilòmetres del riu, de la seva conca, que són només entre 40.000 i 100.000 metres cúbics les aportacions anyals.

La regressió..., i la salinització també..., no hi ha entrat el senyor Conseller, però em sembla que són preocupacions..., i que es constata una tremenda sensibilització i un tractament prioritari que hi donen el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i, concretament, la seva Direcció General de Ports i Costes; així ho hem constatat altres vegades. Però volem constatar, d'una manera especial, que, amb data 16 de novembre, aquest mateix mes, només fa uns dies, un mes després de quan es va produir el trencament, aquest reequilibri motivat pel desequilibri que representava el trencament del Trabucador, sembla que s'ha restablert. Però, amb tot, no ha estat d'una manera natural; si més no, la minva del nivell de les aigües hi ha contribuït.

Sabem l'entrebanc que posa la Llei de Costes per poder actuar d'una manera artificial a l'indret que ens ocupa; sabem de qui són les competències per actuar en aquests paratges de la costa de l'Ebre i en altres paratges de la nostra costa catalana. El programa d'inversions del MOPU així ho constata. Una empresa ubicada en aquell indret, concretament a les Salinas de la Trinidad, ha actuat unilateralment i ha restablert momentàniament l'equilibri inicial de la badia del Alfaç. No sabem si això fou fet amb coneixements tècnics aprofundits sobre el delta; però, per interessos de l'empresa —treure la sal acumulada—, això s'ha restablert.

Les competències, per la Llei de Costes, les té l'Administració de l'Estat; no lloem aquí l'actuació unilateral de l'empresa. Com a responsables de l'Administració de la Generalitat que som, entenem que s'ha de complir la Llei, però aquesta actuació ha constatat la manca de sensibilitat del MOPU, no actuant de la manera urgent, científica i solidària que la gent del delta hauríem volgut, i no que no es veiéssim obligats a presentar una moció per intentar redreçar i impulsar situacions, difícilment sostenibles per molt de temps, que malmetrien un dels paratges únics del nostre país.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur. L'Honorable Conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Com li deia,

intentaré, doncs, en molt breus segons, parlar del tema de la salinització, que és un altre dels temes preocupants de tots els deltes i molt particularment d'aquest; la salinització, també, en el fons, és un equilibri entre el mar i el riu: el mar, que s'introdueix a través del delta amb aigua salina, i el riu, que amb aigua natural, sense salinitat, compensa i no deixa pujar més enllà aquesta aigua del mar. És obvi que com menys força tingui l'aigua del riu més pugen les aigües salines i, per tant, la salinitat. Per tant, la disminució de cabals en l'aigua del riu fa que la salinització s'introdueixi, però també cal tenir en compte una cosa molt i molt important, que també, la salinització, la produeix la mateixa salinitat de l'aigua del riu; l'aigua del riu, que teòricament hauria de ser no salina, no és no salina.

I, de fet, a Catalunya, amb l'Ebre ens passa un fet molt curiós, i és que l'aigua del riu Ebre té més salinitat a l'entrada a Catalunya que bastants quilòmetres aigües avall. Això és producte del següent: l'aigua de l'Ebre se salinitza, amb les seves utilitzacions, aigües amunt de Catalunya, amb els regadius, per exemple, de determinades terres, de Navarra, Aragó, etcètera, que són terres salines, l'aigua s'escorre a través dels terres salins i retorna al riu molt més salinitzada del que havia arribat. Quan entra a Catalunya, en el tram, per exemple, a l'alçada de Tortosa, l'aigua del riu drena, no del riu cap als aquífers, sinó dels aquífers no salins cap al riu, i millora, per tant, la qualitat de l'aigua del riu. És a dir que la salinització..., ens entra una aigua més salina a Catalunya que la que hi ha, per exemple, a l'alçada de Tortosa, abans que arribi la salinitat producte de la intrusió de l'aigua marina en el riu.

Cal actuar sobre aquesta situació, per tant, en dos sentits: un, evitant la penetració aigües amunt de l'aigua del mar, i, en aquest sentit —probablement, els il·lustres senyors diputats ho coneixen—, s'està intentant introduir unes comportes que, precisament, persegueixen aquest objectiu de limitar la intrusió de l'aigua del mar, que han estat provades ja al Lot, en el territori francès; s'intentarà introduir aquest tipus de comportes, però, per altra banda, haurem de vetllar també per quines són les utilitzacions que, de l'aigua de l'Ebre, se'n fa, perquè no ens vingui una aigua tant o més salina que la mateixa aigua del mar. Per tant, en la salinització del riu, haurem de vetllar perquè veritablement no ens faci encara més complicada la penetració de la salinitat a través del mar.

Senyor Diputat, com vostè sap i com li deia, el Govern de la Generalitat porta endavant aquest estudi, extraordinàriament rigorós, fet en col·laboració amb la Politècnica i dels dos laboratoris entesos en deltes més importants del món, el laboratori de Delft, a Holanda, i un laboratori californià, que són la gent que més en sap, d'aquestes coses. És un estudi necessàriament lent, perquè comporta la realització de proves físiques, que necessiten uns anys de realització: l'estudi dels corrents, de quines són les seves direccions, d'on ve el temporal i, sobre la base d'aquests vents i aquests temporals, com ataca la zona del delta, etcètera, requereix temps i una aportació de dades importantíssima, que ens permetrà actuar de la forma més eficaç possible respecte al delta. El Govern de la Generalitat se'n preocupa, d'aquest tema, com els consta, per altra banda, als poders locals de la zona del delta, que formen part d'aquesta comissió d'estudi i que reben informació de l'avenç d'aquests estudis regularment, tant els consells comarcals com els municipis de la zona, com els interessats de la zona, regants, etcètera, reben informa-

ció periòdica de l'avenç d'aquests estudis. I, a través d'ells, intentarem que aquest riu Ebre, que tan important és per a Catalunya, per al desenvolupament de les terres de l'Ebre, que tan important ens és, el Govern de la Generalitat vol col·laborar, i contribuir i exigir l'acció de totes les administracions responsabilitzant-se d'aquest Ebre, que és molt llarg en la seva conca, que en rebem les conseqüències, de les utilitzacions que de la seva aigua es faci aigües amunt de Catalunya, i que també, per l'acció del mar, on nosaltres tenim competències limitades i on les obres d'interès general pertocuen a la competència del Ministeri d'Obres Públiques, com dic, exigirem, esperem que amb èxit, l'acompliment de les responsabilitats de cadascú en el manteniment de l'equilibri ecològic, com dic, en aquesta zona del delta de l'Ebre, que avui no és només patrimoni de la gent de l'Ebre, que no és ni tan sols patrimoni del conjunt dels catalans, sinó que està ja considerat un patrimoni de tots els europeus.

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del cinema català

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Una interpellació que figurava com a cinquè punt de l'ordre del dia, ha estat retirada.

Passem al punt sisè: interpellació sobre la política d'integració laboral de les persones disminuïdes, que formularan la Diputada Il·lustre senyora Rosa Barenys i el Diputat senyor Josep Maria Rafiné; el senyor Rafiné té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'integració laboral de les persones disminuïdes

El Sr. RAFINÉ: Senyores i senyors diputats, senyor President, fa quinze dies, en l'anterior Ple, volíem substanciar aquesta interpellació al Conseller de Benestar Social. En aquell moment, un representant de la Conselleria ens va demanar que aquesta interpellació s'ajornés perquè el Conseller havia d'anar a resoldre uns problemes punyents, candents, de Catalunya, coneguts per tots: els problemes de la barriada de Sant Adrià de Besòs i els problemes de la Mina. En aquell moment ens va semblar que això era un acte de responsabilitat, que era «prioritzar» el que realment era important; així ho vam entendre i així nosaltres vam assumir aquest plantejament sense cap problema.

Després de quinze dies, hem de constatar que allò que semblaven bones intencions no han estat més que canyes que s'han transformat en llances, que la seva actuació durant aquest període ha demostrat un procés d'insolidaritat, que ha demostrat una manca de voler pacificar els problemes, que li ha «primat» i li ha portat l'electoralisme per sobre dels interessos dels veïns (*remor de veus*), i, en aquest sentit, hem de dir que, quinze dies després, el que hem tingut és, en lloc d'una pacificació, un increment de la tensió, un increment del malestar social. (*Remor de veus.*) Per això, jo li demanaria que vostè vagi pensant a veure si algun dia pot canviar el nom de la seva Conselleria i començar a dir-ne «Conselleria de Malestar Social». (*Remor de veus.*)

Com que aquest és el problema, senyor President, més punyent que teníem damunt la taula i el Reglament no em permet

debatre'l, jo, en aquest moment, vull ajornar aquesta discussió fins que la pugui discutir amb un Conseller, i realment i personalment li dic que m'agradaria que no fos vostè, que em pugui parlar de la integració laboral dels disminuïts a Catalunya.

Res més i moltes gràcies. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada l'esmena... (*remor de veus*), la interpellació. (*Remor de veus.*)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'eliminació dels residus sòlids urbans, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Manuel Nadal, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'eliminació dels residus sòlids urbans

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, m'agradaria formular la interpellació al Consell Executiu i al Conseller de Política Territorial, que no està present... (*Remor de veus. Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: La fa al Consell Executiu, vostè. Segueixi.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, bé, doncs, la formularem al Consell Executiu. Jo la formulo i... (*Rialles i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Em sembla que és molt poc seriós, això, a part que tinc coneixement que el Conseller té voluntat de contestar seriosament la interpellació; per tant... (*Pausa.*) Procurarem donar temps a la beguda i a la presència del Conseller. (*Remor de veus. Pausa llarga.*)

(L'I. Sr. Clotas demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CLOTAS: Bé, jo crec que el que correspon, per part de la Presidència, és, atesa aquesta insòlita situació, que se suspengui el Plenari, que se suspengui el Ple durant el temps...

El Sr. PRESIDENT: No, no... (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Digui.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, si m'ho permet, no ho volia manifestar, però és que el senyor Conseller Molins, que havia de contestar la interpellació, ha estat retingut per un Diputat del Grup Socialista (*rialles i remor de veus*)..., l'Il·lustre Diputat senyor Oliart. Ara ha anat a buscar els papers i ve de seguida.

(*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo demano al senyor Nadal que procedeixi a exposar la interpellació i... (*Forta remor de veus.*) Ja hi ha dos membres del Consell Executiu i... (*L'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques entra al Saló de Sessions.*) Ara quatre.

El Sr. MANUEL NADAL: Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor Conseller, per la seva presència en el moment de formular aquesta interpellació sobre la política de residus sòlids urbans del Consell Executiu.

Vagi d'entrada que avui no acceptaré el seu «renúncia» sobre el tema dels residus sòlids urbans. Tots som coneixedors que aquest és un àmbit competencial fonamentalment dels municipis, i que són els municipis els que tenen la primera respon-

sabilitat de donar solució al problema de les escombraries o dels residus sòlids urbans. Però vostès tenen unes competències i les han reconegut moltes vegades. Li voldria recordar aquí, en primer lloc, l'acord del Consell Executiu, de 31 de desembre del 84, quan aprovaven el Pla de Tractament de Deixalles i Residus d'Origen no Industrial a les Comarques de Muntanya. En aquell moment, vostès definien uns àmbits d'actuació, definien unes localitzacions, feien una proposta de tancament d'abocadors incontrolats, i feien una proposta d'inversió per a compra de maquinària. Per tant, vostès, en un moment determinat, l'any 84, actuaven en el tema de residus sòlids urbans.

Jo li recordaré el que deien l'any 84 per justificar el Pla de Muntanya. En primer lloc, deien que «la major part dels nostres municipis no disposa de capacitat econòmica adequada» —paraules del Consell Executiu de la Generalitat, em sembla que era de Convergència i Unió, en aquell moment. També deien: «l'àmbit de jurisdicció territorial del municipi no és el més idoni per a la prestació de serveis» —paraules del Consell Executiu. I deien —punt h) de la justificació del Pla—: «la Generalitat ha assumit competències en aquesta matèria» —la Generalitat ha assumit competències en aquesta matèria. Per tant, no facin el «renúncia», no s'espolsin les puges i assumeixin el que vostès mateixos diuen: les seves competències.

I com assumien aquestes competències? El Decret 64/82 deia que vostès, la Generalitat, tots nosaltres, col·laboraran amb els municipis en la prestació dels serveis de recollida, transport i tractament de les deixalles i els residus sòlids urbans, mitjançant el sistema de consorci —«col·laboraran amb els municipis». I, a més, deien, en el seu article cinquè, que «es faculta el Conseller de Governació per resoldre la instal·lació d'abocadors en el lloc adequat, en el cas que un ajuntament no posseeixi emplaçament idoni en el seu terme municipal». Col·laboració amb els municipis i competència del Departament de Governació per decidir abocadors quan no hi hagi emplaçaments adequats en un terme municipal. Paraules. Vostès tenen competències. Acords del Consell Executiu? Assumim les competències.

Però és que, a més, el fet, quin és? La realitat, quina és? La realitat és que el Consell Executiu, ja sigui Direcció General de Medi Ambient, ja sigui, abans, Departament de Governació, a través de la Comissió Territorial d'Activitats Classificades, ja sigui de manera indirecta, a través dels seus «botones sacarinos», els consells comarcals, que els fan els encàrrecs, vostès estan anant al territori buscant emplaçament per a abocadors, plantes, etcètera, etcètera. Vostès estan anant al territori buscant abocadors i llocs per fer els abocadors. Per tant, no em diguin que no hi tenen competència. De manera directa, de manera indirecta, vostès estan actuant en el territori.

Li voldria recordar aquí, a més, una resposta al Diputat Noguera sobre la comarca d'Osona, en la qual vostè li deia que la Direcció General del Medi Ambient havia estudiat més de cent possibles localitzacions per a l'abocador d'aquella comarca. Per tant, és cert que vostès busquen localitzacions per a abocadors. No em dirà que no ho fan.

Voldria recordar aquí, a més, que el President del Consell Comarcal d'aquella comarca deia, per altra banda, que se sentia impotent per a resoldre el problema dels abocadors en aquella comarca, i qualificava de fastigosos els abocadors que es trobaven allà, actuant en aquell moment. Per tant, vostès estan anant al territori, estan buscant localitzacions.

Per altra banda, tenen la paella pel mànec perquè vostès donen les subvencions per a les possibles instal·lacions que es facin a càrrec dels municipis. Vostès tenen una Ordre, de 6 de setembre del 89, en la qual s'aprova el programa de subvencions del programa específic del tractament de residus sòlids urbans. És a dir, vostès donen les subvencions per fer els sistemes de tractament de residus sòlids urbans. Per tant, busquen localitzacions, donen subvencions, vostès són els que, veritablement, decideixen on i com es pot fer una planta d'eliminació de residus sòlids urbans, ja sigui planta abocador, ja sigui planta incineradora.

Bé, jo, en concret, aquesta interpellació, la formulo en termes genèrics, com s'han de formular les interpellacions, però alhora per als problemes concrets que creiem que estan mal resolts.

La comarca del Baix Empordà és potser la comarca, del que anomenen les comarques gironines o, si volen, de la província de Girona que més mal resolt té el tema en aquests moments. Hi ha un abocador que funciona correctament a Solius, que actua, fonamentalment, per als municipis de Palamós, Sant Feliu, Llagostera i Platja d'Aro, però que no dona servei a tota la comarca. És un bon abocador però molt localitzat en un àmbit territorial. Ens trobem amb la irracionalitat que el municipi de Torroella de Montgrí i el de Palafrugell avui han de portar a abocar les seves escombraries a Terrassa; els surt més a compte anar a abocar a Vacarisses, a la vora de Terrassa, que no pas portar-les a l'abocador de Solius. Ens sembla una irracionalitat; en termes econòmics és irracional, no té cap sentit que avui aquests municipis hagin d'anar a abocar tan lluny.

Ens trobem, per altra banda, un abocador impresentable en el terme municipal del municipi de Forallac, en el que era la població de Palau-sator, abocador incontrolat que, en aquests moments, serveix per al municipi de Begur, la Bisbal i altres municipis d'aquella comarca. Per tant, una comarca amb problemes i no sabem qui —no sabem qui—..., perquè el consell comarcal —aquí hi ha algun conseller d'aquest consell comarcal— no ha pres mai cap resolució d'anar a buscar un emplaçament en un lloc determinat; però resulta que els tècnics de la Direcció General del Medi Ambient, els tècnics del consell comarcal estan anant al municipi de Forallac, en un emplaçament que es diu Celsà i diuen a l'alcalde de Forallac: «volem fer un abocador aquí». Resulta que aquest abocador està contigu al terme municipal d'Ullastret, i, a més, ens trobem que aquest abocador està en un àmbit territorial que té unes característiques arqueològiques que en aquests moments ningú pot negar. Nosaltres no sabem qui és que busca aquesta localització, però sí que sabem que l'Alcalde d'Ullastret, alcalde socialista, ha tingut pressions perquè accepti aquest abocador; sabem que els tècnics de la Direcció General del Medi Ambient han anat a dir que es volia fer un abocador en aquell emplaçament i sabem que l'alcalde de Vulpellac ha repartit pamflets per la població anunciant que es faria aquell abocador. Nosaltres no estem d'acord amb l'abocador en el terme, en el paratge de Celsà. No hi estem d'acord per diversos motius. Primer: perquè la solució ideal quan en aquest país les coses es feien ben fetes, no com ara que vostès fan de mossèn Tronxo —com diu algun diari—, posen el nas pertot arreu però no donen solucions a gairebé res. Quan les coses es feien ben fetes hi havia uns plans; vostès van fer un pla de residus urbans i el pla de residus urbans deia que la localització ideal de

l'abocador d'aquell àmbit territorial era a Cruïlles, Monells, Sant Sadurní. Què va passar? Que el municipi més important, la Bisbal, es va revoltar i va fer pressió en contra d'aquest emplaçament, que era l'ideal, l'estudiat. I resulta que avui l'Alcalde de la Bisbal és el president del consell comarcal i aquesta persona que no va voler l'abocador en el lloc ideal no té autoritat moral avui per anar a un municipi petit com Ullastret a imposar-los un abocador. L'Alcalde de la Bisbal, president del consell comarcal, no té autoritat moral per imposar aquest abocador. Però, a més, la localització proposada afecta jaciments arqueològics; a la plaça de les Bruixes restes ibèriques i romanes, als poblats meridionals de Celsà i Vellores. I això no ho dic jo, ho diu el mateix President de la Diputació de Girona; el senyor Arnau ha tramès un informe dels seus serveis arqueològics a l'Alcalde d'Ullastret en el qual li diu: «queda palès que la instal·lació de l'abocador en el lloc que es preveu podria causar perjudicis a l'entorn arqueològic i al conjunt ibèric d'Ullastret. Per tant, ens sembla a nosaltres que aquesta proposta d'emplaçament d'un abocador en aquell àmbit territorial és una proposta que hem de rebutjar».

Però passem a altres possibles localitzacions: a la comarca del Gironès vostès volen fer un abocador a Viladasens; aquest abocador, que ja ha avançat bastant, està en una fase molt avançada, segurament es realitzarà, fins i tot, potser és positiu que s'acabi realitzant, però val a dir que no es va fer en el seu moment l'estudi geològic pertinent, i quan es va fer l'estudi geològic va resultar que gran part dels terrenys que s'havien llogat eren terrenys permeables i, per tant, no adequats per a un abocador controlat. Ja s'ha modificat el projecte inicial, s'intenta «compactar» més el projecte d'abocador i fer-lo a la zona estrictament impermeable, d'acord, però vostès no van fer ben fet el projecte inicial de l'abocador de Viladasens.

Bé —veig que s'encén el llum—, jo voldria plantejar una solució als problemes, senyor Conseller: no volem ser insolidaris; ho hem demostrat amb l'abocador de la Garrotxa, ho hem demostrat, en el seu moment, amb l'abocador de la Bisbal, que els socialistes ens vam cremar molt en aquella població defensant l'abocador a Cruïlles, Monells i Sant Sadurní. Nosaltres pensem que la política de macroabocadors no és la més indicada; seria més fàcil avui a Catalunya fer petits o mitjans abocadors que no pas fer grans abocadors, que aixequen el rebuig de la població. També ens sembla a nosaltres que seria molt més fàcil regenerar, reciclar abocadors incontrolats. Vostès saben que allà on ho han fet, a Banyoles, a Pedret i Marçà o a Solius o a Lloret de Mar, ningú s'ha oposat que aquests abocadors funcionessin. Per tant, no grans abocadors, abocadors mitjans, reciclatge, regeneració d'abocadors incontrolats. Però, a més, a la comarca del Baix Empordà, el municipi més important que en aquests moments té el problema més greu d'eliminació d'escombraries, Palafrugell, ha clausurat el seu abocador, ha fet una planta de tractament i està intentant tirar endavant la construcció d'una incineradora.

Jo penso que avui seria molt positiu que el Consell Executiu fes cas de l'acord del consell comarcal, aquest sí que és un acord del consell comarcal del Baix Empordà, dient que el projecte d'incineradora a Palafrugell era un projecte correcte i que mereixia la subvenció del Consell Executiu.

Moltes gràcies, senyor Conseller; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor... Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, Il·lustre senyor Diputat interpellant, em fa l'efecte que ha iniciat la seva exposició posant-se —jo crec que una mica inútilment— la bena davant de la ferida. Mai el Consell Executiu s'ha tret ni s'ha espolsat les puces de sobre —per utilitzar la seva expressió— respecte a la responsabilitat que ens pertoca en el problema dels residus, i penso que, si més no, aquest darrer any de sessions parlamentàries en són una prova bastant fefaent d'aquesta actitud, que no ve d'aquest any, que ve de molt més enllà; mai el Consell Executiu s'ha tret de sobre les responsabilitats que li pertocuen. I no només no se les ha tret, sinó que ha actuat i molt eficaçment en tant que avui els residus urbans són tractats en unes quantitats molt i molt superiors i d'una forma extraordinàriament correcta, amb un ampli..., amb un amplíssim percentatge en el nostre país.

Més enllà del 80% dels residus urbans produïts a Catalunya tenen avui un tractament absolutament adient i d'acord amb les normatives existents, molts d'ells amb instal·lacions en les quals ha participat directíssimament, amb subvencions moltes vegades de l'ordre del 100%, és a dir, de la totalitat de la inversió, el Govern de la Generalitat, i en totes elles ha participat en la forma que li correspon: fent estudis i fent una cosa molt important —i aquí és la petita diferència respecte al que vostè deia i respecte al que són les nostres competències—: nosaltres hem de fer sempre un estudi ambiental, un estudi d'impacte ambiental de la instal·lació i nosaltres, d'acord amb les nostres competències ambientals, tenim capacitat per dir «no» a un determinat emplaçament o a un determinat projecte per motius ambientals. El que vostè coneix perfectament és que nosaltres el que no podem fer és dir: «sí i aquí»; aquesta és una decisió que no ens pertoca i que nosaltres hem tingut el coratge, a més a més, de dir que no és normal que no ens pertoqui perquè excedeix la responsabilitat dels municipis, però ara és vostè el que s'espolsava les puces, perquè això qui ho diu és la Llei de Bases de Règim Local, que no és feta ni per aquest Parlament ni per aquest Govern, sinó pel Govern central —com vostè sap molt bé. I és la Llei de Bases de Règim Local la que diu que això és responsabilitat dels municipis, i la que diu que ni el Govern de la Generalitat ni qualsevol altre govern autonòmic ni el Parlament de Catalunya poden dir i obligar un municipi que no ho vulgui a acceptar una instal·lació determinada. No podem nosaltres subrogar-nos, cosa que sí, per altra banda, podem fer, d'acord amb la Llei, en les instal·lacions de residus industrials, però en el cas dels residus urbans no podem obligar a un determinat emplaçament un municipi determinat. El municipi té autonomia per decidir, per dir «sí» a una instal·lació; no per dir «no», que ens correspon a nosaltres; és a dir, si l'informe ambiental, que és vinculant, diu que no es pot fer una determinada instal·lació, el municipi corresponent no pot donar aquella llicència, però nosaltres no podem imposar a un municipi la ubicació d'una instal·lació d'aquesta naturalesa.

En el compliment estricte de les nostres responsabilitats no ens hem..., hem anat, fins i tot, més enllà de les nostres responsabilitats, perquè no és, com vostè sap, el 100% el que ens correspon a nosaltres finançar; hem anat molt més enllà, adoptant

una posició molt més activa, com vostè mateix deia i reconeixia, en el camp de la resolució del problema dels residus urbans, que, per altra banda, cal no amagar el molt i molt i molt que, de comú acord, els municipis de Catalunya i el Govern de la Generalitat han aconseguit en el tractament d'aquests tipus de residus.

En el cas concret que ens ocupa, no em pertoca a mi —no em pertoca a mi— jutjar ni defensar una persona que no és present a la sala, i crec que no ens pertoca a ningú de nosaltres jutjar en l'exercici dels seus càrrecs qui té autonomia, perquè ha guanyat unes eleccions, per prendre les decisions que ell cregui en el compliment de les seves responsabilitats que li pertocuen. I l'Alcalde de la Bisbal i President del consell comarcal respon davant dels seus ciutadans, davant dels membres del consell comarcal i no —i no— quan no és ell present davant aquest Parlament respecte a les actuacions que tira endavant. Actuacions, per altra banda, que, per informacions directes del President del consell comarcal —per informacions directes del President del consell comarcal—, en cap cas el consell comarcal ha pres la decisió d'instalar cap mena d'instal·lació en l'indret al qual feia referència l'Il·lustre senyor Diputat, com, per altra banda, estic segur que ell coneix molt bé.

En cap cas, en cap cas, s'ha pres cap mena de decisió —com vostè molt bé fa el gest—, no hi ha cap paper, és a dir, no hi ha cap decisió i mentre no hi ha una decisió no es pot dir que s'hagi pres una decisió; no s'ha pres cap decisió d'ubicar cap mena d'instal·lació en l'indret a què fa referència l'Il·lustre senyor Diputat. (*Remor de veus.*)

Senyor Diputat, el problema dels residus és independent de qui governi en cada municipi, els residus hi són i són igualment contaminants estigui al capdavant d'aquell municipi un alcalde socialista o un alcalde de Convergència i Unió, un alcalde de qualsevol altre dels partits polítics o un alcalde independent; els residus són igualment contaminants. I igualment les instal·lacions ben fetes donen i poden donar solució als residus urbans. I no es pot dir que un alcalde ha actuat molt bé perquè en el seu municipi ha fet una planta de transferències i no ha fet un abocador, quan ningú ha demostrat si es pot o no fer en aquell indret determinat una planta de tractament o una planta de transferències o una incineradora o qualsevol mena d'instal·lació. El Govern de la Generalitat actua, a través de l'ajut als estudis tècnics, donant assessorament tècnic, donant finançament —donant finançament— i donant una cosa molt important: suport polític. I ho ha demostrat el Govern de la Generalitat i aquest Diputat que els parla donant suport a l'actuació dels municipis que seriosament es plantegen la resolució d'un problema contra actituds no sempre massa cíviques dels nostres conciutadans.

I això és el que hem fet fins avui i el que continuarem fent, sigui quin sigui —sigui quin sigui— el color polític de l'alcalde que estigui al davant com a responsable dels quefers públics d'aquella població sobre la base d'unes eleccions. Això hem fet fins avui, i posi'm —i li demano que ho faci—, si és que en té alguna, una sola prova que aquesta no ha estat sempre l'actitud d'aquest Govern. Però nosaltres tenim les responsabilitats que tenim i no tenim les que no tenim. I torno a dir-li: no s'espolsi les puces de sobre, no som nosaltres, que sempre hem afrontat les nostres responsabilitats, és la Llei de Règim Local la que dóna aquesta responsabilitat als municipis, i nosaltres, malgrat que no hi estem d'acord i que ho hem dit —i que ho hem dit—, no

hi podem actuar en contra. Sí que podem fer una cosa, i això vostè sap que és el que estem intentant: que aquest problema que per a nosaltres no té fàcil solució a nivell municipal moltes vegades, es pugui resoldre a nivell comarcal, i, com vostè sap, el que estem intentant és que sigui a nivell comarcal on es doni la resolució a aquest problema; que les comarques sí que ho poden fer en tant que Administració local, suma de les responsabilitats dels municipis. Però tampoc les comarques, senyor Diputat, tampoc les comarques, poden decidir un emplaçament perquè sempre, en tractar-se d'instal·lacions de residus urbans, la llicència d'obres, la dóna l'alcalde d'un municipi determinat. No pot subrogar-se aquesta llicència ni el consell comarcal ni el Govern de la Generalitat. I això és així per una llei que no podem, ni nosaltres ni aquest Parlament, canviar i que no depèn de la nostra responsabilitat.

Gràcies, senyor President.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-President Segon el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies, senyor Conseller. Seguidament, per al torn de rèplica, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, jo crec que avui ja hi ha hagut un element nou en la intervenció del senyor Conseller respecte a altres vegades, i és que, com a mínim, ha assumit que el tema dels residus sòlids urbans és un tema de corresponsabilització entre els municipis i el Govern de la Generalitat. Aquí, hi estem d'acord; per tant, em sembla que, a partir d'aquest principi, els temes, les solucions potser seran més fàcils i el diàleg serà més productiu.

Vostè em diu que vostès tenen unes competències determinades, sobretot la de dir «no» a un abocador, però no la de dir «sí». El «sí», diu, és competència dels ajuntaments. D'acord. Vostès tenen la competència de dir «no»; jo, avui, aquí, li pregunto: l'abocador comarcal del Baix Empordà, que encara que no hi hagi papers s'ha mogut, s'ha proposat de fer en una zona de jaciments arqueològics molt pròxima al municipi d'Ullastret, vostès hi diuen «sí» o diuen «no»? Perquè, és clar, a mi em vénen diputats d'aquesta Cambra, del Baix Empordà, i em diuen: «No, no, el consell comarcal ja ha decidit que no es farà allà», però no hi ha cap acord del consell comarcal. És que el consell comarcal no ha pres ni l'acord de començar a estudiar una localització d'abocador comarcal. No hi ha acord per dir ni «sí» ni «no», però vostès sí que poden dir: «Vist l'informe de la Diputació de Girona que diu que pot ser perjudicial per als jaciments arqueològics, nosaltres entenem aquest informe, assumim l'informe d'una diputació regida per una majoria determinada i ens sembla que no és una localització adequada». Vostès poden dir que no, ha dit. Per tant, jo li demanaria si diran que no. Perquè no ho he sentit, encara, encara que em diguin, el Diputat senyor Coll o altres, que sí, que sí, que el consell comarcal ja no el vol fer allà. Jo, fins que no senti en aquesta Cambra o que tingui un acord del consell comarcal, no me'n fiaré.

Però és que, a més, hi ha una altra qüestió, senyor Conseller, en aquella zona. I amb aquesta també estarem d'acord. Hi ha un abocador incontrolat que potser no l'hem de tancar avui ni demà, ni d'aquí a un mes, però que ha d'estar molt clar, en la línia d'actuació del Consell Executiu, que aquell abocador no pot

continuar funcionant de la manera com està funcionant. I, compte!, en aquell abocador hi ha municipis socialistes, com he dit Begur, o convergents, com la Bisbal. Per tant, jo no estic defensant un determinat color polític: jo dic que hi ha un abocador impresentable, que està cremant sense cap temperatura important les escombraries, produint dioxines tantes com vulguem, produint boires tantes com vulguem, i que fa un impacte en el terme municipal d'Ullastret o de Forallac, que fa necessària la seva clausura, i aquesta també és una responsabilitat de la Direcció General de Medi Ambient. Segurament hi ha la necessitat que continuï funcionant un temps, però sí que hem de tenir l'objectiu de tancar-lo com més aviat millor. Per tant, a part de demanar-li el «sí» o el «no», jo li demanaria que, en la seva perspectiva d'actuació, plantegi la necessitat de clausura d'aquell abocador comarcal.

I és veritat que el tema de residus sòlids urbans —com el de residus sòlids industrials— es planteja moltes vegades d'una manera molt insolidària, i que les actituds de rebuig són més fàcils que les actituds d'acceptació; amb això estem d'acord, i estem d'acord, també, que el Consell Executiu ha fet esforços per intentar trobar solucions a la problemàtica de l'abocador comarcal del Baix Empordà o d'una gran part del Baix Empordà, i que cada vegada és més difícil trobar solucions, però, jo, el que li plantejava, senyor Conseller —i no és un atac a l'Alcalde de la Bisbal; segurament, com a Alcalde de la Bisbal, va actuar correctament, potser, per a ell—, però el que no podem fer en aquest país, i massa vegades ho estem fent, i el seu Govern ho està fent, i potser altres administracions també ho estan fent, és renunciar a la nostra responsabilitat de govern. Si nosaltres renunciem a la nostra responsabilitat de govern a la Conca en el tema dels residus sòlids urbans, a la Mina en el tema dels habitatges, cada vegada perdem més autoritat moral per demanar solidaritat als ciutadans, perquè és el que li deia abans, senyor Conseller: per què no Cruïlles, que era la localització ideal, i per què sí Ullastret, que no és la localització ideal?

Per tant, no demani actituds, diguem-ne, de solidaritat, quan les posicions més favorables, les posicions més raonables no han estat acceptades i el municipi més gran, que és el que tenia la màxima responsabilitat, ha tingut una actitud insolidària.

Tot i així, senyor Conseller, jo continuo pensant que és cert que vostès estan treballant conjuntament amb els ajuntaments, però com ha dit, per solucionar el tema dels residus sòlids urbans, que a les comarques de Girona s'ha avançat molt i que potser l'únic punt conflictiu important en aquests moments és el Baix Empordà. S'ha solucionat l'Alt Empordà; el Ripollès no acaba d'estar ben solucionat, però el solucionaran, i la Garrotxa està solucionada, la Selva també està en molt bones perspectives i, per tant, sí que s'està millorant, però en el Baix Empordà no hem trobat la fórmula. I la fórmula, segurament, és més diàleg amb tothom i buscar localitzacions menys conflictives que aquesta que proposaven.

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Diputat. També per al seu torn de rèplica té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, vejam... Ha iniciat la seva rèplica dient que s'alegrava d'haver sentit que era la primera vegada que ens correspona-

bilitzem. No vull que quedi així, senyor Diputat: no és cert. Digui'm només un exemple —només un exemple— d'algun dia que aquest Conseller, davant d'aquest Parlament, en nom del Govern, no s'hagi corresponsabilitzat d'aquest problema dels residus urbans. Digui'm un sol exemple. Sempre ens n'hem corresponsabilitzat! No només en l'acció, que des de fa molts anys figuren ajuts econòmics d'estudis, de suport polític a l'acció dels municipis, però no només en l'acció, sinó fins i tot de paraula ens hem corresponsabilitzat en els residus urbans.

Per fer l'afirmació que és la primera vegada, jo li demano que em doni un sol exemple d'alguna vegada en què no ens haguem corresponsabilitzat de la solució del problema dels residus urbans.

Abocador del Baix Empordà, «sí» o «no» en aquest indret? Quan ens ho tramitin. Nosaltres no diem «sí» o «no» perquè no ens agrada el color polític del senyor que ens ho planteja o perquè hi ha molts moviments de veïns, no. Diem «sí» o «no» d'acord amb unes realitats geològiques i d'acord amb un projecte tècnic. No tenim cap projecte tècnic presentat sobre la ubicació que vostè planteja respecte al qual ens puguem pronunciar, i per això ni ara ni mai li podré dir «sí» o «no» respecte a aquest abocador, perquè ningú ens ha tramitat aquest abocador; ningú ens l'ha tramitat i, per tant, el Govern de la Generalitat, que només opina quan té un projecte concret i coneix una ubicació concreta, perquè no es pot opinar respecte a les característiques geològiques d'un sol ni es pot fer avaluació d'impacte ambiental respecte a un lloc inexistent, no em pot fer ara que li digui si «sí» o si «no». No li ho puc dir, senyor Diputat. Confio que entendre el perquè.

Clausura de l'abocador actual? El senyor Diputat, ell mateix reconeixia que no és un abocador que es pugui tancar d'avui per demà. Està fent un servei que hem d'intentar tots que el faci més ben fet del que el fa, i, sobretot, que el deixi de fer si no és possible que el faci ben fet. Per la seva ubicació, que d'acord amb la normativa actual no permet aquest tipus d'utilització, com vostè sap, per la proximitat amb granges... Per tant, no es tracta de fer-lo ben fet, sinó de transformar-ne l'activitat actual i clausurar-ne l'activitat actual. Sembla que el darrer camí d'actuació del consell comarcal va en la línia —que per altra banda he de dir-li que a nosaltres no ens agrada, la faci qui la faci—, de construir una planta de transferències, també, per transferir els residus urbans de la comarca a un abocador situat molt lluny, amb una certa disbauxa de plantejament econòmic, com la que vostè plantejava referida a dos municipis, Torroella de Montgrí i Palafrugell. Aquesta, torno a dir-li-ho, no és una solució que ens agradi. Com a solució transitòria que ens permeti tancar i clausurar un abocador que està funcionant malament, em sembla correcta, però hauríem de ser capaços de tenir aquesta solidaritat que l'Il·lustre Diputat plantejava, no només aquí, a nivell verbal, en el Parlament de Catalunya, sinó a nivell territorial. Si aquesta és una decisió que pertoca als nostres municipis —i aquesta és una decisió que pertoca als nostres municipis—, si aquesta és una decisió que es vol plantejar a nivell comarcal, és a nivell comarcal i municipal on s'ha de plantejar el diàleg. És a nivell municipal i comarcal on s'ha de plantejar el diàleg i on s'ha de tenir la solidaritat. Mai, des d'aquest Parlament, hem deixat de tenir solidaritat quan ha existit aquesta solidaritat a nivell territorial. Mai aquest Parlament, ni òbviament tampoc el Govern, ha deixat d'abonar una decisió que és solidàriament

corresponsabilitzada pel territori. I aquesta és una responsabilitat —la de decidir la ubicació concreta— que pertoca als municipis i, en extensió i com administració local, també a les nostres comarques. És allà on hauríem de ser capaços de demostrar la nostra solidaritat en la resolució d'un problema que ens pertoca a tots, com és el dels residus urbans.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Conseller.

Passem a continuació al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la Interpellació al Consell Executiu sobre la política de contractació d'obres i serveis, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Xavier Latorre, que té la paraula a continuació.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de contractació d'obres i serveis

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'article vint-i-vuitè de la Llei de Contractes de l'Estat, ja adaptat mitjançant el Reial Decret Legislatiu del 2 de maig del 86 a les directrius de la Comunitat Econòmica Europea, determina que les formes d'adjudicació dels contractes d'obres seran tres: la primera, la subhasta; la segona, el concurs, i la tercera, la contractació directa.

Diu també que la subhasta versarà «sobre un tipus expressat en diner, amb adjudicació a l'oferent que faci la proposició econòmicament més avantatjosa». És a dir, la més barata. «En el concurs, l'adjudicació correspondrà a l'oferent que faci la proposició més convenient per a l'Administració, sense atendre exclusivament el seu muntant econòmic». I, finalment, la contractació directa «es farà a favor de l'adjudicatari, triat lliurement i justificadament per l'Administració».

Aquestes són les tres possibilitats que té l'Administració per contractar una obra. I diu més, aquest article: «els òrgans de contractació utilitzaran normalment» —ho diu així, taxativament— «normalment la subhasta com a forma d'adjudicació». «I el concurs» —diu també— «i la contractació directa només» —només, limitativament— «procediran en els casos determinats per la present Llei». Doncs, aleshores, si passem a articles posteriors, el 34 d'aquesta mateixa Llei que he esmentat, diu que en l'adjudicació de contractes «mitjançant subhasta podrà establir-se un procediment de tràmit d'admissió prèvia, mitjançant el qual l'Administració, amb anterioritat a la consideració i examen de les propostes econòmiques, exclourà o podrà excloure aquells que no compleixen determinats requisits prèviament contemplats en el plec de clàusules administratives particulars».

Diu també que «l'òrgan de contractació establirà prèviament, en l'esmentat plec de condicions, els criteris objectius» —objectius—; és a dir, que el que pretén la llei és objectivar, mitjançant aquests criteris, l'adjudicació d'un contracte.

L'article 35 diu que «se celebraran mitjançant concurs» tot un seguit de supòsits contemplats, i que jo esmentaré molt breument, perquè sens dubte l'Honorable Conseller, doncs, se'ls coneix molt millor que jo.

Però diu que es faran mitjançant concurs aquells contractes en els quals no sigui possible la fixació prèvia del seu import; aquells en què l'execució de l'obra, d'una manera o d'una altra, no pugui ser clarament determinada o definida; quan l'òrgan de contractació prevegi que el projecte de la mateixa Administra-

ció és susceptible de ser millorat, com tots ho són, naturalment, per aportacions dels licitadors; aquells que són relatius a projectes de tecnologia especialment avançada, o tots aquells en els quals el preu d'adjudicació no constitueixi l'element decisiu o fonamental de la decisió de l'adjudicació.

I diu l'article 36 que «obligatòriament, el plec de condicions d'aquests concursos, ha de determinar els criteris, el preu, el termini d'execució, el cost d'autorització de l'obra o servei, la rendibilitat...», i tot un seguit de coses, i més coses que pot afegir el mateix òrgan de contractació.

Finalment, l'article 37 de la repetida Llei diu que: «la contractació directa només podrà acordar-se per l'òrgan de contractació en aquelles obres en les quals no sigui possible afavorir la concurrència de l'oferta, les de reconeguda urgència, les de pressupost» —això està modificat per la nostra Llei de Pressupostos, inferior a 60 milions, que sens dubte canviarà ara a 75 si s'aprova la Llei de Pressupostos tal com ha estat presentada—, «les de caràcter artístic o les secretes».

Doncs, molt bé, podem concloure de tot això que fins ara he expressat que la subhasta, amb admissió prèvia o sense admissió prèvia, és o hauria d'ésser el procediment normal, el procediment ordinari que preveu la Llei, i que el concurs i la contractació directa constitueixen procediments extraordinaris que només s'haurien d'utilitzar restrictivament en els casos que preveu la Llei.

Doncs, bé, examinem molt de passada quina és l'actual situació a Catalunya, i jo li puc dir, senyor Conseller, que la pràctica totalitat de les obres importants que es fan a Catalunya —determinant com a importants totes aquelles que tenen més de 50 milions de pessetes de pressupost— es fan mitjançant concurs i, en conseqüència, hi ha el perill, hi ha el risc d'adjudicació d'aquestes sota criteris absolutament subjectius. Li puc dir també que la subhasta, amb admissió o sense admissió prèvia, ha quedat a hores d'ara com un procediment d'adjudicació absolutament residual, i li puc dir també que la contractació directa abasta la totalitat de les obres d'import inferior a 60 milions de pessetes. Fixi's que la Llei diu que: «podran adjudicar-se mitjançant aquest procediment les obres menors de 60 milions de pessetes», no que s'han d'adjudicar directament les obres i, com he dit abans, fins i tot la Llei reflecteix tot un seguit d'hipòtesis per limitar aquesta discrecionalitat.

Doncs, bé, utilitzant el procediment de contractació directa per a totes les obres d'import inferior a 60 milions de pessetes, es dona la circumstància que es treu del circuit normal de publicitat i del circuit normal de la lliure concurrència tot aquest ventall d'obres, i això és una circumstància —li ho puc dir, senyor Conseller— molt i molt greu, sobretot per als petits i mitjans empresaris d'aquest país.

Finalment, l'article 38 de la mateixa Llei diu que: «Les adjudicacions dels contractes, qualsevol que sigui el procediment emprat per a la seva adjudicació, hauran de publicar-se, en aquest cas, al *Diari Oficial de la Generalitat* un cop hagi estat aprovada per l'autoritat pertinent la corresponent adjudicació.»

Doncs, bé, és veritat que també podríem parlar —no ho faré avui— de tota una qüestió molt punyent i que preocupa molt a molts i molts empresaris subministradors que treballen per l'Administració de la Generalitat: la qüestió dels pagaments. No penso fer-ho avui, dins d'aquesta interpellació, perquè penso deixar aquest tema per a una altra interpellació posterior.

El que dic: ens agradaria conèixer quin és el capteniment del Govern de la Generalitat respecte de l'aplicació del marc legislatiu, l'aplicació pràctica del marc legislatiu que he esmentat pel que fa als procediments d'adjudicació de les obres i serveis de l'Administració de la Generalitat i pel que fa a la publicitat d'aquestes adjudicacions.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el senyor Latorre ha fet una interpellació que en el seu plantejament escrit demana quin és el capteniment de la Generalitat en matèria de contractació d'obres i serveis i, òbviament, la resposta sobre el capteniment general és de moure'ns dins el marc legal, no pot ser altre: dins de la normativa eurocomunitària en matèria d'obres —en la de serveis encara no s'ha produït reglamentació comunitària—; dins de la normativa bàsica estatal —s'hi ha referit el senyor Latorre— hi ha la Llei de Contractes de l'Estat i el Reglament General de Contractació, amb les adaptacions produïdes l'any 86 —també ho ha esmentat el senyor Latorre—, com a conseqüència de l'ingrés a la Comunitat Econòmica Europea; també la resta de la normativa estatal, fins i tot la de caràcter no bàsic de la Llei i el Reglament General de Contractació, i la normativa pròpia de la Generalitat, que ha estat fins al moment fonamentalment de caràcter organitzatiu, és a dir, la creació de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa, la creació de la Comissió Central i de les Comissions de Subministrament dels Departaments, etcètera. Cal afegir a aquest marc normatiu general, que molt breument acabo de descriure, el derivat de les lleis de pressupostos, tant els de l'Estat com de la Generalitat de cada any, i en aquest aspecte, doncs, per als pressupostos per a l'any 90 cal esmentar —i ho ha fet també el senyor Latorre— l'article 8, sobre contractació directa d'inversions pel Consell Executiu fins a 60 milions, que és la normativa, que és la Llei de Pressupostos vigent actualment i que, si s'aprova el pressupost del 91, doncs, passarà a un altre límit, o l'article 10, també, sobre la necessitat d'aprovació pel Consell Executiu dels estudis i treballs tècnics d'import superior a 3 milions, que és una altra limitació que tenim —tot import superior a 3 milions ha de tenir l'aprovació del Consell Executiu.

Aquestes normes són aplicables a tots els departaments de la Generalitat, tot i que en la seva intervenció el senyor Latorre pensava —i és normal—, bàsicament, en la contractació d'obres que es canalitzen sobretot a través del Departament de Política Territorial i dels seus organismes autònoms. Però, en fi, això no cal esmentar-ho, perquè afecta la contractació absolutament de tots els departaments de la Generalitat.

Jo crec que cal esmentar també l'actuació —parlant del capteniment de la Generalitat— dels Serveis Jurídics, que han d'informar dels plecs de clàusules administratives i els contractes i les seves incidències, modificacions, reformes, revisions de preus, resolucions, etcètera. Evidentment, no podem oblidar, dins del que és tot aquest marc jurídic, l'actuació de la Intervenció de la Generalitat, que ha de fiscalitzar les despeses corresponents, i intervé en la recepció de les obres o de les prestacions i en les liquidacions, i, evidentment, l'adequació de tot això al pressu-

post, i tenir partida pressupostària —per dir-ho d'una manera ben senzilla— per poder realitzar una contractació o una obra. A part d'aquest control intern, que constitueix la intervenció o l'actuació prèvia en els plecs de condicions dels Serveis Jurídics, hi ha tota la fiscalització externa de la Sindicatura de Comptes.

Això és el marc general legal en el qual es produeix el capteniment de la Generalitat.

No obstant això, el senyor Latorre ha insistit en un tema que em sembla d'interès; la seva intervenció ha anat més aviat en el que és la forma de contractació, és a dir: subhasta, concurs i adjudicació directa. Jo prenc nota de totes les seves observacions i, efectivament, la regla general, la regla preferent que estableix la legislació és la subhasta —com ell ha dit—; l'article 113 del Reglament General de Contractació establia, no obstant això, aquells contractes que es poden celebrar mitjançant concurs i, entre ells, tots aquells —ho ha dit també el senyor Latorre— en els quals el preu ofert no era l'únic element essencial per a l'adjudicació.

Vull dir amb això que les excepcionalitats per al concurs són tan àmplies sobre la norma preferent de la subhasta que pràcticament totes les administracions —no únicament l'Administració de la Generalitat— han anat durant els últims anys, bàsicament, cap al concurs. Ens consta que, per exemple, el MOPU o l'Administració de l'Estat s'ha orientat d'una manera creixent cap al concurs, de tal manera que la Llei de Pressupostos del 90 ja no marca una preferència de la subhasta com a forma de contractació —estic parlant dels pressupostos del 90 de l'Estat—, sinó que estableix indistintament la subhasta o el concurs. I, per tant, podríem dir que nosaltres, que apliquem la normativa de l'Estat, en aquests moments ens trobem que aquella orientació de preferència que s'indicava cap a la subhasta, doncs, ja no existeix, i l'escolliment és indistint.

El senyor Latorre ha citat alguns dels exemples que permetrien d'anar al concurs, algunes de les excepcions, i és obvi que de les moltes que ell ha dit jo en retinc una, que és totes aquelles obres que són susceptibles de recollir una millora per part dels licitadors. Cada vegada més, a les obres que s'adjudiquen les ofertes que fan els licitadors proposen alternatives i proposen millores i, per tant, jo diria que el concurs és un tema que a les administracions els permet de jutjar, no en funció del preu més baix, que és el de la subhasta, sinó de tenir en compte, i cada vegada és més necessari per a les obres i per a les adjudicacions, la capacitat tècnica, i que consti que una de les excepcions per anar al concurs —i també l'ha dit el senyor Latorre— és totes aquelles obres de tecnologia avançada o que requereixen, doncs, una capacitat tècnica, la garantia d'execució, el termini, la qualitat, quan se sap que en les subhastes hi ha hagut uns abusos molt sovint de preus temeràriament baixos i, després, que s'intenten compensar per la via dels reformats o per la via de les modificacions.

Per tant, efectivament, té raó el senyor Latorre que l'Administració catalana s'ha orientat preferentment pel concurs sobre la subhasta, malgrat que la indicació general de la Llei donava una preferència a la subhasta, però que ho ha fet sempre en funció de totes aquelles excepcions molt àmplies que permetia la legislació; que la Llei de Pressupostos de l'Estat del 90 ja permet d'escollir l'una o l'altra fórmula, sense donar preferència a cap d'elles, i que aquesta ha estat una tendència general de totes

les administracions. No em referiré només a l'Administració de l'Estat i al MOPU, en concret, com a màxim organisme de contractació, sinó també, segons els meus coneixements, a les administracions europees, que cada vegada s'orienten més cap a la fórmula del concurs.

Tot i així, prenc nota del que m'ha dit el senyor Latorre, i ho examinaré amb tot el detall en els diversos departaments. I quant al que ha dit de la contractació directa, efectivament aquest és un tema que s'utilitza per les administracions, molt sovint per motiu d'urgència, però jo diria que en les dades que tinc, per exemple, l'any 87 hi van haver 85 projectes de 25 a 50 milions —en aquell moment em sembla que el límit era de 50 milions, si no ho recordo malament— i, en canvi, l'any 90 n'hi ha hagut 30 de 25 a 50, és a dir que hi ha hagut una lleugera baixa total sobre les dades que jo tinc en la utilització d'aquesta contractació directa.

El senyor Latorre també ha fet referència a la publicitat. La publicitat, perquè hi puguin acudir totes les empreses, evidentment, es publica al DOGC, es publica al Butlletí de l'Estat i es publica en el *Diari de les Comunitats Europees*, i això se m'indica que és un tema automàtic, perquè, si no, l'expedient seria nul, i que es fa en tots els casos, és a dir que a tot arreu hi ha aquesta publicitat.

En tot cas, mai, absolutament mai en l'Administració de la Generalitat s'ha tingut queixa de cap empresa que no hagi pogut acudir a un d'aquests concursos per manca d'informació, perquè —com el senyor Latorre suposa— estan tots ells afiliats al DOGC i, per tant, segueixen amb gran intensitat i amb gran interès aquesta contractació d'obres i serveis.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Xavier Latorre pot formular rèplica.

El Sr. LATORRE: Molt breument, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, jo sí que vull dir una cosa, senyor Conseller, i és que a mi el que m'interessa és tractar de l'Administració de la Generalitat, que és la finalitat per la qual estem en aquest Parlament.

Des d'aquesta perspectiva, m'interessa molt poc el que passa a Guadalajara o el que fan al Congrés dels Diputats.

Deixi'm dir, de tota manera, tres o quatre coses. Primer, quan vostè parlava dels processos de fiscalització, s'ha referit a bastament als processos de fiscalització interna, i ho ha fet molt bé; ha donat..., ha fet esment de tots els processos que intervenen en un procés de judicació. I, quan ha parlat de fiscalització externa, s'ha referit només a la que correspon a la Sindicatura de Comptes; se n'ha oblidat una: la que correspon, o hauria de correspondre, a aquest mateix Parlament. No vull, avui, incidir en un tema que vostè sap que aquest Diputat hi té una especial sensibilitat.

Segona qüestió: jo crec que aquí hi ha algun tipus d'error conceptual per part seva, senyor Conseller; li ho dic amb tota la humilitat de què és capaç aquest Diputat.

És cert, és cert que en les subhastes s'han fet moltes barbaritats, en les subhastes pures; però no és menys cert que la llei preveu la subhasta amb admissió prèvia, justament a partir de l'adequació de la nostra legislació a la de la Comunitat Econòmica Europea, i que, mitjançant el procés d'admissió prèvia, s'introdueixen elements objectius —«objectius», així ho diu la llei— per a l'admissió prèvia, entre els quals, entre els quals fi-

gura, com a molt significatiu, com el més important, la necessitat del requisit de posseir, per part del contractista corresponent, la classificació corresponent per al tipus d'obra que correspongui, d'obres de l'Estat, i la Generalitat és Estat.

Home!, dir així, àmpliament, que els errors de les subhastes i les mancances pressupostàries de les subhastes s'han corregit —que s'ha fet— mitjançant modificacions, liquidacions..., això és cert, això és cert; però també és cert que els possibles errors del concurs també continuen corregint-se, no sé si encertadament o descenterament, pels mateixos procediments. Això no vol dir més que el que vol dir.

El tema de la contractació directa. Aquí hi ha hagut també, jo crec, una informació que s'ha tramès a la Cambra que jo crec que no s'ajusta a la realitat. Quan jo he parlat de la publicitat, em referia a la publicitat abans de la contractació i la publicitat de després de la contractació, de l'adjudicació. I el que he dit és que tots els processos, llevat d'una excepció a què faré esment a continuació, tots, dels processos de contractació directa, cap d'ells apareix al *Diari Oficial de la Generalitat*, cap, llevat de l'excepció a què faré esment a continuació. I li puc dir, i ho torno a dir —i ara faré esment d'exemples significatius, que serviràn, sens dubte, a l'Honorable Conseller perquè pugui, doncs, afegir aquestes dades que jo li donaré a aquest procés de comprovació i investigació que s'ha compromés a fer davant de tots els departaments de la Generalitat—, que la publicitat de les adjudicacions dels contractes d'obres de la Generalitat és, si més no, una excepció.

Miri, nosaltres hem tingut la paciència de treballar amb totes les contractacions que ha publicat l'Administració de la Generalitat, no només el Departament de Política Territorial, totes, durant els mesos de setembre i octubre d'enguany. Doncs bé, el total de les obres anunciades —dic «anunciades»; és a dir, les publicades al *Diari Oficial de la Generalitat*— representen un import de 12.872 milions de pessetes, 12.872 milions de pessetes; dels quals, 10.839, 10.839, s'han licitat mitjançant concurs; és a dir, el 84,2% del total de l'adjudicació. 1.924 milions de pessetes, 1.924 milions de pessetes es preveu adjudicar mitjançant subhasta; és a dir, el 14,94% del total. Però, curiosament, curiosament, senyor Conseller, totes aquestes obres, és a dir, els 1.924 milions de pessetes, corresponen a obres del Pla Únic d'Obres i Serveis; és a dir, obres la licitació de les quals l'anuncia el Departament de Governació, però que, finalment, la contractació, el fet de la contractació correspon a les entitats locals.

I només hi ha dues excepcions, dues; s'ha anunciat una obra mitjançant subhasta, una, i aquí tenim el Conseller que ho ha fet: uns camins rurals a Lleida, d'import 52,7 milions de pessetes, que representa el 0,40% del total, del total adjudicat..., que té previst adjudicar la Generalitat. I també una única obra, una única obra s'ha anunciat de contractació directa, la corresponent al parc de bombers de Ripoll: 56,5 milions de pessetes; el 0,43%.

És a dir, llevat d'aquestes dues excepcions, llevat també de l'excepcionalitat que representa que unes obres que anuncia la Generalitat i que contracten els ajuntaments, la resta, tot es fa mitjançant un procediment que fins ara, fins ara i fins que no s'acabi d'aprovar la Llei de Pressupostos del 90 constitueix, com vostè ha dit i jo també ho dic, doncs, un procediment no ordinari de contractació.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. L'Honorable Conseller senyor Alavedra té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors diputats, Il·lustre Diputat senyor Latorre, en primer lloc, unes breus consideracions: quan he citat les fiscalitzacions que té l'Executiu, és obvi que té la del Parlament, i vostè, brillantment, l'estava exercint en aquest moment. El que passa és que el Parlament té més que la funció de fiscalització; segons l'Estatut, si no ho recordo malament, és l'impuls i el control, que és un concepte, el del control, que segurament és compresiu de la fiscalització, però fins i tot va més enllà.

En tot cas, també té l'impuls, i aleshores jo em sento impulsat per vostè a comprovar el que vostè em diu, i que jo no li he respost, que és la publicitat de les obres d'adjudicació directa, cosa que jo faré seguint les seves indicacions i sentint-me degudament impulsat per vostè.

De totes maneres, diu que a vostè no l'interessa el que passa fora de Catalunya. Home, jo crec que ens ha d'interessar a tots, i si realment en totes les administracions el concurs és una forma de contractació que s'utilitza amb uns percentatges tan alts, a Catalunya i a totes les administracions, és perquè deu ser una forma, amb els seus defectes —i estic d'acord amb vostè que també hi ha modificats i reformats, etcètera, en els concursos—, però deu ser un sistema que permet de jutjar d'una manera més acurada i amb més calma, no únicament la qüestió del preu..., i, normalment, vostè sap que s'escull el preu intermedi; és una norma general, i és té molt en compte la capacitat tècnica i la capacitat, doncs, d'execució i de complir el termini. Jo crec que aquestes coses, cada vegada més, amb obres que cada vegada més requereixen més tecnologia, és un tema important, és un tema important.

Per tant, quan vostè assenyalava l'excepció del meu company i col·lega d'Executiu amb una adjudicació, i el meu col·lega rebia les felicitacions efusives des de la Mesa, jo no sé si realment això han de ser felicitacions, perquè em sembla que el concurs —amb tot el respecte— té cada vegada més unes garanties de judici sobre l'oferta que rebem dels licitadors.

De totes maneres, senyor Latorre, jo comprovaré algunes de les coses que vostè m'ha recomanat de comprovar.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general del medi natural

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La interpellació que formava, que integrava el punt novè de l'ordre del dia ha estat retirada, i passem ara al punt desè: interpellació al Consell Executiu sobre la política pesquera de la Comunitat Europea en la Mediterrània, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Manuel Nadal, del Grup Socialista, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política pesquera de la Comunitat Europea

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació planteja quina és la política que el Consell Executiu té respecte al procés de negociació, en

el marc de la política comunitària, de la política de pesca en el Mediterrani.

El President de la Generalitat, en el debat de política general, ens va anunciar que el Govern de la Generalitat vetllaria perquè, en la negociació de la política de pesca en el Mediterrani, no passés el que va passar en la negociació de la política agrària, que va tenir tantes mancances tan greus per a Catalunya, i que aquesta vegada ho farien molt bé i defensarien els interessos de Catalunya, perquè altres vegades no ho havíem fet prou bé.

Bé, és clar, el senyor Conseller també, repetides vegades, i encara ahir, a les comarques gironines, ho anunciava així, repetia el mateix: deia que el Conseller assumia el compromís de defensar els interessos catalans en les negociacions que el Govern de l'Estat farà amb la Comunitat Europea amb vista a l'elaboració de la nova regulació de pesca en el Mediterrani.

Però, és clar, resulta que aquest procés negociador ja està en marxa, i, per tant, no n'hi prou de dir: «farem això, farem allò», amb grans paraules, sinó que han de dir quina és la política que vostès volen fer respecte al Mediterrani i quina és la política de pesca que vostès defensen, cara a la Comunitat, que s'implanti aquí al nostre territori.

D'entrada, jo li diria una cosa, senyor Conseller: aquest és un terreny perillós, en el qual vostès volen entrar, molt perillós; perquè hi ha un Estat que juga molt hàbilment en el tema de la negociació de la pesca; aquest Estat és França, i França, resulta que tot el seu sector pesquer mediterrani, tot, des de Portvendres, passant per Sète, passant pel Grau-dau-Rei, fins a Marsella, tot està perfectament estructurat en una associació de pesca. I aquesta gent, que és tot el sector francès de pesca en el Mediterrani, convoca els pescadors de les comarques gironines, i per dir més, no tots els pescadors de les comarques gironines, sinó els del Port de la Selva, Llançà i Roses, a la negociació, i també convoca un petit sector de la Ligúria italiana a negociació.

És a dir, tot el sector francès del Mediterrani convoca, per decidir la política de pesca en el Mediterrani, només els pescadors gironins —unes miques de pescadors gironins— i els pescadors italians de la Ligúria, i diu: «França negocia amb els pobres gironins i amb els pobres italians, els poquets que hi van, i així imposarem la nostra política en el Mediterrani»; cosa que ja van fer en el cèlebre golf de Biscaia, ja van fer-ho: caladors internacionals, als quals els pescadors bascos havien anat tradicionalment, que en aquests moments —perquè coneixem fins i tot pel·lícules que ens expliquen el procés— han estat ocupats de nou pels francesos, i han foragitat els pescadors bascos.

Per tant, compte que el Govern de la Generalitat, o un petit sector dels pescadors catalans, es vulgui atorgar la representació de tot l'Estat espanyol en el procés de negociació de la política de pesca en el Mediterrani; perquè, si no, estem entrant en un procés d'inferioritat de condicions. I vostè sap molt bé, senyor Conseller, que els francesos tenen al cap una política molt concreta: ampliar la zona econòmica comuna i considerar tot el golf de Lleó, que en aquests moments són aigües internacionals a les quals pot anar pescar qui vulgui —amb les condicions que marca el dret internacional—, que sigui considerat un calador comunitari en el futur, però, de moment, francès. Per tant, ells ser amos i senyors del millor calador de pesca, en aquests moments, que tenim en el Mediterrani.

I els francesos han plantejat això, i els catalans han estat a

punt de caure-hi de peus, en aquesta trampa. I, per tant, senyor Conseller, hem de vigilar molt com entrem en el procés de negociació.

Però, és clar, jo li deia que, en aquests moments, les coses estan avançant molt ràpidament. Hi ha documents que s'estan elaborant, que s'estan discutint i que han estat repartits per totes les confraries de pescadors de Catalunya. I m'agradaria saber quin és el criteri del Conseller respecte a aquests documents, perquè aquest és el document que s'està discutint a Brussel·les, és el document que s'està discutint en aquests moments en l'àmbit de la política del Mediterrani que s'haurà d'aplicar en el futur.

És clar, aquest document planteja coses importants. Primer, planteja que, dels tres àmbits de pesca més importants, la pesca bentònica, o de fons; la pesca pelàgica, diguem, o de mitges aigües..., doncs, les dues, en el Mediterrani, d'alguna manera estan explotades de manera excessiva. En el cas de la pesca bentònica, és a dir, el que fan, fonamentalment, les barques d'arrossegament, i que pesquen, doncs, els raps, els lluços, etcètera, diu que està sobreexplotada. I en el cas de les espècies pelàgiques, fonamentalment les espècies pelàgiques petites —les anxoves i les sardines—, diu que està, doncs, en una situació de suficient explotació o de plena explotació. Hi estem d'acord, amb això, o no hi estem d'acord? Primer punt.

Està d'acord, el senyor Conseller, que també en l'àmbit del golf de Lleó i també en l'àmbit..., si vol dir-ho així, d'una certa influència catalana, les espècies bentòniques estan sobreexplotades i les espècies pelàgiques estan en un nivell de producció molt important. Què més planteja aquest document? El document planteja que la flota ha de seguir un procés de modernització, que hi ha molts vaixells petits que no són, en aquests moments, diguem, comercialment rendibles i que s'han d'anar transformant en vaixells més grans. Estem d'acord amb la reconversió de la flota pesquera? És una altra pregunta important.

La política d'arts planteja una qüestió molt concreta: els arts d'arrossegament són molt destructius per al mar. Hem d'anar a introduir nous arts selectius. Estem d'acord amb aquesta política? Volem fer una nova política d'arts de pesca? Bé.

El sector de la transformació. Tenim unes confraries de pescadors, però confraries de pescadors que no acaben d'actuar en el procés de comercialització. Volem que aquestes confraries de pescadors assumeixin més competència en aquest nivell? Una altra política concreta important.

Per tant, senyor Conseller, hi ha un seguit de qüestions que en aquests moments s'estan debatent ja a nivell europeu i que les confraries de pescadors catalanes i de tot l'Estat espanyol, en el seu àmbit mediterrani, coneixen, i nosaltres, aquí, a Catalunya, volem saber quins són aquests dissenys, aquestes intencions del Consell Executiu.

És clar, jo li plantejaré alguna cosa més: en el capítol final del document que s'està discutint, hi ha set mesures concretes, set mesures concretes de pesca en el Mediterrani. I això és el que m'ha de dir: «sí» o «no», i què vol la Generalitat, amb aquestes set mesures. Primera mesura: harmonització —paraula que no els agrada, ja ho sabem, però harmonització— de les legislacions de pesca; vol dir que l'Estat espanyol, l'Estat francès, l'Itàlia i el grec, que són els Estats mediterranis de la Comunitat Europea, han de tenir una política de pesca comuna, han de tenir unes lleis comunes. Estan d'acord amb aquest prin-

cipi? Perquè, és clar, aquest principi no es planteja perquè sí: per exemple, vostè sap que les grans espècies pelàgiques —les tonyines vermelles o el peix espasa— només hi ha una població en el Mediterrani, població comuna, que va de Gibraltar fins a Grècia, i, per tant, quan diuen: «harmonitzem la política de pesca» ho estan plantejant per una qüestió molt concreta, que és que el Mediterrani és un àmbit molt petit i que els peixos circulen per tot el Mediterrani; és a dir, a Catalunya no tenim pas un vedat de pesca, els peixos catalans se'n van cap al sud i cap al nord, es mouen. Per tant, no podem fer una política de pesca estrictament catalana. Per tant, harmonitzem polítiques pesqueres. Hi estem d'acord, senyor Conseller? (*Remor de veus.*)

Segona qüestió que planteja el document: instauració de zones de jurisdicció en matèria de pesca més enllà de les aigües territorials. Vostè sap que les aigües territorials són dotze milles, però que la zona bona per a la pesca és la plataforma continental i el seu talús, i aquesta plataforma i aquest talús van més enllà d'aquestes dotze milles. Per tant, cal ampliar la zona econòmica comuna. Hi estem d'acord? Però, compte, el que li deia: no caiguem en mans dels francesos. Segon punt molt concret.

Tercer punt: coordinació de la investigació. Suposo que en aquest no hi ha cap problema, eh?, vull dir: tenir dos o tres vaixells a nivell internacional, l'Institut Oceanogràfic, etcètera, i ens estalviarem molts de diners, si coordinem la política de pesca i la política d'investigació. Suposo que no hi té problemes, en aquest punt.

Quart punt: creació d'un model per a la gestió i la conservació dels recursos. I aquí hi ha un tema molt important, aquí hi ha la mare dels ous. Diu: «aquest model ha de basar-se en la utilització dels arts més que en la limitació de captures». Vostè sap que a l'Atlàntic els vaixells tenen un límit de captures; però, què fan, per exemple, els bacallaners? Van agafant bacallà, van agafant bacallà, tones, les que sigui, van llençant les petites i es van quedant les mides més comercials i quan tenen el vaixell ple d'una mida comercial van a port i desembarquen. Però han vist que aquesta política no es pot aplicar aquí, al Mediterrani, perquè, primera, han vist que a nivell atlàntic no funciona, perquè se sobreexploten igualment els recursos, però, alhora, aquí, al Mediterrani, no tenim vaixells especialitzats en pesca de lluços o en pesca de rogers: resulta que, quan arrosseguem, ho pesquem tot: els escamarlans, els rogers, etcètera. Per tant, diu: «no, escoltin, en comptes de limitar captures, utilitzem arts específics que limitin la captura als peixos que creiem nosaltres que s'han de capturar». Ara, és clar, vostès ja han començat malament aquest tema: resulta que a nivell mediterrani, l'art de pesca ha de tenir una malla de trenta-vuit mil·límetres, i vostès ens volen imposar ja, per a la pesca del popet, arts de vuit mil·límetres —el que en diuen l'art català. A la Comunitat, això no estarà gaire ben vist —ja ho sap vostè.

Cinquena mesura: control de l'esforç pesquer. Tornem a estar amb el mateix: com fer que el Mediterrani, que està sobreexplotat, tal com hem dit —jo li preguntava si està d'acord amb mi que està sobreexplotat; jo crec que sí—, com fem que, a poc a poc, doncs, es vagi pescant menys. Això voldrà dir suprimir vaixells, limitar l'accés dels vaixells a determinats caladors, limitació d'horaris, limitació d'arts, etcètera. Estem d'acord amb el control de l'esforç pesquer?

Sisena mesura: organismes de gestió de les activitats pesqueres. El que li deia: es reconeix que les confraries fan un paper

important, però que haurien d'ampliar les seves competències.

I, finalment, hi ha una referència a la pesca de les esponges, dels coralls i dels eriços. Suposo que també estem d'acord que aquestes pesques, que encara, potser, a nivell de Catalunya, el corall és el més important, s'han d'ajudar.

Estem d'acord amb aquestes set mesures, senyor Conseller? Doncs això és la política de pesca del Mediterrani que s'està discutint en aquests moments. Si hi estem d'acord, vostès l'únic que fan és fer foc d'encenalls, perquè estan d'acord amb tot-hom.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, bé, quan el President de la Generalitat va dir, en el debat de política general, evidentment, que volia fer el possible per defensar els interessos de Catalunya pel que feia a la política pesquera, i que no passés com en el món agrari, és clar, si en el món agrari les coses no havien funcionat, no era perquè la Generalitat no hagués fet els esforços necessaris, sinó perquè, en realitat, la política agrària en la negociació del Govern central no va ser prou correcta, prou rigorosa, i alguns sectors van quedar fortament perjudicats.

En aquest sentit, doncs, del que es tracta ara és, evidentment, de vetllar de prop quina és la negociació que s'està duent a terme, com ha dit el senyor Diputat, a nivell de Comunitat Econòmica Europea, per tal de reglamentar la pesca a la Mediterrània. I és evident que aquesta pesca a la Mediterrània, doncs, d'alguna manera s'ha de reglamentar, i ho deia també el senyor Diputat en la seva interpellació; el que passa és que avui, aquí, no n'ha fet referència, en la seva presentació oral del text de la interpellació, a l'agressió que s'havia produït d'un vaixell català precisament en aigües internacionals, exactament el dia 13 de setembre. Vostè sap prou bé que el dia 13 es va produir una agressió d'uns vaixells arrossegadors procedents del port de Sète, i, concretament, el mateix dia 14, el Director General de Pesca Marítima i el Conseller que té l'honor de dirigir-los la paraula ens vàrem adreçar al port on això havia passat —concretament, era el port de Roses, que era on estava en aquell moment aquell vaixell fondejat— i vàrem poder comprovar, doncs, els desperfectes que havia tingut aquell vaixell en ser abordat directament per un vaixell francès. En aquest sentit, vàrem immediatament posar-nos en contacte amb les autoritats navals de Marina, amb la Comandància de Marina, i aquell mateix dia teníem contacte amb l'almirall de la flota de Barcelona i també amb el contraalmirall de la base naval de Rota, que es trobava casualment aquells dies a Girona, i van assegurar-nos que hi hauria una protecció, i dues nits més enllà van sortir els vaixells escortats pel *Deva*. Concretament, el vaixell sinistrat era el *Joan i Pere*, que aquells dies estava operant des de Roses, tot i que és un vaixell que té la seva base a Vilanova.

Val a dir que, després d'aquesta agressió, vàrem posar-nos en contacte, evidentment, el Director General amb la Secretaria General de Pesca Marítima i jo mateix vaig adreçar una carta al Ministre Romero per tal que fets com aquests no tornessin a passar i que es prenguessin les mesures necessàries. Val a dir,

també, que es van dur a terme unes gestions directes amb les autoritats franceses a Barcelona per tal de poder informar d'aquest fet i que es prenguessin les mesures, repeteixo, perquè això no tornés a passar.

Pel que fa al tema, evidentment, del que vostè avui ha plantejat —que no és tot el de la interpellació, ja que també en el text escrit de la interpellació parlava d'aquest tema—, sobre la regulació de la pesca a la Mediterrània, li puc dir que nosaltres vàrem tenir el document aquest d'*Orientacions per a una política comuna de pesca a la Mediterrània*, que ens el va trametre l'Administració central, l'Administració de l'Estat —concretament, el Ministeri d'Agricultura—, en data 27 de setembre d'aquest any, per tal que poguéssim estudiar el document que vostè ens ha llegit aquí. Sortosament, les nostres relacions i els nostres contactes ens havien permès tenir accés al document uns dies abans —concretament, el 14 de juny—, ja teníem el document tres mesos abans que ens l'enviés el Ministeri, havíem tingut ja el document, per bé que en una versió no castellana, sinó en versió francesa, que vàrem, naturalment, traduir al català i enviar a totes les confraries de pescadors.

Val a dir que el nostre criteri sobre el que és aquest document, que és un primer document, evidentment, i que parla de tots aquests aspectes que vostè aquí ha especificat, no és favorable, ja que entenem que hi ha una manca, en primer lloc, de coneixement sobre quina és la situació actual de la pesca a la Mediterrània. El document aquest, per exemple, parla que a la Mediterrània..., diu, en concret, que hi ha encara vaixells que funcionen a rem, que van a rem a pescar. Això, naturalment, potser és una cosa que pot ser així en alguna illa grega, però crec que als altres països comunitaris, i concretament al nostre, això és un tipus de pesca que ja ha estat abandonat des de fa anys. Per tant, sense aquest coneixement més aprofundit, que demostra aquest document que no el té, difícilment podem obtenir resultats positius quan es faci la reglamentació de la pesca a la Mediterrània.

D'altra banda, també creiem que no hi ha un coneixement aprofundit de quines són les característiques dels diferents territoris i, concretament, de la pesca, de la forma de pesca que s'està duent a terme a Catalunya.

La cosa positiva, evidentment, són una sèrie de consideracions sobre la conveniència de descentralitzar la gestió dels recursos per tal de millorar la gestió de pesca a les diferents àrees costaneres. Nosaltres creiem que això és positiu i, en aquest sentit, creiem novament que són les comunitats autònomes —en aquest cas, el cas de l'Estat espanyol— i les regions les que tenen més possibilitats de fer un servei efectiu, en el cas del control de la pesca, ja que la problemàtica que existeix a les diferents àrees és, en aquest sentit, molt diferent entre uns llocs i els altres.

Vostè ha plantejat, aquí, també, evidentment, el risc que pot representar aquest fet que el Govern francès, doncs, vulgui d'alguna manera consolidar la seva presència en exclusiva en unes zones determinades, i que en aquest sentit, doncs, s'estiguin duent a terme reunions entre pescadors o associacions de pescadors de França amb confraries de pescadors de l'Estat espanyol —concretament, de Catalunya— i de la Ligúria. Bé, això, evidentment, és una cosa que hi hem d'estar presents, i que no hem de permetre, doncs, que aquesta presència francesa porti a una ocupació, diguem-ne, d'unes aigües que, en aquest mo-

ment, són internacionals, i que són també de les més riques pel que fa als recursos marins, i que puguin ser aprofitades, en aquest cas, només pels vaixells de pesca francesos.

De tota manera, val a dir també que amb posterioritat a aquell incident que es va produir a la costa francesa, que li he esmentat abans del 14 de setembre, va ser seguit, pocs dies després, d'una reunió a Portvendres entre pescadors de les confraries catalanes i de les confraries franceses, i a partir d'aquell dia val a dir que no hi ha hagut cap més problema amb els vaixells francesos. Per tant, tot i confiar en les accions diplomàtiques que segur que van dur a terme les autoritats del Ministeri, també podem tenir en compte i cal considerar que aquest contacte directe entre pescadors d'un costat i de l'altre de la frontera en cap cas va ser una actuació que pugui ser menyspreable, pel que fa a la convivència que ha d'haver-hi entre una part i l'altra de la frontera, per arribar a una convivència en la pesca.

Pel que fa al document, naturalment, nosaltres hem elaborat ja un contradocument en aquest sentit, en el qual manifestem, en principi, quin és l'enfocament general que presenta aquest document, sense arribar potser a concretar cadascun dels punts concrets —que, si vol, ho podem fer també en el torn de rèplica. Nosaltres diem que hi ha uns errors de detall en el preu de captures, que els preus de captures no són els que el document defineix, que parla el document, per exemple, de la prohibició de l'art de deriva, que a Catalunya ja fa temps que és un art que ha estat en desús, sobretot pel perjudici que ocasiona a altres tipus de fauna marina, com poden ser, sobretot, els cetacis i els mamífers que hi ha a la Mediterrània. La tipificació que demana del tipus d'embarcacions, és una tipificació que no s'ajusta a les característiques de la nostra flota. En canvi, creiem que el document no insisteix prou en tot el tema que fa referència a la contaminació marina, i que caldria també que preveïés, en aquest sentit, atesa, doncs, la situació de la fauna en la Mediterrània, en aquests moments, de la fauna marina de la Mediterrània, de la capacitat pesquera de la Mediterrània, incentivar el sector pesquer amb vista a reconversions com poden ser l'aqüicultura. D'altra banda, no parla tampoc de l'homogeneïtzació de tot el que fa referència a títols professionals, etcètera.

En fi, podríem arribar a detallar més el que són les nostres opinions sobre aquest primer document concret que se'ns ha enviat, i consideracions que nosaltres, no cal dir-ho, hem fet arribar a l'Administració de l'Estat, que és qui, en aquest moment, està negociant, i que, evidentment, procurarem també fer arribar a la direcció de la Comunitat Europea, que està en aquests moments negociant el tema de la reglamentació de la pesca a la Mediterrània.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Vallvé. L'Illustre Diputat senyor Manuel Nadal pot replicar.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor Conseller, jo agraeixo la seva intervenció. El que passa és que em fa la impressió que no ha concretat gaire, diguem; han sortit moltes vaguetats, moltes generalitats... Jo li he plantejat que hi havia, en aquest document, set línies molt importants, que són les claus, i vostè, llavors, em va amb detalls —algun d'ells potser sí que és important—, però que no acaben de ser el contingut, diguem, de fons d'aquest document.

És clar, jo, senyor Conseller, si vostè vol, vist el seu posicionament, jo crec que el podríem ajudar en aquest tema, perquè a

l'Administració de l'Estat també els podríem fer arribar posicionaments comuns, diguem, en aquest cas, sobre la conveniència que tinguessin presents les peculiaritats que vostès plantegin respecte a la pesca aquí a Catalunya, sempre que coincidíssim, cosa que jo penso que no coincidim gaire —no coincidim gaire. Perquè els camins que vostès segueixen en la política pesquera aquí, a Catalunya, no em semblen gaire adequats, senyor Conseller. Ahir mateix vam aprovar aquí, en el Parlament —van aprovar vostès—, una Proposició no de Llei que no entenc; és a dir, vostès van aprovar una Proposició no de Llei en la qual demanaven que es tragués del Decret que regula la pesca d'arrossegament al Mediterrani la limitació de captures de peix blau d'un 10% del total desembarcat per les barques d'arrossegament. Escolti'm, això, quan arriba a la Comunitat, no s'entén; quan la Comunitat i totes les persones que tinguin dos dits de front saben que al que cal anar és a una racionalització de la pesca al Mediterrani, i a una especialització de la pesca al Mediterrani i a una especialització d'arts, no s'entén que a Catalunya aprovem: primer, la utilització del que en diu vostè l'art català per a la pesca del popet: vuit mil·límetres —vuit mil·límetres. Ja ho sap que ho pesca tot, totes les cries de tots els peixos. Segon, ara aprovem, ahir, que, escolti'm, una embarcació especialitzada en la pesca del peix blau, espècies pelàgiques —sardines i anxoves, o seitó, que en diuen a les comarques de Tarragona—, doncs, que són embarcacions especialitzades en la pesca de l'encerclament, doncs, ara hauran de competir amb les barques d'arrossegament —que vostè sap que són molt més depredadores—, i si les barques d'arrossegament —que vostè ho sap— anessin arrossegant pel fons, portessin els pesos que han de portar o portessin la malla que han de portar i no portessin els cops que porten, vostè sap que no pescarien tant de peix blau com pesquen en aquests moments. Què passa? Que els arts d'arrossegament en aquests moments ja no van pel fons sinó que són arts semipelàgics, amb una boca molt oberta, i que, per tant, ja no pesquen el peix de fons —que és el que haurien de pescar— sinó que pesquen també el peix que va nedant pel mig de les aigües. I això, a nivell de Comunitat Europea, no s'entendrà; que en comptes d'especialitzar les embarcacions en diferents tipus de pesca nosaltres ara fem que, a sobre, també la pesca d'arrossegament, que, a més, la Comunitat diu molt clarament que és una pesca que, a poc a poc, s'ha d'anar limitant, vostès encara li donin la capacitat de pesca de peix blau, cosa que està en plena contradicció amb els interessos dels que estan pescant a la llum o amb encerclament.

Per tant, jo penso que, difícilment, ens podrem posar d'acord. Ara, si ens expliquen els seus criteris, podem veure quins punts de coincidència hi ha i fer-ho saber a l'Administració de l'Estat perquè ho comuniqui a la Comunitat Econòmica Europea. És clar, jo estic d'acord amb vostè quan diu que el document té alguns errors de detall; per exemple, en els temes de preus de captura, en temes, doncs, petits, però, és clar, la prohibició de l'art de deriva. Vostè diu: home, a Catalunya ja no hi ha l'art de deriva, però, escolti'm, vostè sap que en el Mediterrani —a Mallorca i més al sud— s'estan capturant moltes coses amb art de deriva. Tonyines, peix espasa, i què passa? Amb l'art de deriva es pesquen les tortugues, es pesquen els cetacis, etcètera. És a dir que en el Mediterrani sí que hi ha art de deriva, senyor Conseller. Per tant, no digui: home, a Catalunya no el tenim..., sí, però en el Mediterrani sí que hi ha art de deriva i,

per tant, s'ha de prohibir. Però no em digui vostè: home, aquest document no està bé que parli de l'art de deriva. Sí, perquè el Mediterrani és tot i, per tant, l'art de deriva és un art a fer desaparèixer, a prohibir. A més, sap vostè que aquí, al nord de França, sí que utilitzen arts similars, eh? L'art *maillant*, que en diuen, eh? Vostè ho sap. I vostè sap també que, al nord de Catalunya, els francesos, però també pescadors catalans, i li diré d'un perquè tothom ho sàpiga, pescadors que vénen del moll de Barcelona, que el problema de la pesca de l'anxova no l'ocasionen els pescadors que vénen de Múrcia, etcètera, sinó que, moltes vegades, són pescadors que vénen del moll de Barcelona, en aquests moments s'està autoritzant dinamita per pescar. Vostè ho sap, senyor Conseller, això. Potser no gaire, però s'utilitza dinamita per a la pesca.

Per tant, jo li plantejava uns problemes que, en aquests moments, hi ha a la pesca del Mediterrani, que s'hi ha de donar solució des de Brussel·les, que eren harmonització, ampliació de la zona econòmica comuna, investigació conjunta, limitació dels recursos pesquers, limitació de l'esforç pesquer, introducció d'arts selectius, ajuts a la pesca de l'esponja, de l'eriçó i del corall.

Jo crec que aquests són els temes importants i crec que vostè hi hauria de donar resposta, i si té un document, un contradocument, li agrairia que ens el fes arribar perquè també l'estudiàriem i, en aquells punts en què poguéssim coincidir, el faríem arribar a l'Administració de l'Estat.

Gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. L'Honorable Conseller, senyor Vallvé, pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, vostè parla dels límits de captures, evidentment, però jo li haig de dir que els límits de captures –vostè ho sap prou bé– han portat alguns problemes en algunes zones i porta alguns problemes en algunes zones de Catalunya, precisament per això, perquè el peix blau, doncs, hi ha vaixells d'arrossegament que capturen el peix blau i capturen el peix blau d'acord amb una normativa establerta no per la comunitat autònoma, és una normativa establerta per la legislació de l'Estat, que, després de la Sentència del Tribunal Constitucional, es reserva les competències en matèria de pesca marítima i que deixa només a la Generalitat les competències en matèria d'ordenació pesquera i de pesca en aigües interiors. Malgrat això, nosaltres hem intentat buscar una solució a aquest enfrontament que existeix entre dues parts del sector, entre el sector pesquer, entre els que pesquen amb encerclament, amb llumaires –com en diuen a les comarques tarragonines– i els que pesquen o fan la pesca d'arrossegament.

I, això, com s'ha concretat? Per què no estan d'acord amb aquest tipus? Perquè la limitació de captures és, precisament, un percentatge sobre les captures fetes i això provoca que, quan aquests vaixells d'arrossegament arriben a la costa i veuen que han capturat més percentatge de peix blau que el que realment tenen autoritzat, sap què passa amb el peix blau que han capturat? Que l'han de tirar al mar, que l'han de tirar al mar o, el que no..., en cap cas, és intolerable, l'han de vendre a les confraries sense passar per la subhasta de peix, cosa totalment illegal i totalment prohibida. En l'altre cas, l'han de llençar senzillament a mar.

Per això nosaltres no estem d'acord amb aquest sistema que es proposa de limitació de captures per percentatge; en canvi creiem que sí que estariem d'acord amb el que vostè ha dit i estem d'acord a fer-li arribar la documentació que la pesca a la Mediterrània, doncs, és una pesca que està, en aquest moment, molt explotada, tant la pesca de fons com la pesca pelàgica, i que, per tant, caldrà una regulació i una limitació, però una limitació que no pot concretar-se en limitació de captures sinó que, possiblement, s'hauria de concretar en l'establiment d'uns períodes autoritzats de veda, de prohibició de pesca, períodes, naturalment, per als quals es preveïessin les dotacions econòmiques necessàries, per tal de no perjudicar el sector pesquer en aquest sentit; el sector pesquer que, en aquests moments, doncs, està realitzant les seves funcions i que, naturalment, haurà de deixar de capturar uns dies però que això tindrà una incidència en la conservació de l'espècie.

M'ha parlat també, evidentment, de l'art de la pesca del popet. Nosaltres creiem que aquesta reglamentació comunitària ha de tenir en compte les pesques tradicionals que hi ha en les diverses..., en els diversos territoris i, en aquest cas, la pesca tradicional a Catalunya, una de les pesques tradicionals és aquesta pesca del popet. Vostès no estan d'acord que es pesqui el popet. Perfectament, és un..., són perfectament lliures d'opinar en aquest sentit. Nosaltres sí que estem d'acord que es pesqui el popet; que es pesqui, evidentment, amb un art, l'art català que vostè ha anomenat, que té menys boca, que té menys obertura i que, naturalment, perjudica menys els immadurs que captura perquè captura menys immadurs en la pesca de popet.

El popet, d'altra banda, és un dels..., és una de les..., és una de les pesques en què no es produeix en cap cas una pèrdua de l'espècie, perquè, manifesten els pescadors i les confraries, que, de popet, cada vegada en pesquen més, que no és una espècie que estigui, en cap cas, en regressió. O sigui, és una espècie, per tant, que, més aviat, es va incrementant. Aleshores, no hi ha cap perill d'extinció del popet. Ara, això és una pesca tradicional, i, en aquest sentit, és necessari, doncs, que la Comunitat Econòmica, que aquest reglament, que aquesta reglamentació de pesca a la Mediterrània sàpiga també buscar aquestes excepcions en el que són pesques tradicionals que hi ha a diversos llocs.

Ha parlat, evidentment, de procés de modernització de la flota. Naturalment que estarem d'acord amb el procés de modernització de la flota, i també de la comercialització, que les confraries de pescadors, doncs, puguin també tenir una participació en tot el que és la comercialització del peix, de les captures que es fan. Perquè tot això creiem que és una cosa que pot contribuir a la dinamització del sector, com també, li ho he dit abans, creiem que una bona solució també és dirigir aquest sector pesquer, elegir el sector de pescadors cap a l'aqüicultura, perquè l'aqüicultura pot ser, evidentment, una activitat alternativa, i que si no són els pescadors els que es posen a fer aquesta aquicultura, atès que es tracta d'una activitat econòmica que té bones perspectives de remuneració, sobretot pels avenços científics que s'estan fent, doncs, altra gent aliena al sector de la pesca és la que ocuparà aquest sector econòmic en detriment dels actuals pescadors i de les actuals persones que es dediquen al sector de la pesca.

Nosaltres tampoc..., puc dir-li també que no estem d'acord amb el que diu el document de promoure la desaparició del sec-

tor d'arrossegament, perquè creiem que el sector d'arrossegament és suficientment important a Catalunya, que fa, evidentment, i que ha dut a terme una tasca.

I creiem també, evidentment, que qualsevol tipus de projecte que s'estigui elaborant, doncs, evidentment, creiem que és important, en aquest sentit, l'opinió que doni el sector directament implicat, com són les confraries de pescadors.

De tota manera, quedo..., agafo la seva petició que el document que nosaltres elaborarem, el contradocument final que

elaborarem sobre això, doncs, els el farem arribar per tal que, entre tots plegats, puguem obtenir un millor posicionament davant la nova reglamentació comunitària que s'està elaborant de pesca a la Mediterrània.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Fins demà, a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i deu minuts.)